

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author
KATE CANTERBARY

**THE
MAGNOLIA
CHRONICLES**

adventures in modern dating

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MANOLYA GÜNLÜKLERİ

MODERN BULUŞMALARDA MACERALAR

KATE CANTERBARY

VESPER BASIN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Kate Canterbury tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Ticari markalı isimler bu kitap boyunca yer almaktadır. Ticari markalı bir ismin her geçtiği yerde bir ticari marka sembolü kullanmak yerine, isimler, ilgili sahibinin ticari markalarını ihlal etme niyeti olmaksızın editoryal bir şekilde kullanılmıştır.

Düzenleme Julia Edits'ten Julia Ganis tarafından yapılmıştır.

Düzeltilmeler Proofing Style'dan Marla Esposito tarafından

yapılmıştır. Kapak tasarımı Kari March Designs'dan Kari

March tarafından yapılmıştır.

Kapak fotoğrafları Regina Wamba Photography'den Regina Wamba tarafından sağlanmıştır.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[The Space Between'den bir alıntı](#)

[Preservation'dan bir alıntı Necessary](#)

[Restorations'dan bir alıntı Ayrıca](#)

[Kate Canterbury Teşekkür](#)

[Kate Hakkında](#)

Dünyanın kendi etraflarında gelişmesini bekleyen tüm kadınlara.

PROLOGUE

"Seninle konuşmak istediğim bir şey **var**, Magnolia Lynn."

Annemi izledim, ilk ve ikinci isim muamelesiyle ilgili bir ipucu bekliyordum. Bunu sadece üç durum için saklamıştı:

1. Büyük sorun. Otuz dört yaşında bile annemin beklentilerine tabiydim. O günlerde bu, on yedi teyzemden birini doğum gününde aramayı unutmak, evden iç çamaşırımın herhangi bir kısmı görünecek şekilde çıkmak ya da köpeğimi gece saat dokuzdan sonra gezdirmek şeklindeydi. Anneme göre bu saat tecavüzcüler ve seri katiller için cadı saatiydi.
2. Büyük haberler. Bu genellikle hiç tanımadığım insanların sağlık sorunlarıyla ilgili haberleri içeriyordu. Pazar Okulu öğretmenimin yeğenine Lyme teşhisi kondu, eski komşumuz - ben bebekken oturduğumuz apartmandaki komşumuz - cam gözünü tekrar kaybetti, Carl amcamın baldızında şüpheli bir ben vardı ve ameliyat olacaktı, babamın Philadelphia'daki ikinci kuzeni gut hastalığı nedeniyle kırmızı eti azaltıyordu. Bu tür haberler.
3. Büyük sorular. Bunlar, öncelikle annemin *her şeyi ben yaparım* kompleksine ayak uydurması nedeniyle çok azdı. Bu zihniyet beni anne utandıran bir canavar gibi gösteriyordu ama gerçek şu ki annem her artık yılda bir yardım istiyordu.

Ailemin New Bedford'daki evinden Providence'a, her yıl Noel sonrası ve Yeni Yıl öncesi yaptığımız spa gününe giderken arabada her türlü haberden bahsederdi. O zaman da beni terbiye ederdi. Bu bir ricaydı, pelüş bornozlara sarınana ve loş bir Zen odasında elimizde salatalık kokulu suyla arkamıza yaslanana kadar bana söylemeyi beklediği bir ricaydı.

Ve bu büyük bir istektir. Öyle olmak zorundaydı. Bornozunu düzeltmeye odaklanmasının ve beklenti dolu bakışlarımdan kaçınmasının başka bir nedeni yoktu.

"Bu da ne, Diana Leonore?"

Cübbenin kemerini parmaklarının arasında sürükledi, tekrar tekrar düzeltti ve tarçınlı rulo şeklinde yuvarladı. Hâlâ benden kaçıyordu. Sonra, "Yeni yıl kararlarım hakkında düşünüyordum. Sen kendi kararlarını hiç düşündün mü?"

Cübbesine takıntılı olması iyi bir şeydi çünkü gözyaşlarımı hiçbir şey için bastıramazdım.

Annemi severdim. Seviyordum. Ruhumda anneme ve onun tüm tuhaflıklarına karşı sevgi dolu, şefkatli, *kabullenici* bir nokta olmasaydı, açıkta kalan sütyen askıları ve gün batımı sonrası köpek gezdirme konusundaki eleştirilerine katlanmazdım. Kaplıcalarda, manikür salonlarında ve Boston bölgesindeki alışveriş merkezlerinde geçirilen tüm kız günlerini de atlardım. Ama annemi seviyordum ve bu jestleri onun bu sevgiye karşılık verme şekli olarak kabul ediyordum.

Ancak.

Annemin yaşam boyu süren kişisel gelişim arayışını sevmiyordum. Belki onun için ömür boyu değildi ama *hayatım* boyunca vücudundan memnun olmadığını açıkça ifade etmişti. İşleri daha da karıştırmak için, annem ve ben aynı bedenlere sahiptik. Kaşlar arasındaki tüysüz boşluğu sonsuza dek kolonileştirmeye niyetli tek kaşa kadar tamamen aynıydı.

Boyumuz 1.80, koyu kestane rengi saçlarımız, tutarsız dalgalarımız, bal rengi gözlerimiz, Botticelli tablolarından fırlamış vücutlarımız. Hiçbir pilates, düşük karbonhidrat diyeti ya da kereviz suyu yumuşak, yuvarlak göbeklerimizi ya da kalın kalçalarımızı yok edemezdi. Tıpkı düğme burunlarımız ve dolgun, soluk dudaklarımız gibi onlar da bizim bir parçamızdı ve onlardan nefret edemezdik.

Cömerttik. Ele avuca

sığmazdık.

Doluyduk.

Ve ben bununla iyiydim. Bunu fark etmem *yıllarımı* aldı ama bedenim güçlü ve yetenekliydi. Bu beden, görmek zorunda olduğum tek bedendi.

Bu hayat benim için doğru hayattı.

Annem henüz o yaşta değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, aynı zamanda dünyaya üç bebek de getirmişti. Beni ve kardeşlerimi otuz altı haftaya kadar taşımış ve sonra her birimiz dört buçuk ila altı kilo arasında tartılmıştık. Bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi ve bu yüzden onun çeşitli sağlık önerilerine boyun eğdim. Kendisine verdiğiinden çok daha güçlü ve yetenekli olduğunu hatırlatmaktan başka bir sebep olmasa da ona eşlik ettim. Bazen bu konuda gözlerimi devirsem bile.

"Kararlar hakkında düşünmedim, hayır," diye cevap verdim. "Anladığım kadarıyla bazı fikirleriniz var."

"Bir ya da iki," diye mırıldandı. "Çok vahşi bir şey değil."

Yanımdaki masada duran su bardağına uzandım. "Madem sohbet ediyoruz," diye başladım, bir yudum almak için durakladım, "neden bunları benimle paylaşmıyorsun?"

Sandalyesinde kaykıldı, bornozunu dizlerinin arasına sıkıştırdı. Alçakgönüllülük, annem için çok önemliydi. Bir masanın üzerinde çırılçıplak uzanırken bir yabancıнын düğümlerini ovduğu masajları sevmesi hiç mantıklı değildi. Ama kimse annelerin mantıklı olmak zorunda olduğunu söylememişti.

"Savunmaya geçmeden önce lütfen söyleyeceklerimi dinleyin."

Tamam. Bu gerçekten büyük bir istek.

Kalbimin üzerine çarpı işareti koydum. "Elimden geleni yapacağım."

Annem bir nefes aldı, bir an tuttu ve elimi avuçlarının içine aldı. "Peter'la ilişkimiz biteli aylar oldu ve-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"-ve diğer çocukla olan tatsızlıktan bu yana geçen yıllar. Adını söylemeyeceğim çünkü tansiyonum bunu kaldıramaz ama-"

"Aman Tanrım."

"-Kendine öncelik vermenin zamanı geldi Mag."

"Doğru, çünkü ben bunu asla yapmam." Zen odasını ve cüppeleri işaret ettim. "Hiçbir zaman."

"Kes şunu," diye azarladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İşinde çalışıyorsun, dostluklarında çalışıyorsun ve köpeğine olağanüstü rahat bir yaşam sunmak için çalışıyorsun."

"En iyi köpek annesi olmak benim en önemli işim," diye cevap verdim.

On yıllık bir iç çekişten sonra devam etti, "Bu yıl kendine özen göstermeni istiyorum. Erkeklerle zor bir dönem geçirdiğini biliyorum ama bu sefer gerçek bir şans vermeni istiyorum."

"Ne demek gerçek bir atış?" Kekeleydim. "Gerçek bir atış yaptım. Bir sürü atış. Çok fazla." Hayal kırıklığımı başımı sersemletecek kadar sert sallamaya yönlendirdim. "Kendimi ortaya koydum anne."

"Evet," dedi, sesinde bir tereddüt vardı. "Ama -ve sakın bana kızmayın-denediğinizi sanmıyorum."

Onun ekstra güçlü anneliğine tahammül ettiğim konusunda söylediğim her şey yalandı ve bu ifadelerin kayıtlardan çıkarılmasını istedim.

Denemiyo

rum.

Denemiyor

um.

Benimle dalga mı geçiyordu?

Tanrı aşkına, *denemiyor*

musun?

"Bu şekilde gördüğünden şüpheliyim," dedi dikkatlice. Ona *yle mi dşniyorsun* bakışıyla vurdum.

"Bunun nedeni benim bakış açımdan bakmaman Mag. Kendini benim gördüğüm gibi görmüyorsun -güzel, akıllı, harika- ve bunu gören erkekleri de semiyorsun. Senin nezaketini çiğneyen, cömert ruhunu kötüye kullanan ve sana tek kullanımlıkmışsın gibi davranan erkekleri semiyorsun. Lanet bir plastik pipet gibi." Bana bir parmak salladı.

Oh, harika. şimdi Büyük Soru ve Büyük Bela var. "Anne-"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Sen plastik bir pipet değilsin, kızım. Sen kompostlanabilirsin."

Gözyaşlarım yüzümden akmaya başlamadan önce güldüm. Doğru operasyon sırası buydu. Eğer kahkahalarla başlamazsam, zayıf ve hassas noktalarımda boğulacaktım. Bunu biliyordum çünkü daha önce de orada boğulmuştum.

"Kompostlanabilir mi?" Burnumu çekerek sordum. "Yumurta kabukları ve elma çekirdekleri gibi mi?" "Yumurta kabuklarından başlama," diye cevap verdi. "Sen yumurta kabuğu değilsin. "Sen yumurta kabuğu değilsin.

Patates kabukları ve enginar yaprakları gibi sert."

Hayali defterimi açtım, kulağımın arkasından hayali bir kalem çıkardım. "Yirmi sekiz Aralık, annemin bana patates kabuğu dediği gün."

"ok dramatik," diye mırıldandı.

"Lütfen. Dramatik olan Ash."

"Kardeşin huysuz," diye karşı ıktı. "Ash kaprisli, Linden ie dönük ve sen de zaman zaman dramatik oluyorsun."

Evet, kardeşlerim ve ben ağaç isimleri almışız. Büyük büyükannemin şerefine göbek adımın Lynn olması benim için kolay oldu ama Ash Indigo ve Linden Wolf'un canına okundu. Hippi ebeveynlerle işler böyle yürüyordu.

Aşk Yazı'nı kaçırmışlardı ama bu annemle babamı hippie hayatı yaşamaktan alıkoymamıştı. VW minibüsleri, uzun saçları, huzurları, aşkları ve otları vardı. Ve sonra üç kalp atışı buldular.

Bunu takip eden olayların tam sırasını bilmiyordum ama babamın saçlarını kestirdiğini, posta memuru olarak işe girdiğini ve biz doğmadan birkaç ay önce gece okuluna başladığını biliyordum. Bayan Santillian New Bedford Devlet Okulu bölgesinde herkesin en sevdiği vekil öğretmen olmadan önce annem biz bebekken bizimle evde kalmıştı.

Ama hippie yaşamlarını asla terk etmediler, sonuna kadar değil. Yaygın bir uygulama olmadan çok önce organik tarımı savunuyorlardı ve bir apartman dairesinden müstakil bir eve taşındığımızda arka bahçenin tamamına bu amaçla el koydular. Babam artık bir muhasebeciydi ve - inanılmaz bir şekilde- vergi kanunundan çok keyif alıyordu. Ve hala VW minibüsü kullanıyordu.

Annem bileğime dokundu. "Her birinizi sonogramda küçük yüzlerinizi ilk gördüğüm andan beri tanıyorum. Kim olduğunuzu biliyordum."

On dört yaşındaki halim bununla tartışmak istiyordu çünkü ben kendimi tanımadan o beni nasıl tanıyabilirdi ki? Otuz dört yaşındaki versiyonum nasıl savaşılacağını biliyordu.

"Bu dramatik patates kabuğu halimle ne yapmamı öneriyorsun anne?"

Suyundan bir yudum aldı, sonra bir yudum daha. Oh, bu iyi olacaktı. Bir dakika boyunca oyalanmak için başka bir sebep yoktu. Saate bir göz attım. Günün spa hizmeti programına dikkat etmemiştim ama şimdiye kadar deniz yosunu maskeleri, balkabağı banyoları ya da tuz masajlarıyla başlamamız gerektiğinden emindim.

Ama annemin bu konuşma için özel olarak Zen odasında bir saat ayırmasını beklemezdim.

"Sana bazı çevrimiçi arkadaşlık siteleri ayarlamama izin vermeni istiyorum," dedi. "Fotoğrafları ben seçeceğim, küçük açıklamalar yazacağım ve eşleşmeleri taramana yardım edeceğim." Başını yana eğdi. "İstersen hepsini tarayabilirim ama bu işte bir elin olmasını isteyeceğini düşündüm."

"Oh, yardım edeceğim," diye cevap verdim. "Seni tüm o penislere maruz bırakmak istemiyorum çünkü penisler olacak anne."

"Pfft." Bana bir el salladı. "Bir sürü penis gördüm, teşekkür ederim. Bir adamla evlendim ve iki oğul büyüttüm. Yıllarca en az iki penis görmeden bir gün bile geçiremedim. *Yıllar*, Magnolia. Hatırladığınızdan şüpheliyim ama kardeşleriniz o şeyleri hemen çıkarırdı. Biz olsak da fark etmezdi.

parkta ya da bakkalın ortasında ya da Pazar ayinindeydik." Kızgın bir ses çıkardı ve başını salladı. "Penisler benim için yeni bir şey değil."

Parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırdım. "Tanrım, bunların hepsini aynı kategoriye koymak istemiyorum. Kardeş penisi, flört penisi ile aynı dünyada yaşamıyor. Ayrı ve farklı kategoriler lütfen."

"Sen nasıl istersen," diye yanıtladı.

"Sonra-bekle." Ona baktım. "Yeni yıl kararımın çevrimiçi randevu profillerimin kontrolünü sana vermek olmasını mı istiyorsun? Bu senin için bir proje, benim içinse bir ceza gibi görünüyor."

"Bu bir ceza değil," diye karşı çıktı. "Ama hayır, senin için düşündüğüm çözüm bu değil." Kemerini tekrar parmaklarının arasından geçirdi. "Bu yıl, seni benim gördüğüm gibi gören birini bulmaya karar vermeni istiyorum."

"Güzel, akıllı, şaşırtıcı." "Ve gübrelenebilir," diye ekledim.

"Kompost sihirlidir, Mag." İnce bir kaş çatma dudaklarını aşağı çekti. "Deneyeceğine söz ver."

"Sadece bir düğün planlamak ve bebek vaftiz elbiseleri için alışverişe başlamak istiyorsunuz."

Bunu ona ve hatta kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama son altı yılda katıldığım yirmi iki düğünden sonra kendi planlarımı yeterince biriktirmiştim. Massachusetts'in güneydoğu kıyısında kumsallı bir yaz düğünü istediğimi biliyordum ve süs lahanası orta süsleri hakkında bazı fikirlerim vardı.

Omuzlarını kaldırdı. "Bu bir yan fayda," diye itiraf etti. "Asıl amaç senin mutluluğun."

"Ve ben mutluluğu bir erkekte mi buluyorum? Bana bunu mu söylüyorsun?" Bir omuz silkme daha. "Mutluluk bir erkekten gelmeyecek."

"Hayır mı?" Meydan okudum. "O zaman bu deneyde nereden geliyor?"

Annem sırttı. Bizi cenin olarak tanıdığına ısrar ederken kullandığı sırtımaydı bu. Bu konuda haklıydı, bizim hakkımızda. Ash'in ruh hali değişkendi, Linden istese bile daha içe dönük olamazdı ve benim de dramatik bir iki an.

"Öğreneceksin, kızım. Öğreneceksin."

Keşke annemin güvenini ben de paylaşıyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Sevgilim biftek bıçağıyla dişlerini karıştırıyordu.

Hızlı bir şey de değildi. Gir, çık, bitti yok. Restoranın tam ortasında kendine kanal tedavisi uygulamak üzereydi.

En iyi kısmı, altın bulup bir parça yiyecek çıkardığı zamanlardı. İyice inceledikten sonra tekrar ağzına atardı. Belki de en iyi kısmı olduğu konusunda yanılmışımdır. Bunların hiçbirisi herhangi bir şeyin en iyisi olarak nitelendirilemezdi. Berbatlığın giderek koyulaşan tonları gibi görünürken nasıl en iyi olarak nitelendirilebileceğini bilmiyordum. Randevu dünyasının mantıkla hiçbir bağlantısı yoktu. Bu en kötü kısmı olmalıydı.

Menüdeki en büyük bifteği sipariş etmiş ve "mavi ve böğüren" olmasını istemişti. Bu sözleri söylerken bana doğru attığı kasıtlı göz kırpışında bir şey vardı, sanki kırmızı et kapasitesi bir şekilde penisinin büyüklüğünün göstergesiymiş gibi.

Ama diş muayenesini geçemedim.

Her seferinde dakikalarca bu ritüeli gerçekleştirirken, parmaklarım kadehimin sapında donmuş bir şekilde onu izledim.

İlk içgüdüm bu randevunun alevlerini Pinot Grigio ile boğmaktı, ancak bu adamın bıçak yutma eylemi beni garip bir şekilde büyüledi. Dilinin bir parçasını keserken gafil avlanmak istemedim.

Flört oyununa balıklama daldığımdan beri geçen iki ay içinde bir şey öğrenmiştim: Bu kadar zor olmamalıydı. İnsan ırkının milyonlarca yıllık bir varlığı vardı ve düzgün bir erkek bulmak bu kadar karmaşık olmamalıydı. Tek istediğim buydu: düzgün bir adam. Bir prence, beyaz atlı şövalyeye, milyardere, atlete, hatta mimara bile ihtiyacım yoktu.

Öğrendiğim başka bir şey daha vardı: Çok şey istemiyordum. Kot pantolon giymeyi, sızdıran musluğu tamir etmeyi bilen ve Pazar günleri büyük aile yemeklerinden hoşlanan bir erkek istiyordum. Mesajlara cevap veren, doğum günlerini hatırlayan ve eski sevgililerinin çılgın yapışkanlar olduğu hakkında asla şaibeli yorumlar yapmayan bir adam istiyordum. Mükemmel olmak zorunda değildi. Kirli çoraplarını ve iç çamaşırlarını çamaşır sepetinin hemen yanında bırakabilir ve bilgisayarında porno bulundurabilirdi. Kahretsin, pornoya bayılırdım ve doğru düzgün bir çamaşır sepetim bile yoktu.

Ve bir başka ders: Boston metrosunun sunduğu tüm erkeklerle tanıştığım ikna olmuştum. Gezgin Y kuşağı, varlıklı pislikler, erkek şeklinde çocuklar, kronik olarak kadın düşmanı laf ebeleri vardı. Bıçak yutanların bu filumun neresinde yer aldığından emin değildim ama bu vahşi diş temizleme ritüellerinin otomatik olarak diskalifiye edilme kriterlerini karşıladığını biliyordum.

Sıradaki lütfen.

"Ne iş yapıyorsun Margot?" diye sordu, bakışları bıçağının ucundaki yarı çiğnenmiş, kim bilir ne parçasına takılmıştı.

Onunla bir saat önce restoranda buluştuğumuzdan beri, adımları sonsuz bir saçmalık dizisine dönüştürmeyi başarmıştı. Maisey, Margot, Melanie, Mackenzie. Eşleştiğimiz arkadaşlık uygulamasında ismim ve profil resmim ön planda ve ortada olmadan, sosta kaybolmuş gibi görünüyordu.

Lanet randevu uygulamaları. Söz verdiğim gibi, annemin bu çılgın planına uyuyordum. Beni kaydetmiş, fotoğrafları yüklemiş, özlü bir profil yazmış ve nefes nefese hayallerimin erkeğiyle tanışmamı beklemişti.

Yeterince kolay,
değil mi? O kadar
hızlı değil.

İnternetin varsayılan anonimliği, resmiyet ve nezaket katmanlarını ve insanlığı ortadan kaldırdı. Algoritma destekli bu varoluş birçok erkeği - hepsini değil ama büyük bir kısmını- penisleriyle yöneten ve kendilerini hakaretlerle dolu bir savaş sandığıyla savunan vajina arayan asalaklara indirgedi. Annemin bir ya da yirmi penis fotoğrafına dayanabileceği konusundaki ısrarına rağmen, onu her türlü mesajlaşmadan korumuştum. Dışarısı Vahşi Batı'ydı.

"Peyzaj mimarı," dedim gülümseyerek. Bunu ona ilk mesajlaşmamız sırasında söylemiştim ama paylaştığım diğer faydalı bilgilerle birlikte dosyalanmış olduğunu düşündüm.

Adım gibi.

Bana baktı ve sonra dikkatini restoranın diğer tarafındaki bara verdi.

Yürüdüğümüzden beri koca memeli barmene bakıyordu.

içinde. "Bu da neydi?"

"Konutlarda dış mekânlar tasarlıyor ve inşa ediyorum," diye cevap verdim. Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. İster lütuf ister lanet olsun, seri gülümseyen biriydim. "Çatı bahçeleri ve sürdürülebilir tasarım konusunda uzmanım."

"İyi paraya benziyor," dedi. "Yılda ne kadar kazanıyorsunuz?"

Tanrı merhamet etsin.

"Kendim için her şeyi yapıyorum," dedim, sert bir sırıtışla mantı tabağımı işaret ederek. "Yangın dedektörü işindesiniz, değil mi?"

"Elbette." Tabağından bir dal biberiye kopardı, kokladı ve yere attı. Parlak beyaz masa örtüsünün ortasına, bu çatışmanın otsu bir zayıyatı gibi düştü. "Bugün Burlington'daydım. Şu yeni iş parklarından birine koca bir kat kurdum. Bugünlerde bina yönetmelikleri, size söyleyeyim, her birkaç metrede bir birim var. Şikayet ettiğimden değil. Daha çok birim, daha çok para. Benim de bir sürü birimim var."

Öne doğru eğildi ve kaşlarını oynattı, sanki paradan bahsetmek bile külotumu ateşe verecekmiş gibi. Ne yazık ki onun için para evimi ısıtmak için iyiydi ama kadınlık organlarımı değil.

"Etkileyici," dedim başka bir gülümsemeyi zorlayarak. İşinden ya da rahat bir yaşam sürmekten duyduğu gururu sorun etmiyordum. Sorun her sözüne ve hareketine sinen sığ kibirdi. Kendinden memnundu ama başkalarının ondan memnun olmasından daha çok keyif alıyordu. "Gerçekten etkileyici. Bunu senin için seviyorum."

Çenesini bana doğru salladı, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. "Evet, ama finans hakkında konuşmayı sevmiyorum. Bu çok uzak bir konu. Bağlılıkla ilgilenmiyorum. Kimseye eş olmak istemiyorum, anlıyor musun?" Rom ve kolasını kaldırdı, bana bakarken yudumluyordu. "Bu senin için sorun değil, değil mi? Sıradan bir şey yapıyorsun, değil mi?"

Göğsümde uzun süredir acı çeken bir iç çekiş, sabırsız bir gök gürültüsü yuvarlanıyordu. Hızlıca bir "Mmhmm" dedim ve ağzıma bir ravioli attım. Büyük, peynirli ve lezzetliydi ve acele etmedim. Bana göre lezzetli bir makarna bu akşamki dış karıştırma, isim unutma, göğüs büyütme, bağlılıktan kaçma felaketini bastırabilirdi.

Bunun iki yolu yoktu - bu bir felaketti. Mesajlarında iyi görünüyordu. Biraz bencilce olmasa da komik ve ilginçti. Ama bir uygulamada sohbet etmenin sıkıntısı da buydu: herkes eğlenceli

Orada burada dakikalarca sohbet etmek. Cana yakın ve sıradan olmak ise bambaşka bir şeydi.

Para ya da ilişkiler hakkında çok fazla yorum yapılmadan yemek sona erdi ve ben de tatlı konusunu hemen kapattım. Bu adamla bir dilim çikolatalı keki paylaşıp da muriatik asitle gargara yapmak istemeyecek kadar kendime güvenmiyordum. Ve dürüst olalım, pastamı paylaşmak istemiyordum.

Garson, biftek bıçağı da dahil olmak üzere masayı temizledi, Tanrı'ya şükür ve hesabı bıraktı. Bağımsız bir kadın olduğum için hesabı işaret ettim. "Bunu seve seve alırım," dedim.

Umursamaz bir omuz silkmeye dosyayı bana doğru itti. "Teşekkürler," dedi. Ben çantamı karıştırıp cüzdanımı ararken, o cüzdanımı geri aldı, açtı ve her bir şarjı inceledi.

"Gelecek ay Aruba'ya gidiyorum," diye mırıldandı küçük tırnağını ön dişlerinin arasında gezdirirken. Player'ın gerçekten bir dişçiye ihtiyacı vardı. "Ben ve çocuklarım, hepimiz gidiyoruz." Bakışlarını faturadan ayırdı ve göğüs dekolteye dikti. "Hiç Aruba'ya gittin mi? Belki bikini giyebilirsin."

Aaaaaaaa ve işimiz bitti.

Kural olarak, sahte değildim. Saçmalamazdım. İnsanlara onlardan hoşlanmadığımı belli etmek için de elimden geleni yapmazdım. Bunun kimseye bir faydası olduğunu düşünmüyordum. Ama bu çocuğun kafasına vurmak ve ona biraz terbiye bulmasını söylemek istedim. İltifat kabul edemediğimden değil, çünkü bu ifadede iltifat belirtisi yoktu.

"Vay canına," diye nefes nefese cüzdanımın ön cebinden kredi kartımı çıkardım. Kazağımyı yukarı çekmeye zahmet etmedim. Vücudumu nesneleştirecekse bu onunla ilgiliydi, benimle değil. Kendimi saklamıyordum çünkü iğrençleşmeden göğüslerini görüş alanına sokamazdı. Kartımı masaya vurdum. "Bunun için garsonun dikkatini çekeceğim ve sonra yolumuza devam edebiliriz."

"Hayır, fikrimi değiştirdim. Benden olsun," diyerek elini cebine attı ve kendi kartını çıkardı. Kartı masanın ortasına doğru fırlattı. "Ne tür bir adam bir hatunun ödemesine izin verir?"

Bu çekişmeyi anlayamadığım için birkaç kez göz kırptım.

"Bölüşürüz," dedim, müşterilerim bahçeleri saha tasarımlarına hiç benzemediği için projenin yarısında çılgına döndüğünde kullandığım o neşeli ve rahat ses tonuna bürünerek. Sesim neşeli ve esintiliydi ama inanır mısınız gözlerimi faltaşı gibi açtım.

Garson geldi ve kartları eline tutuşturdum. "Al bakalım. Al bakalım. Her şey hazır."

"Harika," diye mırıldandı. "Hemen döneceğim."

Ödemelerimizin işleme konması uzun sürmedi ve ben de toplam hesabıma sağlıklı bir bahşış ekledim. Bu adam kırk dokuz sent bahşış bırakacak ve bıçakların kendi keskinlik standartlarına uymadığına dair kendini beğenmiş bir yorum yapacak bir tipe benziyordu.

"Sen sporcu bir kızsın, değil mi Margene?" diye sordu, makbuzun kopyasını özenle cüzdanına yerleştirirken.

Bu ayrıntıyı hatırlayıp da adımı hatırlamaması şaşırtıcıydı. "Biraz, evet," diye çekindim. Hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordum.

"Köşede bir bar var." *Bahhhh*. Eski Boston kasabası aksanı bu yorumla canlandı. "Maçı izlemek için iyi bir yer."

Elbette maça yetişmek istiyordum ama bu adamla bir dakika daha geçirmem için hiçbir gerekçe yoktu. Şansım yaver giderse, yanlış bir fikre kapılıp dilini boğazıma sokacaktı. Buna izin veremezdim.

"Keşke yapabilseydim." Ayağa kalktım ve yağmurluğumu silktim. "Köpeğim bütün gün evde yalnızdı. Geri dönüp onu yürüyüşe çıkarmalıyım."

"Köpeğiniz mi var? Ne tür?"

İçimi çektim. Köpeğim benimle birlikte arkadaşlık uygulaması fotoğrafımdaydı. Gerçekten, o her yerdeydi. Tatil kartlarımda, Instagram'ımda, kilit ekranımda, anahtarlığımda. Her yerdeydi. "Bir Boston Terrier," dedim kapıya doğru ilerleyerek. "Bazı sağlık sorunları var ve belli bir saatte ilaç alması gerekiyor, bu yüzden gerçekten gitmeliyim. Seninle tanışmak güzeldi."

Ondan uzaklaşmaya çalışmama rağmen omzumu tuttu ve beni tek koluyla kucakladı. "Evet, o kadar da kötü değilsin."

O kadar da kötü değil. Bunu alaycı bir sevecenlik olarak mı söyledi yoksa benim hakkımdaki değerlendirmesinde şeffaf mı davrandı anlayamadım. "Mmhmm," diye mırıldandım, ellerinden kurtulmaya çalışarak. Bu adama asıldığı için annem bunun sonunu duymayacaktı. "Teşekkürler, teşekkürler."

Restoranın dışında durduk, ben anahtarlarımı bulmaya çalışıyormuş gibi yapıyordum, o ise telefonuna bir mesaj yazıyordu. Çantamı karıştırırken abartılı bir telaş taklidi yaparak ona gülümsedim. Parmaklarım anahtarlarımın etrafında kıvrılmıştı ama önce onun gitmesini istiyordum. Birimiz gideceğimiz yere varana kadar acı verici, garip bir sessizlik içinde birlikte yürüyemezdik.

varış noktası. Bunu yapamazdım. Bu adamdan kurtulmam gerekiyordu ve kaçmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

"Tamam, evet," diye mırıldandı, barış işareti yaparak. "Ben yokum."

Gitmek istediğim yöne doğru iki geri adım attı. Bir iniltiyi bastırarak ona el salladım. "İyi geceler."

Kamyonuma geri dönmek için yolumdan beş dakika yürümek buna değdi. Fazladan birkaç adımın asla zararı olmazdı ve bu bana biraz hayal kırıklığı yakma şansı verdi. Bir köşe marketine girdim ve Boston şehir merkezinden Beverly'deki teyzemin evine otuz dakikalık yolculuk için bir siyah vişneli maden suyu aldım.

Orada birkaç yıldır yaşıyordum ama hâlâ Francesca Teyze'nin eviydi. Otuz dört yaşında olmanın ve teyzenizden kiracı olmanın getirdiği bir vıdı vıdı vardı. Onun New Mexico'ya taşınmış olması ya da benim evi baştan aşağı yenilemiş olmam önemli değildi. Orası benim değildi.

Burası banliyöde sessizdi ve ben bunu seviyordum. Gün boyunca şehre doyuyordum ve eve döndüğümde sessiz mahallemi seviyordum. Araba yolunun da yardımını oldu. Boston'da park etmek *Amazing Race yarışmalarıyla* aynı seviyedeydi ve özel bir yerden daha rahatlatıcı bir şey yoktu.

Taş bungalov eve yaklaşırken yavaşladığımda, sokağın karşı tarafında bir dizi kapalı kasa kamyonet ve kamyonetin olduğunu fark ettim. Cape tarzı eski eve insanlar girip çıkıyordu ve içerideki tüm ışıklar yanıyordu.

Ev neredeyse bir yıldır boştu ve ondan önceki birkaç on yıl boyunca ihmal edilmişti. Bir ton işe ihtiyacı vardı. Sokağın karşısında oturduğum için biliyordum ama mimar arkadaşım Riley'i de burayı bir proje olarak üstlenmesi için ikna etmeye çalışmışım. Reddetti. Milyon dolarlık malikaneler ve asırlık kahverengi taşlar üzerinde çalışmakla meşguldü ve ahşap panelli, kurabiye kesimli bir Cape için zamanı yoktu. Onu suçladığımdan değil. Beacon Hill'de yüksek bütçeli bir çatı bahçesi ile Marshfield'da küçük bir arka bahçe tasarımı arasında seçim yapma şansım olsaydı, çatı bahçesini seçerdim ve park yeri konusunda şikayet bile etmezdim.

Şimdi bir palet takımı Cape'i onarıyor gibi görünüyordu. Şansları varsa, evi yerle bir etmiyorlardı. Giderek daha fazla sayıda ev yıkıcısı, orijinal yapılarla çalışmak yerine evleri yerle bir ediyor. Her şeyi yıkıp eski temelin üzerine inşa ediyorlar ve karakteri ve cazibeyi kaldırımda bırakıyorlardı.

Adamlardan biri kaldırımından el salladı. Saat geç olmuştu ve Mart ayında olmamıza ve baharın gelmesi gerekmesine rağmen hava sıcaklığı donma noktasına yakın seyrediyordu. Ama o kot pantolonu ve kapüşonuyla bu soğuğa karşı bağıışıklığı varmış gibi görünüyordu. Araba yoluma dönmeden önce elimi kaldırarak karşılık verdim.

Bu gece komşularla sohbet edecek enerjim yoktu. Hafta sonu geldiğinde biraz Portekiz ekmeğı pişirir ve kendimi tanıttırdım. Şansım yaver giderse, Cape'le ilgili planlarını açıklayacaklardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Merhaba tatlım. Magnolia: Merhaba.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 1: Bana bir şey söyle. Magnolia: Tamam... özel bir şey var mı? Arkadaşlık Uygulaması Adamı 1:

Eğlenmek için ne yaparsın?

Magnolia: Sox, Pats, Celts ve Bs'den hoşlanırım. Bahçeyle uğraşmayı ve birayı severim. Seyahat etme fikrini seviyorum ama bunu pek yapmıyorum.

Magnolia: Peki ya sen?

Yüzüne boşalmayı seviyorum. Magnolia: Neye pardon?

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 1: Yüzün bana oral seksi düşündürüyor. Magnolia: Oh, gerçekten mi?

Dating App Guy 1: Böyle sevimli olamazsın ve yüzünün her yerine boşalmak istemeyeceğimi düşünemezsin.

Manolya: Teşekkürler!

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 1: Ben de o koca şişko memeleri emmek istiyorum. Alo?

Tatlım? Nereye gittin?

{ engellendi }

HAFTA SONU GEÇTİ ama ben yemek yapmayı tamamen unuttum. Tatlı ekmeklerim sadece yarı yarıya kabardığı için muhtemelen kılık değiştirmiş bir nimetti.

zamanın. Bu, bir yetişkin olarak işlev görme becerim hakkında da adil bir ifade gibi görünüyordu: yüzde elli beklentileri karşılama, yüzde elli kalın, hamur gibi işe yaramazlık.

En iyi niyetlerle yüklendim ama yerden kalkmak için niyetten daha fazlası gerekiyordu. Ve ördekler. Her zaman ördeklere sahip olmakla ilgiliydi ve onların sıralar ya da diziler halinde olması gerekiyordu. Maksimum yetişkinliğe ulaşmak için su kuşlarına ihtiyacımız olduğuna kimin karar verdiğini bilmiyordum ama ne ördeklerim ne de sıralarım vardı.

Ama bu varlığımın sadece yüzde ellisiydi.

Kendimi böyle görüyordum: yarı zamanlı karışıklıklar ve mücadeleler, yarı zamanlı olarak kıcımlı yırtarak çalışmak ve bir patron gibi üstesinden gelmek. İşin püf noktası da buydu, sadece üstesinden geliyordum. Evet, bitiş çizgisini geçtim ama oraya ulaşmak çok zordu.

Bugün de geç saatlere kadar uyumak, kahvaltıda doğrudan kavanozdan fıstık ezmesi yemek ve ardından markette daireler çizerek yürümek şeklinde geçti. Ne alacağımı bilmiyordum, ama bunu çözmek yerine peynir numune istasyonunu sık sık ziyaret ettim.

Kılıç yutan dört gece önceki akşam yemeğimizden beri bana elini uzatmamıştı ve bu sorun değildi. Başka bir akşam yemeği dış muayenesine katlanamazdım ama sessizliği biraz canımı yaktı.

Bir elimle onu reddederken diğer elimi kovalanma beklentisiyle uzatmamın saçma olduğunu biliyordum. Ama benim bu konudaki çılgın görüşüm buydu. İstenmek istiyordum.

Bu yüce tavrı ne zaman edindiğimden emin değildim, çünkü tüm romantik geçmişim beni sansasyonel bir tarzda reddeden erkeklerin önemli bir makarasını andırıyordu. Yirmi yıl öncesine, lise birinci sınıfa ve ilk "resmi" erkek arkadaşına gitsek bile, o çiftin, başka bir kızın iyi el işi yaptığını keşfettiği için beni terk ettiğini gelişigüzel bir şekilde açıklamasıyla sona erdiğini görürdük. Ve el işlerini severdi.

Bana var olmayan becerilerimi gösterme şansı vermemişti, hatta çıktığımız haftalarda bir beceri istediğimi ima bile etmemişti ama bu öfke ikinci plandaydı. Başka birinin hizmetlerini çoktan güvence altına almıştı ve benim bunu yapmayacağıma ya da yapamayacağıma karar vermişti. Beni istememişti.

Sonuç olarak, bu ayrılık beni sonrakiler kadar sarsmamıştı. Gururumu incitmiş ve kendime olan güvenimi sarsmıştı ama önümdeki yolun nazik bir önizlemesiydi.

Pazarın etrafındaki döngümde dört kez tattığım yılanmış kaşar ısırığından farklı değil. Her biri biraz daha keskin, daha uzun süre kaldı.

Ve daha fazlası için geri dönmeye devam ettim. Tezgâhtara gülümseyip teşekkür ederken bir küp daha seçiyor ve sonra dilime dumanlı, terli bir çorap gibi yapışan bir şeyi neden almaya devam ettiğimi merak ediyordum.

Bu ritüeli kılıç yutanlarla, olgunlaşmamış el işi meraklılarıyla ve aradaki herkesle tekrarlayarak ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. İstenmekten daha fazlası vardı. Ama ondan sonra ne geleceğini bilmiyordum.

İstenmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ve eğer öğrenirsem bununla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arkadaşlık Uygulaması Adamı

2: Nefis. Magnolia: ...?

Guy Dating App Guy 2: Çok lezzetlisin.

Magnolia: Teşekkür ederim. Sanırım...

Guy Dating App Guy 2: Senin kışını ve amını yerim.

Guy Dating App Guy 2: Onları Şükran Günü gibi yiyin.

{ engellendi }

Arkadaşlık Uygulaması 3: Hey naber?

Magnolia: Pek bir şey yok. Sen?

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 3: Sadece takılıyorum ve güzel bir bayan bulmaya çalışıyorum. Magnolia: İyi şanslar.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 3: Şansa ihtiyacım yok. Güzelsin ve seni buldum. Magnolia: İşte böyle!

Arkadaşlık Uygulaması 3:

Ereksiyon oldum. Magnolia: O

konuda da iyi şanslar!

{ engellendi }

Dating App Guy 4: Seninle ilgili bir şey bana dünyanın en iyi oral seksini yapacağını düşündürüyor.

Dating App Guy 4: Eğer en iyi kafa için bir yarışma olsaydı, sen kazanırdın. Büyük ödölü alırdın.

Magnolia: Öyle mi? Ödöl ne?

Arkadaşlık Uygulaması 4: Bir inci kolye.

{ engellendi }

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARKADAŞIM kırk dakika içinde dördüncü kahvesini içiyordu.

Buzlu kahve bile değildi. Bunu anlayabilirim. Şimdiye kadar dört fincan içmedim ama doğru koşullar altında büyük bir buzlu karamelli macchiato içebilirdim. Ama sıcak kahve? Hayır efendim. Sıcak kahveyi *yudumlamak* kırk dakikamı ve bir buz küpünü alırdı.

Ama bu adam Ev Karışımı Sıcak ve Tatlı Kilisesi'ne bağlı biriydi. Barista siparişlerimizi anons ettikten sonra nezaket kutusundan bir avuç Splenda paketi aldı. Birkaç paket değil, gerçek bir avuç dolusu. Daha sonra onları dükkânın Boylston Caddesi tarafında seçtiğimiz masanın ortasına bırakmaya başladı. O zaman küçük sahte şeker dağını görmezden gelmiştim ama şimdi tüm miktarı tüketmeye niyetli olduğu anlaşılıyordu.

Bu ve bir saatten kısa sürede bir demlik kahve.

Sabah kahvesi randevusunu kabul ettiğim için başıma gelen buydu. İlk randevular doğru düzgün randevu sayılmazdı. Değildiler. Görüşmeydi. Bu görüşmelerden bazıları diğerlerinden daha umut vericiydi ve daha iyi yerler, daha şık kıyafetler, daha iyi zaman dilimleri gerektiriyordu.

Çarşamba sabahı yedi buçuk, prime time'ın tam tersiydi.

İçeceğinin sıcaklığına karşı bağışıklığı var gibiydi, musluk suyuymuş gibi içmeye devam etti. Üflemedi bile. Üflemedi. Sadece yudum, yudum, yudum, bitti. Sonra boş bardağı bira pong oynayan bir öğrenci gibi yere çarptı.

İkinci fincandan sonra gülümsemeye ve sohbet boyunca başımı sallamaya başladım. İlginç bir şey söylemiyordu. Trafik, hava durumu ve spordan bahsediyordu; kısacası yerel bir radyodan. Ama neden daha önce hiç konuşmadığını merak etmeye başladım.

daha büyük bir fincan sipariş etti. Bu dükkânda kahve kovayla satılıyordu, bu da dört orta boy kahveyi mantıksız ve sadece fincan israfı haline getiriyordu.

Tabii ağzını yakarak zaman öldürmüyorsa.

Ya da bu hiçbir burgeri kısa keseceğimi umarken bir fincan daha sipariş etme bahanesiyle masadan defalarca kalkmak.

Ben hâlâ Earl Grey latte içiyordum. Çayımın buzlu olmasını ve yanında bolca yaz mevsimi olmasını tercih ederdim ve bu ikisi de değildi. Neden sipariş ettiğimden emin değildim ama bugün biraz bakımlı görünmek istemiş olabilirdim. Biraz rafine, şaraplarını, tasarım ayakkabılarını ve kendini tanıdığı kadar çaylarını da tanıyan bir kadın gibi.

Bunun için sağlam bir açıklamam yoktu ama birinin bana ve Earl Grey latteme bakıp "Görmüyor musun? O farklı biri. Earl Grey latte sipariş eden bir kadınla uğraşamazsın. Dünya hakkında bir şeyler biliyor. Sofistike biri. Bunu kapın çünkü az bulunur."

Bugün, o sofistike kadın olmak istedim. Az bulunan kadın. Çevrimiçi randevuların hamster çarkının, birinin beni yaşım, konumum ve ilgi alanlarımdan daha fazlası olarak görmesine yetecek kadar yavaşlamasını istedim. Tanımaya değer biri olmak istedim. Ve sonra, değer vermeye değer biri olmak istedim.

Kendime bu duyguyu sık sık yaşatmadım. Ama yine de birinin bana yepyeni bir tür muhteşemmişim gibi bakmasını istiyordum. Bu adamın benim için bunu yapabileceğini düşünmüştüm. Onun yepyeni harikası olabileceğini.

Mesajlaştığımızda aramızda bir elektrik var gibiydi ama bu sabah bunların hiçbirisi yoktu. Eğlenceli, cilveli mesajlar gönderen aynı adam gibi görünmüyordu.

"Bir tane daha alacağım," dedi başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Size bir şey getireyim mi?"

Latteme baktım ve başımı salladım, dudaklarımdan fırlamak üzere olan kahkahayı umutsuzca bastırmaya çalıştım. Beş fincan. Tam beş fincan kahve. Bu çok saçmaydı. "Hayır," diye cevap verdim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim." Bana hızlı bir gülümseme fırlattı ve tezgâha doğru kasıla kasıla yürüdü.

Nesnel olarak, adam çekiciydi. İyi kesilmiş iş kıyafeti, hoş bir gülümseme, düzgün saçlar. Tırnakları temizdi. Hepsi iyi şeylerdi. Ama kahvesini yudumluyor ve yol inşaatı hakkında gevezelik ediyordu ve sipariş vermek için beklerken benim hakkımda sadece birkaç üstünkörü soru sormayı başarmıştı.

Annem burada olsaydı, bana iyi davranmamı söylerdi. Adama bir şans ver. *Denememi*. "Ona bir kemik at," derdi. "Asma üzerinde ölmesine izin verme."

Bunun nedeni de erkeklere karşı çok sert olduğuma inanmasıydı. Evet, bu onun yeni argümanıydı. Yıllarca denemeyip razı olduktan ve plastik pipet muamelesini kabul ettikten sonra, artık biraz fazla, biraz fazla beklenti içindeydim. Mükemmel erkeği, tüm kutucukları işaretleyen erkeği satın alarak huysuzluğumu giderdiğimi ve eksik bulunan hiç kimseye tahammül edemeyeceğimi düşünüyordu. Aşk hayatımla ilgili son görüşmemizden itibaren, iş bitiricileri zorluyor ve birinin beni etkilemesine izin veriyordu.

Daha serttim ve beklentilerim eskisinden daha yüksekti. Ama annemin de belirttiği gibi, geçmişte daha azını kabul etmiştim ve aldığım da tam olarak buydu. Bu yola tekrar girmeyecektim ve bu süreçte yüz tane boktan kahve randevusuna katılmam gerekse bile umurumda değildi. Ne tadilat ne de yosun isteyen iyi, dürüst, gerçek bir adam bulacaktım.

Ve insanlar değişmedi. Bu dersi, bu uğurda çok uzun yıllar emek verdikten sonra öğrenmiştim.

"Needham'da 95'teki trafik gerçek dışı," diye devam etti döndüğünde. "Neredeyse yedi yıldır o proje üzerinde çalışıyorlar. Kız kardeşim evlendi, bir çocuğu oldu ve boşandı, tüm bunlar olurken o çıkışlar parçalandı. Gerçek dışı."

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim. Emin değildim ama inşaatın geçen yıl bittiğini sanıyordum. Onunla tartışmayacaktım. Onun kahve tüketimine kafayı takmak varken olmazdı. "Tam bir karmaşa."

"En kötüsü," dedi fıncanı dudaklarına götürürken. "Günümü o bölgeden uzak durarak planlıyorum. Tam bir kaltak." Ben cevap veremeden fıncanı masaya vurdu ve bana doğru eğildi. "Programın nasıl bilmiyorum ama saat ona kadar hiçbir yerde olmam gerekmiyor."

Kahve kokan nefesinden kaçmak için koltuğumda geriye doğru kaydım. "Oh, şey, ben-"

Bardağa tekrar vurdu. "Dairem hemen köşeyi dönünce." "Bu senin için harika," dedim, kafam karışmıştı. "Bunu sevdim. Mahalle. Yakınlardaki bir projede çalıştım-"

Bardağa bir kez daha sertçe vurdu. "Yukarı gelmek ister misin?" Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

Başını pencereye doğru eğdi. "Yap. Sen. İstiyor. İstiyor. Gelmek. Yukarı." Ses tonuna bakarak gözlerimi kısıtım. Ne kadar da çabuk sinirlenen bir orospu çocuğuydu. "Yoğun bir sabahım var," diye cevap verdim acı bir gülümsemeyle, sık sık yemek yemeyi unuttuklarını iddia eden arkadaşlarıma ayırdığım türden. *Pssh*. Yalanlar ve şehir Efsaneler. "Gitmeliyim."

"Tamam, her neyse," diye mırıldandı ayağa kalkarken. Paltosunu giydi ve ellerini deri eldivenlerinin içine soktu. "Açıkçası, senin kaybın."

"Özür dilerim," dedim gülerek. "Neydi o?"

"Üzgün olmalısın." Bana bakmaya zahmet etmedi. "Lanet zamanımı boşa harcadın."

Ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Oh, gerçekten mi? Şimdi böyle mi oldu? Sabahın sekizinde, sen hava durumu raporunu ve spor özetlerini verdikten sonra seninle seks yapmakla ilgilenmediğim için mi? Ya da Splenda'yı sıraladıktan sonra?"

"Bundan ne beklediğinden emin değilim," diye cevap verdi, "ama o uygulama sadece takılmak için ve göğüslerin profilinin her yerinde. Eğer sevişmek istemiyorsan, yanlış sinyaller gönderiyorsun demektir. Bu konuda sürük gibi davranmana gerek yok."

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, memelerim düzgün bir şekilde kontrol altındaydı. Bir kız her gün balıkçı yaka giyemezdi ama bu göğüslerinin başıboş olduğu anlamına gelmezdi. Ne de herhangi bir konuda sürüklük yapıyordum.

Ama daha da önemlisi, "Çarşamba sabahı kimin bir ilişkisi var? Bu çok tuhaf."

Tuhaftı ve modern flörtün işleyişiyle ilgili pek çok sorundan biriydi. İlişkiler programının bir parçası değildi. Sikişmekti, duygular değil, sonsuza dek değil.

Garip bir anlamda, bu özgürleştiriciydi. Eğer biraz sık istiyorsam, karşıma bolca çıkıyordu. Bir geceden ya da sabahtan daha fazlasını arıyormuş gibi davranmak zorunda değildim ve bir şeyler elde etmeden önce bir avuç güzel, kibar gezintiden geçmek zorunda değildim.

Hepsi harikaydı. Gerçekten. Haftanın her günü farklı bir sık yakalayabilmem ve bunun hakkında iki kez düşünmemem olağanüstüydü.

Ama piyasada sık aramıyordum. Ya da şöyle söyleyeyim, *sadece* penis değil. O parçaya bağlı olan adamı istiyordum ve o adamın iyilerden biri olmasını istiyordum.

Five-Cup Joe burada. İyi olanlardan biri değildi. Bana göre değil. Dışarıda bir yerlerde espresso içen ve

ve onu bulacağından emindim. İkisinin de yolu açık olsun.

Masadan uzaklaşırken kıs kıs güldü. "Kahve için sana Venmo göndereceğim."

Başımı sallayarak elimi çantamın içine soktum. "Çaydı ve işte beş dolar. Bu yeter. Numaramı sil."

Bakışlarımla karşılaşmadan parayı cebine attı. "Sorun değil."

Neredeyse gitmesine izin verecektim. Neredeyse.

"Bir dakika bekle." Bana baktı, kaşları çatık ve sabırsızdı. "Neden daha büyük bir kahve sipariş etmedin? Neden beş orta boy?"

Sorulmadı ama ima da edildi: Neden böylesin?

Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. "Barista'nın numarasını istedim," diye bağırdı dükkânın öbür ucundan. "Kahve bile sevmem ben."

Arkamı döndüm ve sırtımı dayadığım duvarla kendimi ondan fiziksel olarak ayırdım. Bunların hiçbirisi önemli olmasa bile, yine de içimi kemiriyordu.

Masaya, bardak kalıntılarına ve Splenda paketlerine baktım. Hepsini orada bırakmayı düşündüm çünkü Donna Reed'e bu boku yedirecek değildim. Ama bunu yapamazdım. Kahve dükkânı yasalarına aykırıydı ve arkamda bir dağınıklık bırakarak şehir hayatının düzenini bozmak istemedim.

Uzun bir iç çekişle onun çöpünü ve bitmemiş lattemi attım. Paltomu ve atkımı giydikten sonra tezgâha yanaştım ve yalnız çalışan kadın baristaya elimle işaret ettim.

"Merak etme," diye seslendi süt buhar makinesinin tıslamasına karşı. "Ona sahte bir numara verdim."

"Oh," diye mırıldandım. O kadar gürültü yapmış mıydık? Ya da o kadar belli mi olmuştuk? "Teşekkürler. Sanırım."

Siparişi bitirirken "Sorun değil," diye bağırdı. "Sizin için yeni bir şey yapabilir miyim? Latte pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu."

Gözlerimi menü panosuna diktim. "Evet," dedim ve tercih ettiğim hoşgörüyü bulduğumda başımı salladım. Earl Grey beni sofistike yapmıyordu. Ana akım karamel olabilirdim ve bu konuda hiçbir özür dilemeyebilirdim. "Karamelli macchiato. Buzlu."

"Tamamdır." Birkaç banknot uzattım ama beni başından savdı. "Bu bizden," dedi diğer baristalara doğru başını sallayarak. "Pablo her şeyi canlı tweetledi. Sabah koşuşturmasını atlatmak için bize yeterince eğlence sağladıktan sonra en azından sizin için bunu yapabiliriz."

Tezgâhtan uzaklaşırken kendi kendime güldüm ama önemsiz olmayan bir parçam soldu. Artık bu şakanın bir parçası olmak istemiyordum. O iyi, dürüst, gerçek adamı bulmak istiyordum ve onu bir an önce bulmak istiyordum. Bu sosyal deneye sekiz ay daha katlanamazdım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dating App Guy 5: *Oz Büyücüsü*'ndeki Munchkin'leri ve *Charlie ve Çikolata Fabrikası*'ndaki Oompa Loompa'ları hiç merak ettiniz mi?

Dating App Guy 5: Hepsi kısa boylu oldukları için mi birlikte yaşıyorlardı yoksa birlikte yaşadıkları için mi kısa boyluydular? Küçük, izole bir popülasyon oldukları ya da akraba evliliği yaptıkları için baskın bir gene dönüşen çekinik bir gen miydi?

Manolya: Emin değilim. Daha önce hiç düşünmemiştim.

Bu harika. Vahşi şeyler düşünmeyi seviyorum.

Arkadaşlık Uygulaması Guy 5: Ve pegging. Eğilmeyi ve kolum büyüklüğünde mavi bir yapay penis ile sürülmeyi seviyorum.

Manolya: Büyüleyici bir geçiş.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 5: Beni bir masaya bağlayıp siker misin?

{ engellendi }

Hey kaltak.

Arkadaşlık Uygulaması 6: Çok iyisin.

Magnolia: Kaltak mı? Gerçekten mi?

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 6: Kapa çeneni fahişe, çirkin kıcına mesaj attığım için bile bana teşekkür etmelisin.

{ engellendi }

Merhaba. Günün nasıl geçiyor? Magnolia: Fena değil. Sen nasılsın?

Arkadaşlık Uygulaması Guy 7: Kar eridiği için mutluyum haha.

Manolya: Evet, bu şehrin beyaz örtünün altında neye benzediğini unutmaya başlamıştım.

Dating App Guy 7: Aziz Patrick Günü'nden sonra kar fırtınası görmememiz gerektiğini sanıyordum, biliyor musun? Bu acayip fırtına olayının bitmesi lazım #iklimdeğişikliğigerçek

Magnolia: Gerçek hikaye.

Dating App Guy 7: Her yıl kar için heyecanlanmamız ama sonra biraz kar yağdıktan sonra bir daha olmaz dememiz çılgınca değil mi?

Dating App Guy 7: Ve hepimiz yaz için duvarlara tırmanıyoruz ama gelir gelmez sıcak ve nem hakkında bağılıyor olacağız.

Magnolia: Başka bir gerçek hikaye.

Dating App Guy 7: Peki havanın döngüsel doğası hakkında esprili gözlemler yapmak dışında, kendinle ne yapıyorsun?

Manolya: Ben bir peyzaj mimarıyım.

Dating App Guy 7: O zaman kardan gerçekten nefret ediyorsun haha. Manolya: Bir süre sonra, evet.

Magnolia: Sen ne iş yapıyorsun?

Arkadaşlık Uygulaması 7: Dişçi. Diş ipi kullanmayı unutma haha. Magnolia: Her gece!

Arkadaşlık Uygulaması Guy 7: Sana bir şey sorabilir miyim? Yoksa meşgul müsün? Magnolia: Bruins'in Phoenix'i katletmesini izliyorum.

Magnolia: Devam et.

Arkadaşlık Uygulaması Erkeği 7: Kukun nasıl? Dolgun ve gür mü?

Dating App Guy 7: Eğer değilse... uzatır mısın?

Dating App Guy 7: Büyük, dolgun bir kıl severim. İç çamaşırının kenarından dışarı taşan türden.

{ engellendi }

ALTINCI BÖLÜM

Randevum annemin yemek masasında oturuyordu.

"Bu Troy," dedi annem, ben kapı aralığında donup kalmışken. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi, kolunu belime doladı ve ona doğru işaret etti. "Bunun hepimizin onu tanınması için harika bir yol olacağını düşündüm. Senin için biraz daha kolay olur, anlıyor musun?"

"Daha kolay," dedim bir kahkaha atarak. "Bu daha mı kolay?"

En çılgın hayallerimde bile annemin romantik hayatıma bu kadar gireceğini düşünmemiştim. Bu, kaydırmanın birkaç adım ötesindeydi ve hiçbir iyiliğin cezasız kalmadığının kanıtıydı. Bir tane bile.

Bu deneyi kabul etmek, annemin benim için duyduğu endişeyi yatıştırmaya yönelik bir jestti. Kendi başıma benimseyebileceğim bir şey değildi ve şimdi bunu performans sanatı olarak yapmak zorundaydım.

Ve bunu kardeşlerim izlerken yapardım.

"Bekle," dedi kardeşim Ash, elini kaldırarak, "Trent olduğunu sanıyordum. Ne zamandan beri Troy'sun sen?"

"Trevor olduğunu sanıyordum," dedi kardeşim Linden, birasına bakarken başını sallayarak. "Burada neler döndüğünü biliyorsam ne olayım."

"Ben de bunun Pazar yemeği olduğunu sanıyordum," dedim. "Hızlı randevu değil." "Bu hızlı randevu değil," diye karşı çıktı annem.

"Ondan sadece bir tane var."

"Trey," diye bağırdı Ash, farların içindeki geyiği göstererek. O geyik bu buluşma için benim eşim olma ayrıcalığına sahipti. Onun için ne büyük bir zevk.

"Travis," diye yanıtladı Linden, başını içeceğinden kaldırmadan. "Tristan," diye devam etti Ash, hâlâ adamı göstererek.

"Triton," dedi Linden.

"Truman," diye yanıtladı
Ash.

"Siz ikiniz," diye seslendi annem, elini kardeşlerime doğru sallayarak. "Misafirimiz var. Pislik gibi davranmayı bırakın."

Rahmimi paylaştığım bu adamlar hakkında kesinlikle doğru olduğunu bildiğim bir şey vardı: Pislik olma fırsatı sunulduğunda, bunu değerlendiriyorlardı.

"Trace," diye devam etti Linden.

"Targaryen," diye kükredi Ash, sanki *Game of Thrones*'tan bir kesit sunuyormuş gibi

bu saçmalığı daha eğlenceli hale

getirdi. "Tuzakçı," dedi

Linden. "İz Sürücü," diye

yanıtladı Ash. "Treat," dedi

Linden. "Tremain," diye

ekledi Ash. "Tremont," dedi

Linden.

Babam odaya girdi, devam etmekte olan sözlü yemek kavgasına bir göz attı ve hemen geri döndü. Babam her zaman tahmin edilebilirdi. Annem ve babam aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler. Annem dışa dönük ve etkileyici biriydi. Babam kimseyle konuşmadan günler geçirebilirdi.

"Tripp," dedi Ash.

"Tron," diye yanıtladı

Linden. "Troçki," dedi

Ash.

Annem, "İşte şimdi tam bir pislik oldunuz," dedi. Sempatik bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen gelmeden önce iyiydiler. Hokey hakkında konuşuyorlardı."

"Hokey. Büyük birleştirici," diye

mırıldandım. "Tüccar," dedi Linden.

Bu en büyük ağabeyimi durdurdu. "Ne? Joe'daki gibi mi?"

Sevgilim yırtıcı kuşları uzak tutmaya çalışırcasına iki elini havaya kaldırdı. "Ben Troy," dedi ve bana gülümsemeden önce kardeşlerime dikkatli bir bakış attı. "Merhaba."

Bu tek kelime, beraberinde birçok kelimeyi de getirdi. "Lanet olsun, daha bitmedi mi?" ve "Neler oluyor böyle?" ve "Daha kötüsü olabilir mi? Lütfen bana daha kötüye gidemeyeceğini söyle."

"Merhaba," diye cevap verdim, bu ezik selamlaşmanın içine milyonlarca özür sığdırmaya çalışarak.

"Ben Troy," diye devam etti. "Bunun bir aile yemeği olduğunu fark etmemiştim ve düşündüm ki," -elini yüzünde gezdirdi- "senin

Bu. Seninle konuştuğumu sanıyordum. Özür dilerim. Bu değildi, yani, bu değildi
-"

"Bu senin hatan değil," diye araya girdim, şu anda sahip olduğumdan daha fazla sabırla. "Bu adil bir varsayım." Troy'a gülümsemeden önce anneme hafif öfkeli bir bakış attım. "Bize bir dakika izin verir misin?" Cevap beklemek yerine annemi koridordaki banyoya sürükledim ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattım. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Annem bu fırsatı değerlendirerek saçlarımı kulaklarımın arkasına topladı ve tükürükle ıslanmış başparmağını çeneme sürttü. "Troy'u uygulamalardan birinde gördüm ve profilini beğendim. İyi bir av gibi görünüyordu."

Elimi önümde yuvarladım, daha fazla bilgi istiyordum. "Neye dayanarak... tam olarak?"

Bir omzunu kaldırdı ve sonra dikkatini gömleğimden görünmez şeyler toplamaya verdi. "Güzel fotoğraflar, güzel biyografi, güzel iş. Köpekleri de seviyor."

"Ne iş yapıyor?" Ben sordum.

"Gayrimenkul geliştiricisi. Kendisi için çok iyi işler yapıyor," dedi, bu haksızlık için ona daha sonra teşekkür etmem gerektiğini söyleyen kendinden memnun bir baş sallamasıyla.

"Bugün Pazar yemeği," diye başladım, "ve bugün misafirimiz olacağından bahsetmemiştin. Yemeğe bir erkeğin geleceğini bilseydim kendimi biraz daha toparlayamaz mıydım sence?"

Tuniğime ve tozluklarıma baktı ve sonra saçlarımın yıkanmamış uçlarını parmakladı. "Bu halinle çok güzel ve mükemmelsin." Başparmağını yaladı ve kaşlarımın üzerinde gezdirdi. "Eğer seni dağınık pedikürünle sevmiyorsa, o zaman aradığın kişi o değil."

İçimi çektim. "Ama dördüncü ya da beşinci randevuya kadar pürüzlü pedikürü açıklamıyorum anne. Bu, sabah ilk iş birbirimizi görmek ya da herkesin kaka yaptığını kabul etmek gibi bir şey. Bu seni tanımak için uygun değil."

Sıkı bir gülümsemeyle ellerini omuzlarıma götürdü. "Şu programı biraz karıştırırım, olur mu? En kötü ihtimalle kardeşlerin adamın adı yüzünden bilek güreşine tutuşurlar ve o da saçları yanıyormuş gibi kaçır."

"Programıma saygı duymak ile sürpriz randevumun saçları tutuşmuş bir halde evimizden kaçması arasında bir şey olsaydı harika olurdu." Ona manik bir sırıtış attım. Ona bağırmıyor olmam bile bir zaferdi. "Çok harika."

"İstemek iyidir," diye cevap verdi omuz silkerek.

"Bana yardım et," dedim ona parmağımı sallayarak, "eğer bir gün akşam yemeğine geldiğimde *The Bachelor*'da yarışmacı olduğumu öğrenirsem, zamanı geldiğinde seni huzurevine kapatacağım. Belki daha erken."

"Beni çok özlersin." Annem banyonun kapısını açtı ve koridoru işaret etti. "Haydi, şimdi. Tiberius'u bırakmayalım."

"Troy," diye araya girdim.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Onu ortada bırakmayalım. Kardeşlerin, istedikleri zaman tam bir pislik olabiliyorlar."

"Lafı açılmışken," dedim yemek odasının dışında durarak. "Bu çöpçatanlık enerjisinin herhangi birini onlara yönlendirebilirsin."

Burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Yaşlarına göre gençler. Ciddi bir şey için hazır değiller. Ama sen hazırsın." Bununla birlikte beni yemek odasına itti.

"Merhaba," dedim ona, bir sonraki hamlemi planlarken kelimeyi sekiz heceye çıkararak. Adamı en az kırk kez selamlamıştım ama burada başka ne yapabilirdim ki? Troy'un yanına otururken Ash ve Linden ile bakiştık. Cevap olarak masum omuz silkmelerden ve bok yiyici sırtışıslardan başka bir şey yapmadılar. "Nasıl gidiyor?"

Flörtüm gülümseyerek bana doğru kaydı ve bana bakmadan makul bir bakış atmaya çalıştı. Gryffindor'a on puan.

"Harika, harika," diye nefes aldı. "Karışıklık için özür dilerim. Sanırım bilmiyordum."

İki elimi de havaya kaldırdım. "Sorun yok. Senin suçun değil. Hem de hiç. Özür dilemek için hiçbir nedenin yok." Anneme sert bir bakış fırlattım. "O ne yaptığını biliyor."

"Sus, sen," diye azarladı annem. "Hiç değilse Trevor-"

"Troy," diye koro halinde söyledik.

"-Bu gece ev yapımı bir akşam yemeği yiyeceğiz. Gençler artık yeterince kaburgaya yapışan yemekler yemiyor. Hele de hazır yemek, kereviz suyu ve chia tohumları varken."

"Tamam. Evet. Bu harika," dedi Troy. "Harika."

Ash masanın karşısından, "Her şey harika," diye ekledi. Akşam bu hızla devam ederse, bu kadar göz göze gelmekten gözlerimi yoracaktım. "Gerçekten harika. En iyisi."

Troy'a dönmeden önce ona bir bakış attım. "Troy," diye başladım, "bugün bize katıldığın için teşekkür ederim. Umarım ailen bu akşam için seni onlardan çalmamıza kızmaz."

"Endişelenme," dedi gülerek. "Ailem Montana'da yaşıyor."

Linden, "Bu, Pazar akşam yemeğine gidip gelmeyi çok daha uzun hale getiriyor olmalı," dedi. "Pazar akşam yemeği rutinine bağlı olduğunuzu varsayarsak," diye ekledi Ash.

"Açıkçası öyleyiz, ancak bunun sizin yaşam tarzınız olmayabileceğinin farkındayız."

Linden, "Yirmi beş yüz mil yol gidip gelmek falan," dedi.

Troy bunu düşünürken başını salladı. "Evet, bu tür bir geleneği hiç sürdürmedik. Sanırım-"

"Çiftlik hayatı buna izin vermediği için mi?" Ash sordu.

Troy şaşkın bir kahkaha attı. "Oh, çok komik. Hayır, ben bir çiftlikte büyümedim. Aslında Montana'nın en büyük şehirlerinden birinden geliyorum."

"Öyle mi?" Linden sordu.

"Çiftçilik yok o zaman?" Ash sordu.

"Adam çiftçilik yok dedi," diye yanıtladı Linden.

Tanrı yardımcım olsun. İlk buluşmaların aile masasında yapılmamasının bir nedeni vardı.

"Ortak yanlış anlaşılma," Kül dedi. "Değil hepsi Montanans çiftçi. Bazıları şehir sakinidir."

"Çok yaygın," diye kabul etti Linden.

"Belki de en yaygın olanı," dedi Ash.

"Olur böyle şeyler," dedi Troy gülerek. Her nasılsa sırtıyordu. Bu tuzağın tek bir anında bile kılını kıpırdatmamıştı ve hakkını teslim etmeliydim. Bu koşullara katlanmak ve gülümsemek, kilometrelerce genişlikte bir mizah anlayışı gerektiriyordu. Kardeşlerimi işaret etti. "Sorduğum için özür dilerim ama -"

"Hayır, biz ikiz değiliz," dedi Ash.

"Biz üçüzüz," diye açıkladı Linden. Göğsünü sıvazladıktan sonra beni ve Ash'i işaret etti. "Üçümüz."

"Oh, harika," dedi Troy. "Bu çok harika."

"Gerçekten harika," diye ekledi Ash.

"En iyisi," dedi Linden kıs kıs gülerek.

Annem yanında babamla birlikte telaşla odaya girdi ve masaya birkaç tabak koydu. Babam dördümüze şöyle bir baktı, başını salladı ve her zamanki yerine oturdu. Linden'e sosisleri uzatmasını işaret etti. Bildiğim bir şey varsa, o da yiyip çıkacağı ve gecenin geri kalanında bu saçmalıklardan uzak duracağıydı.

"Herkes yemeğini yesin. Ben pilavla döneceğim," diye seslendi annem.

Yerimizde kaldığımız için korkunç çocuklar değildik. Annem böyle olmasını tercih ederdi. Yemek pişirmek ve servis yapmak konusunda ısrarcıydı ve bunu yersiz bir görev duygusu olmadan yapıyordu. Hayır, saf egoydu. Basitçe kendi yemeğinin başkalarının hazırladığından daha iyi olduğuna inanır ve kendi deyimiyle "az baharatlı çöp" yemeyi reddederdi. Artık bu konuda tartışmaya zahmet etmiyorduk ve kendimizi hazırlıklara dahil etmeye cesaret edemiyorduk.

Yanlış yaptığımız için hepimizi bıçaklardı.

Yemek çabuk geçti ve bunun için çok minnettardım. Yemek yemekle ve annemin yemeklerini övmekle o kadar meşguldük ki ilk buluşma ritüellerini yerine getiremedik. Bir de annem perhiz için içkiyi bırakmıştı. Çoğu standarda göre koyu bir Katolik değildi ama bazı geleneklere harfiyen uyardı. Büyük Perhiz için bir şeylerden vazgeçmek, Aralık ayında Advent mumları, Aziz Roch Yortusu'nda köpeğimi kutsamak için kiliseye getirmek. Çok az tuttuğu ama onsuz yapamadığı bir inançla küçük bir bağlantı gibi görünüyordu ve ben buna meydan okuyacak değildim.

Ama bu gece bir kadeh şarap çok iyi gelirdi, özellikle de annem Troy'a kaç çocuk istediğini ve kısa nişanlılık hakkında ne düşündüğünü sorduktan sonra.

Kardeşlerim her zaman bira ile gelirlerdi ama bu gece paylaşmıyorlardı.

Bazen gerçekten pislik oluyorlardı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde annem kardeşlerimi işaret etti. "Siz büyük, güçlü adamlarsınız. Bu gece kız kardeşiniz olmadan bulaşıkları yıkayabilirsiniz."

Linden bakışlarını bana çevirmeden önce anneme göz kırptı. "Bu borcu daha sonraki bir tarihte tahsil edeceğiz," dedi ve masadan uzaklaştı.

"Merak etme," diye cevap verdim. "Sıra sana da gelecek ve ben bulaşıkları yıkarken ve biranı içerken keyifle kıkırdayacağım."

Ash kahkahalarla homurdanırken yumruğunu ağzına bastırdı.

"Neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu anlamıyorum," dedim ve elimdeki peçeteyi ona doğru fırlattım. "Senin de sıran gelecek."

"Yapmayacağım," diye cevap verdi. "Teşekkürler, ama hayatımda bu saçmalığa yer yok."

Ash'e peçete fırlatma sırası Linden'daydı. "Kapa çeneni," diye bağırdı. "Kurutma görevindesin."

Troy ve ben rahatsız gülümsemeler takas ederken kardeşlerim masayı toplamak için tatlı bir zaman ayırdılar. Bunlar gülümseme değil, göz kırışıklığıydı.

ve kaskatı kesilmiş dudaklar, sadece bu düzenin garipliğini onaylayan gergin, çarpık bir ifade.

Yalnız kaldığımızda ve mutfakta akan lavabo suyunu duyduğumda Troy'a doğru kaydım. "Bunun için çok özür dilerim," dedim avuçlarımı özür dilemek için açarak. "Annem bazen kendini kaptırıyor ve aklını kaçırıyor."

Kıkırdarken bir parmağını kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Her şey yolunda. Her şey harika.

Bu harikaydı."

"Yalan söylüyorsun," diye boğuk bir kahkaha attım. "Bu harika değildi. Bunu kabul etmekte bir sakınca yok."

Boş masaya kötücül bir bakış fırlattı ve kaşlarını tekrar çattı. "Düşündüğün kadar kötü değildi. Uzun zamandır böyle bir ev yemeği yememiştım."

Gözlerimi kırıştırdım, ona baktım ve şaşkınlığın yarattığı öfke görüşümü bulandırmadan onu tanıdım. Yakışıklıydı. Göze hoş geliyordu, biraz gergin olmasa da. Belki gerçekten gergin değildi ama elbise-gömlek-kravat-kazak-süveter kombinasyonu bana öyle geldi. Ve belki de bu kitabı kapağına göre değerlendiriyordum ama bunun neresi yanlıştı? Eğer kapak kitabın havasını doğru bir şekilde özetlemiyorsa, o zaman yanlış kapaktı.

"Bu harika." Troy'un en sevdiği kelime dudaklarımdan dökülürken irkildim. "Annemin yemekleri efsanedir. Biliyor musun, biz olmasak bile seni tekrar davet ederdi" -aramızdaki havayı işaret ettim, sanki bir anlamı varmış gibi parmaklarımı birbirine doladım- "eğer biz olmazsak. Çünkü, biliyorsun. Bu-"

"Anlıyorum. Harika
görünüyorsun-" "Sen de öyle,"
diye araya girdim. "Ama
yapmak zorunda değiliz-"

"Oh, Tanrım, hayır. Hayır." Çok içten katılıyordum ama kendimi durduramıyordum. Farklı koşullar altında, Troy ve ben birlikte bir akşam geçirebilirdik ama bu bizim için başlangıç ve son olurdu. Biz o değildik. O her neyse, biz değildik. Bizde yoktu. "Ama annemin seni akşam yemeğine davet etmekten heyecan duyacağını söylerken ciddiylim."

Boş masaya bir kez daha baktı; mütevazı ziyafetin tek kanıtı domatesli pilavın başıboş parçaları, gevşemiş bir nohut ve masa örtüsündeki birkaç chouriço yağı lekesiydi.

Troy iyi bir adamdı. Tatlı, nazik. Aynı durumda olan birçok kişiden daha iyiydi. Ama iyi bir adam olmak benim için onay kutusu değildi. Evet, iyi birini istiyordum ama aynı zamanda

elimden tut ve buradan defol git. Kardeşlerime ve onların pislik rutinlerine iki dakikadan fazla tahammül edemeyen, sonra da onlara geri veren biri. Ailemin benim için önemli olduğunu kabul eden ama onlardan ne zaman nefes alacak bir yer istediğimi - hak ettiğimi - bilen biri.

Troy o adam değildi. Eğer böyle bir düşüncesi varsa bile, harekete geçmemişti. Onu yakalayıp kaçabilirdim. Ama yapmadım. Bunu yapmasını bekledim ve bu şimdi gerçekleşmiyordu. Şu anda hiçbir şey olmuyordu.

Bu olayların içinde yatan dersi görmeden edemedim. Eğer bir şey istiyorsam, onu almak benim sorumluluğumdaydı. Bir erkeğin aklımı okumasını beklemekle bir yere varamazdım. Birinin benim dile getirilmemiş ihtiyaçlarım için ortaya çıkmasını bekleyemezdim. Kendim için ortaya çıkmalıydım.

"Bu hoşuma gidebilir. Akşam yemeğine geliyorum," diye ekledi Troy, sözleri utangaçtı. "Evde yaşarken böyle rutinlerimiz yoktu ve"- aşağıya, uzağa baktı-"ve bu harikaydı. Şimdi geriye dönüp baktığımda annenin mesajlarının yemek yiyip yemediğime ve iyi uyuyup uyumadığıma odaklandığını fark ediyorum. Sanırım bu hoşuma gidiyordu. İyi hissettiriyordu." Kendi kendine güldü. "Lanet olsun. Az önce annenden hoşlanıyormuşum gibi konuştum."

Yüzümü buruşturarak, "Hayır, ne demek istediğini anlıyorum. Annemin sana mesaj atıp benmişim gibi davranmasını düşünmemek için de çok çalışıyorum. Eğer bunu düşünürsem, her şeyi yakıp yıkmam ve kendimi çamaşır suyuyla yıkamam gerekecek."

Başını iki yana salladı. "Ona teşekkür etmeliyim. Uğraşmam gereken yepyeni bir anne sorunları segmenti ortaya çıkardım."

Bu yorumdan sonra gülümsememi nasıl koruduğumdan emin değildim ama korudum. Troy'u gevşek bir kucaklamayla ve onu bir daha göreceğime dair hiçbir söz vermeden yoluna gönderirken sakın ve açık bir ifadeyi korumayı başardım.

Ama annemle biraz konuşacaktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8:

Günaydın. Merhaba! Mutlu pazartesiler!

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Hafta sonun nasıldı?

Manolya: İyi. Yeni bir hafta olduğuna sevindim. Birçok şey için yeni bir başlangıç arıyorum.

Aynı. Evet, ben de seninle aynı gemideyim. Magnolia: Harika.

Arkadaşlık Uygulaması 8: Açık konuşayım. Uzun bir ilişkiden yeni çıktım ve şu anda kafam berbat durumda ama 1.80 boyundayım, 210 kiloyum ve aletim tam 9 inç.

Magnolia: Ayrıldığınız için üzgünüm. Dating

App Guy 8: Teşekkür ederim.

Arkadaşlık Uygulaması Guy 8: Eski sevgilimin anılarını unutmama yardım etmek ister misin? Koşul yok, beklenti yok, duygusal yük yok?

Magnolia: Neler yaşadığınızı anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ancak bunun duygusal yüklerden nasıl arınmış olabileceğini anlamıyorum.

Magnolia: Ve gerçekten beklentisiz seks istemiyorum.

Manolya: İpler, beklentiler ve duygularla ilgileniyorum. Bunların hepsini istiyorum.

Dating App Guy 8: Tam 30 dakika boyunca sert kalabilirim. Yalan yok. Magnolia: Kaç yaşındasın?

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Geçen ay 38 yaşına bastım.

Magnolia: 38'de 30 dakika mı? İşte bu bir özgeçmiş oluşturu. Kesinlikle.

Magnolia: Biraz sola değil mi?

Dating App Guy 8: Şu anda gerçekten yüksek sesle güldüğümü söyleyebilirim. Magnolia: Bir şey değil.

Arkadaşlık Uygulaması 8: Minnettarım. Bu gülüşe ihtiyacım vardı.

Dating App Guy 8: Benim de eski sevgilimi unutmam gerekiyor, ne dersin?

Magnolia: Bak, buradaki en normal insan gibi görünüyorsun... tabii bu mümkünse... ama ben bir seks arkadaşı ya da paralı bir arkadaş arayışında değilim.

Arkadaşlık Uygulaması Erkeği 8: Anladım. Bundan daha ciddi bir şey hakkında konuşamam ama güzelsin ve havalı görünüyorsun.

Magnolia: Seni engellemediğim için havalı mıyım? Üç ya da dört mesaj içinde penis boyutuna geçtin ve bu benim kitabımda engellenmeye değer bir davranış.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Ve yine de beni engellemedin. Magnolia: Hayır. Engellemedim.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Neden olmasın?

Manolya: Emin değilim. Belki de berbat olmakla başlayıp ölçümlerle bitirdiğin içindir. Kişisel korku hikayesini atlayabilirdin.

Dating App Guy 8: Sanırım öyle, evet, ama sadece eski sevgilim yüzünden sorunlarımı siktir etmem gerekiyor. Bu benim normal çalışma tarzım olamayacak kadar zaman alıcı.

Magnolia: Bu çevrimiçi eşleşme kısmı mı? Yoksa kan dökme olarak seks mi? Tanışma Uygulaması Adamı 8: Lanet olsun, senden hoşlanmamı sağlamayı bırak.

Magnolia: Ne?

Arkadaşlık Uygulaması Erkeği 8: İğneleyici, anlayışlı şeyler söyleme. Seninle konuşmak istememe neden oluyor.

Manolya: Ve bu kötü mü?

Flört Uygulaması Adamı 8: Evet. Konuşmak teklifimin bir parçası değil.

Magnolia: Belki de konuşmanız gerekiyordur. Nefret sikişi için başka birini bulabileceğine eminim.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Neden huzur içinde kendi kendimi tedavi etmeme izin vermiyorsun? Manolya: (Etrafa bakarak) Dostum, bana mesaj attın.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Beni yakaladın. Magnolia: Ne oldu?

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Magnolia:

Tamam. Konuşmak zorunda değilsin.

Magnolia: Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ama anonim seks yapmak istemiyorum. Bulmaya çalıştığın şey buysa, bunun için

uygun olduğumu sanmıyorum.

senin için doğru kişi.

Magnolia: Anonim seksin senin için de doğru olduğunu düşünmüyorum ama kendini tedavi etmene engel olmama izin verme.

Arkadaşlık Uygulaması 8: Biraz kabasın.

Sanırım hoşuma gitti.

Magnolia: Tamam.

Dating App Guy 8: Az önce benden kendimi açıklamamı istediğin ve açıklamadığım zaman defolup gitmemi söylediğin için bunun saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama 10 dakika içinde bir toplantım var ve kariyerimin son ilişkim gibi gitmesini istemiyorsam buna hazırlanmalıyım.

Manolya: Endişelenme. Benim de biraz iş yapmam lazım.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Bu gece daha sonra sana mesaj atsam sorun olur mu? Magnolia: Tabii ki.

Magnolia: Tavsiye: sakin hakkında konuşmaya devam et. Bir şeyle gurur duymak iyidir.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8: Senden hoşlanmam konusunda ne demiştim? Magnolia: Bunun tavsiye edilmediğine inanıyorum.

Arkadaşlık Uygulaması Adamı 8:

Değil. Arkadaşlık Uygulaması 8:

Yapmaya devam et.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEVGİLİMİN BEBEĞİ OLDU.

"Dört, belki de beş aylık hamile olabilirim."

Var olmayan şişliğe omuz silkerek baktım, sonra dikkatimi tekrar telefonuma çevirdim. Bay Dokuz İnç iki haftadır bana mesaj atıyordu. Bu sabah yeğeninin yaklaşan *Moana temalı* doğum günü partisinden bahsetti. Çok tatlıydı ve Maui gibi giyinmesi için onu zorladığını söylediğinde gülümsedim ve iç geçirdim.

Ama inan bana, ne yaptığını biliyordum. Çocuktan bahset, prenses filmlerinden bahset, altın kalpli büyük bir horoz olduğunu kanıtla.

Sanki Karşı Konulmaz Erkeklerin Oyun Kitabını yazıyordu.

Magnolia: İyi vakit geçirecek gibisin.

Olacak. Kız kardeşim böyle şeylere çok önem verir.

Bay Dokuz: Tamamen kabul edilebilir bir amca olduğum için beni tebrik etmeden önce, daha az...PG bir şey hakkında konuşabilir miyiz?

Bay Dokuz: Yani, en az 4 saattir sikim hakkında konuşmadık.

Magnolia: Sikin çok dikkat gerektiriyor, dostum. Süper yüksek bakım.

Bay Nine: Dikkatinizden daha fazlasını doldurmak istiyor.

Manolya: Bu senin en iyi çalışman değildi.

Bay Nine: Merak etmeyin. Ben sürekli öğrenen biriyim. Her zaman gelişirim. Manolya: Aferin sana!

Bay Dokuz: İğnelemenin hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Bay Nine: Hâlâ el sıkışmaktan fazlasını yapmadık.

Magnolia: Yine sikinden mi bahsediyoruz? YINE MI? Bay

Dokuz: Ekran adlarını kastetmiştim.

Bay Dokuz: Sapık.

Manolya: Doğru. Senin sakinle meşgul olan benim. Tabii. Tamam.

Merak ediyorum da, bu senin bu işle ilgilenmediğinin bir göstergesi mi?

Kulplar konusunda haklıydı. Çevrimiçi profillerimizle ilişkili aptal küçük tanımlayıcılardan daha fazlasını paylaşmamıştık. Ben MizMaggie19'dum, o da RRRooster441. Ve ben bunu istiyordum. Hedeflerimizdeki uyuşmazlığa rağmen onunla konuşmaya devam etmek istedim.

Manolya: Öyle düşünme.

Bay Nine: Pekala o zaman, bayan. Düşünmek için zamanınız vardı.

Kararınız nedir?

Magnolia: Henüz bir karar

yok. Bay Nine: Jüri asıldı

mi?

Magnolia: Aman Tanrım, dur.

Manolya: Davana yardımcı

olmuyorsun.

Magnolia: Biliyor musun, davana inandığımdan emin değilim. Aleti

hakkında bu kadar çok konuşan herkes (öksürük, öksürük) bir şeyleri

telafi ediyordur.

Onun horoz iddialarını kontrol etmek istemem yanlış mıydı? Hayır, olamazdı. Bunu ortaya atmaya devam etti ve karar vermeden önce daha fazla bilgi toplamakta yanlış bir şey yoktu.

Belki tam olarak doğru değildi ama yanlış demeye de hazır değildim.

Aslında bir penis fotoğrafı istemiyordum. Bu tür şeyler kamera uygulamasını açıp selfie modunda bulmaktan daha kötüydü. Hatta en çok

Dünyadaki güzel insanlar o açıdan üç çeneli patates gibi görünüyordu.

Penis resimleriyle ilgili gerçek, bunların alıcıya değil, penise hizmet ettiğiydi. Adam malıyla gurur duyuyordu ve neden duymasındı ki? Her türlü sihirli şeyi yapıyordu ve o titiz, kırılğan deri uzunluğu ona bildiğimiz dünyada çok büyük bir güç bahşediyordu. Elbette bunu göstermek isteyecektir.

"Büyük bir gyro kasesi ile sağlam bir ikinci üç aylık dönem."

Telefonumu arka cebime attım ve dikkatimi Andy Asani'ye yönelttim. Bölgedeki en iyi butik firmalardan birinde mimardı ve kendimizi sık sık aynı mülkler üzerinde çalışırken buluyorduk. Bir zamanlar ortaklarından biriyle kendi kendime yaşadığım tuhaflığı atlattıktan sonra, birkaç haftada bir öğle yemeği için buluşmaya başladık. Üç yıl olmuştu ve birlikte yemek yemek için yeni nedenler bulmaya devam ediyorduk.

Andy'nin en iyi yanı gözünü kırpmadan dürüst olmasıydı. Kot pantolonun kışınıza uymadığını, rujunuzun teninize karşı bir suç olduğunu, gerekli olmadığı halde drama yaptığınızı, yanlış tepede öldüğünüzü söylerdi. Açık sözlüydü ve bazen bu zordu, ama iyi türden bir zordu.

Boy aynasında kendi profiline bakıyor, elini dümdüz karnının üzerinde gezdiriyordu. "Şunu keser misin? Buzlu şeker çubuğu kadarsın," diye çıkıştım, ses tonum sahte bir kızgınlıkla doluydu. "Gerçekten Andrea. Sen bir fasulyesin."

Gülerken gözleri kırıştı. "Çalı fasulyesi mi?"

"Evet." Önümdeki rafta askıların bir bölümünü kenara ittim. "Kıçı olmayan, gerçekten sıska bir çalı fasulyesi. Gerçekten hamile olabilirsin ve büyük bir döner kâsesi yiyebilirsin ve yine de büyük, karışık saçlarınla Audrey Hepburn gibi görünebilirsin. Hamileyken ince, ışıltılı ve güzel olacaksın. Kate Middleton ya da Amal Clooney gibi. Lütfen. Bir paket yer fıstığı yiyorum ve ikizlerim olmuş gibi görünüyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi gülerek. "Ve benim adım Andrea değil."

Raftan bir elbise aldım ve ona uzattım. "Ben seninle konuşurken, sen Andrea'sın. Dikkatli ol yoksa sana bir göbek adı icat ederim." Elbiseyi salladım. "Git bunu dene."

Başını salladı ve uzun, koyu renk bukleleri omuzlarının üzerinde sallandı. "Şu anda kendimi bunun içine sıkıştırıramam. Neden elbise alışverişinden önce öğle yemeği yedik?"

"Midemizle düşünürüz." Çenemi dükkânın diğer tarafına doğru eğdim. "Hadi dökümlü sundresslere bakalım."

"Mükemmel." Elbiseyi elimden aldı ve rafa geri koydu. "Dökümlü olması iyi. Bu yıl yaz stilim bu olacak. Bol ve dökümlü."

"Bunu bebek ateşi olan yeni eş söylüyor," dedim içimden. Andy yıllar süren bir nişanlılık döneminden sonra nihayet geçen ay evlendi.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Şu anda bunu konuşmuyoruz. En az iki ya da üç yıl boyunca hamile kalmakla ilgilenmiyorum. Belki daha da uzun."

Bu konuda onu dürtmeyi çok kolaylaştırdı. Beklemek konusunda çok ciddi olduğumu bildiğim halde. Bir bebek istemek ama aynı zamanda o bebekle tanışmak için birkaç yıl beklemek konusundaki duygularını paylaştığımda bile. Öte yandan, Andy ve ben aile kurma konusunda farklı gemilerdeydik.

Öncelikle, tek bir akşamdan daha uzun süre tahammül edebileceğim bir adamla tanışmam gerekiyordu.

"Bebek ateşi," diye tekrarladım, sırtarak.

"Magnolia, görüştüğün özel biri var mı? *Senin* hakkında konuşalım."

Arka cebim titredi. Cevap vermeden önce yan tarafa baktım. "Bilmek istemezsin."

Bana pembe ve yeşil bir güneş elbisesi uzattı. "Bana sıkı fasulye demiştin. Eğer kıcıma ya da kışızlığıma laf edersen, beni flört maceralarıyla eğlendirebilirsin."

"Maceralar." Homurdandım ve siyah bir elbiseyi ona doğru ittim. Renkli giyinmeye inanmıyordu. "Bu ilginç bir bakış açısı."

"İkinci bir randevu var mı? Ya da umut verici bir ipucu?" Yine homurdandım.

"İkinci randevu yok."

Birkaç elbise daha değiş tokuş ettik. "Ama bazı umut verici ipuçları?"

Arka cebimden bir titreşim daha. Bay Dokuz İnç olmasını istemem yanlış mıydı? Belki de öyleydi. Belki de son birkaç ay beklentilerimi o kadar düşürmüştü ki, sadece şeytan çıkarma aracı olarak birine aletini gömmek istese bile nazik ve samimi görünen bir adam hakkında iyimserdim.

"Hadi bunları deneyelim." Andy'yi soyunma odalarına doğru ittim. "Bu şehir yeterince boktan randevularıma tanık oldu ve canlı tweetledi. Mağaza kızlarının da dinlemesine ihtiyacım yok."

Soyunma odasındaki bankın üzerine çöktük ama önümüzdeki raydan sarkan eşyaları giymek için hiçbir hareket yapmadık.

"Hiç kadın patron olmak istemediğin günler oluyor mu?" diye başladım giysilere bakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Karmaşık bir durum," diye itiraf ettim. "İşimi seviyorum. Kendi işimin patronu olmayı seviyorum. Kendime güvenmeyi ve kimseye hesap vermemeyi seviyorum. Bunu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama... ama her şeyi bir kenara bırakıp kötü bir feminist olmak istediğim günler de oluyor. Bazen bir hedef avcısı olmasaydım hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Evde oturan bir eş olmamı isteyen bir adamla evli olsaydım-"

"Sen bunu asla yapmazsın. Milyon yıl geçse bile."

"Biliyorum, biliyorum." O itiraz etmeye başlayınca devam ettim: "Ama ya bana ne yapacağımı söyleyen o değilse? Ya bunu bana o teklif etseydi? Ya da iyi bir ilerici çiftin yapması gerektiği gibi sonuca birlikte varsaydık. Yine de dünyayı her seferinde bir çatı bahçesi fethetmek ister miydim? Her lanet günde kendimi kanıtlamayı?"

"Evet. Belki kendini kanıtlama konusunda daha az endişelenirdin ama tüm o çatı bahçelerini isterdin. Ve bununla da kalmazdın. Boş zamanlarında teyzenin evini yeniliyorsun ve geçen yıl bir sürü projede çalıştın. Ayrıca kitap okuyor ve tonlarca maça gidiyorsunuz. Hiçbir şey yapmamayı bilmiyorsun."

Gerçeğin tamamı bu değildi ama bugün Andy'yi pasaklı geçmişim konusunda eğitecek değildim. Kendimi kanıtlama dürtüsü, gençken çok fazla zaman kaybetmemden kaynaklanıyordu. İki kez üniversiteden atılmamdan. Gitmeyi unuttuğum için en az beş garsonluk işinden kovuldum. *Yıllarca* ilgimi çeken bir şey bulmak için mücadele ettim.

"Yaptığım işi seviyorum ama keşke yapmak zorunda olmasaydım dediğim günler de oluyor," diye itiraf ettim. "Çılgınca ama her zaman her şeyi tek başıma yapmak zorunda olmasaydım hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum." Ona baktım. "Sen hiç böyle hissettin mi? Sanki sana teklif edilse ev kadınlığını kabul edecekmişsin gibi?"

Andy bir süre bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Salı günü saatin iki olduğunu ve öğle yemeğinde şarap içtiğimizi belirtmekte fayda var. Pastamız var, yiyoruz, dondurmamız ve süslemelerimiz de var."

Andy'ye bakmadan önce dudağımı kemirdim. "Biliyorum ve hayatımı hiçbir şeye değişmeyeceğimi de biliyorum. Sadece öyle günler oluyor ki

telefonumu kapatıp bir erkeğin benimle ilgilenmesine izin vereceğim."

"İşte bu anladığım bir şey," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirirken başını sallayarak. "Bunu anlıyorum ve ben de bunu arzuluyorum. İnan bana, her hafta sonu telefonumu kapatıp Patrick'in benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Çoğu hafta sonu da öyle."

"Müşterileriniz sizi akşamları aramıyor mu? Ya da müteahhitler?"

"Öyle. Bu, sabah onları geri aramamı bekleyemeyecekleri anlamına gelmiyor," dedi kıkırdayarak. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Tüm işlerimi ve endişelerimi bir kenara bırakıp zamanımı Instagram'da sevimli yemek fotoğrafları paylaşarak geçirmeyi hayal ettiğim günler oluyor."

"Sizi durduran nedir?" Bilmek istedim çünkü beni durduran tek şeyin köpeğimi besleyecek paramın bitmesi korkusu olduğu anlar vardı.

"Birkaç şey var. Birincisi, Patrick ve ben işte bir beyni paylaşıyoruz, bu yüzden onu terk edemem. Ruhsal bir çöküntü yaşar ve kimsenin buna ihtiyacı yok. İkincisi, evleri restore etmek ve yenilemek en sevdiğim şey. Bunu her şeyden çok seviyorum, yemek resimleri paylaşmayı bile. Eğer bu kariyerim olmasaydı, başka ne yapacağımı bilemezdim. Üçüncüsü, Patrick'e güvenebileceğimi biliyorum. Eğer geri çekilmek, odağımı değiştirmek ya da yeni bir şeyle uğraşmak istersem, bunu gerçekleştirmek için şirketi yeniden düzenleyeceğini biliyorum."

İçimdeki her şey sarsıldı. Dünyayı benim için yeniden düzenleyecek bir ortak istiyordum. İstedğim şey buydu. İstedğim buydu. Benim olayım buydu. Tam şurada.

Bunu arkadaşlık profillerime koyamazdım ama lanet olsun, istediğim buydu.

Andy bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sorun nedir? Sana neler oluyor? Pis hikayelerini anlat, Santillian."

Duvara yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Randevular ruhumu tüketiyor. Bir de sokağın karşısındaki ev mesai saatleri dışında tadilatla. Rüyalarımda çivi tabancaları duyuyorum."

"Çok nazıksın," diye mırıldandı. "O aptallara kendimi tanıtır ve şehir müfettişinin de peşlerine takılmasını sağlardım." Elini bana doğru yuvarlayarak devam etmem için beni teşvik etti. "Başka neler oluyor sana? Sadece çivi tabancaları değil."

"Bir adam var ama sadece seks arkadaşı olmak istiyor. Bir ayrılığı atlatmaya çalışıyor."

Andy kaşlarını kaldırarak, "Bana bunu neden düşündüğünü açıkla," dedi. Kadın uğraştığında kaşlarıyla dik açılar oluşturabiliyordu.

Cevap vermeye başladım ama sonra tereddüt ettim. Bunu neden yapıyordum ki? Sik değildi. Sik olamazdı. Hayatta sikten daha fazlası vardı, tıpkı kahve, beyzbol ve köpeklerden daha fazlası olduğu gibi.

Biraz.

"Onun havasını seviyorum," dedim sonunda. "İnternette tanıştığım diğer erkeklerden farklı. Dışarıdaki diğer pislikler gibi değil. Yani, hiç de pislik değil. Bir an için öyle olmaya çalıştı ama bunu sürdüremedi."

"Bu alkışlanacak bir şey," diye cevap verdi Andy. "Bir ayrılık olduğunu mu söylemiştin?"

Başımı salladım, mırıldanarak onayladım. "Kötü biri. Kuşkusuz berbat durumda."

"Ve sen onu düzeltmek istiyorsun."

"Onu düzeltmek istemiyorum," diye fısıldadım. Andy, "Bütün oğlanları düzeltmek istiyorsun," diye cevap verdi.

"Geçmişte bir ya da iki çocuğu düzeltmeye çalıştım, evet," diye kabul ettim. "Ama bu çocuğu düzeltmek istemiyorum."

"Onun kırık kalbini vajinanla onarmak istiyorsun" diye şarkı söyledi.

Öfkemi belli etmemeye çalışarak burnumu çektim. "Bunu yapmak gibi bir arzum yok ve bana herhangi bir düzeltme yapmamı istediği izlenimini de vermedi."

Andy güldü. "Hayır, tatlım. Seni sikişmek için istiyor."

"Bu doğru, evet. Her iyi erkeğin yapacağı gibi, bu konuda oldukça yetenekli olduğunu söyledi. Sikişmek."

"Oh, şimdi mi?" diye mırıldandı.

Her şeyi itiraf etmeye karar verdim. "Dokuz inçle çalıştığını ve bununla en az yarım saat çalışabileceğini söylüyor."

Başını salladı. "Dikkatimi çektin."

"Çıkmaz bir durumun içine girmek istemiyorum," dedim. "Ama... Bilmiyorum."

"Sevişmek istemenin yanlış bir tarafı yok. Özellikle de işin içinde yüksek kaliteli ekipmanlar varsa." Omuz silkti. "Birinin sana sevişme izni vermesini, bundan zevk almanı ve onu düzeltme konusunda endişelenmemeni istiyorsan, bunu sana veriyorum. Çıkmaza girmiş bir ilişki yaşamakta sorun yok.

O'nu bulmaya çalışıyorsunuz. Bazen çıkmaz sokaklar çıkmaz sokaklara dönüşür ve herkes çıkmaz sokakları sever. Bunlar güvenilir gayrimenkullerdir."

"Bu güvenilir bir bilgelik." Çenemi raydan sarkan elbiselere doğru salladım. "Kıyafet denemeye zahmet etmeli miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Bu adamın profilini görmek istiyorum. Onu soymadan önce takip edelim."

"Onu şimdi soyacağım," diye mırıldandım. "Tamam. Bu hızla ilerledi."

"Bana karşı nazlı ve bakire numarası yapma," diye azarladı.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve kaydırarak açtım. Messenger uygulamam RRRooster441'den gelen birkaç okunmamış mesajla yanıp sönüyordu. "Görünüşe göre bugün konuşkan bir ruh hali içinde."

"Hm," diye mırıldanarak ekrana baktı.

Bay Nine: Sen... MizMaggie, kanıt mı bekliyorsun?

Bay Nine: Aman Tanrım. Sensin. Meyve suyunun sıkmaya değip değmeyeceğini bilmek istiyorsun.

Bay Nine: TAMAM. Her şeyi D ile ilgili yaptığım için bunu sana karşı kullanmayacağım.

Bay Dokuz: Siktir. Buna hayranım. Al bakalım.

Bay Nine: (RESİM EKLENDİ)

DAHA YAKINA EĞİLDİK ve ekranı bir fotoğraf doldurduğunda aynı anda nefes nefese kaldık. Penis fotoğraflarına göre çok güzeldi. Giyinik, pantolonun arkasına sıkışmış ama inkar edilemez derecede sert. Sünnetli de. Sert bir ışıklandırma ya da tabanda garip bir tutuş yok. Konunun özünden uzaklaştıracak çirkin ayaklar ya da taşak kılları yok.

"Bir erkeğin pantolonunu çıkarmadan önce inanç sistemini tespit edebildiğimde hoşuma gidiyor," dedim.

"Evet, bunu almalısın," dedi, yakınlaştırmak için parmaklarını ekrana sıkıştırarak. "Bu iyi bir tane. Dizinin yarısına kadar geliyor."

"Mhmm." Başımı sallayarak mesajına geri döndüm.

Bay Nine: Gördün mü? Abartı yok.

Magnolia: Kibarlığını koruduğun için teşekkürler. Bay Nine: İşte ben böyleyim, bayan.

Magnolia: Yuvarlanma şeklini sevdim. Bay Nine: Öyle mi?

Magnolia: Evet... belki kahve falan içebiliriz. Bay Nine: Hadi ama. Gel hadi!

Manolya: Ne? İstedidđin bu değil mi?

Bay Nine: Kahve? Hayır, bayan. Kahve istemiyorum. Magnolia: Oh. Tamam.

Magnolia: Dinle, ben takılmak istemiyorum. zgnm, hayır. Toplum içinde giyinik bir şekilde sohbet etmek istiyorum, tercihen dikkat dağıtmak ve kendimi savunmak için yiyecek ve içeceklerle birlikte.

Bay Nine: Aman Tanrım. Kahveyi atlayıp doğrudan sekse geçmek istediğimi sandın.

Bay Dokuz: Facepalm.

Bay Dokuz: Hayır. Bir ikiden fazlası için iyiylim demek istedim. Sana bir yemek ısmarlayayım. Gerçek bir tabakta yemek ve bir ya da iki içecek. İş o noktaya gelirse, beni bıçaklamak için gerçek bıçaklar.

O noktaya gelmeyecek, yemin ederim.

Bay Dokuz: Bir akşam yemeği ve ikiden çok daha fazlası için iyiylim ama gerçek tabaklarla başlayalım.

"Yap şunu," diye emretti Andy. "Evet de ve ona Perşembe günü boş olduğunu söyle." "Neden Perşembe?"

"Perşembe çünkü size h a z ı r l a n m a k için iki gün, ona da iki günlük beklenti veriyor ve eğer iyi giderse hafta sonu planları yapabiliyorsunuz. Cuma çok fazla baskı yaratıyor, arşamba yarın ve bu çok hızlı ve diğer seçenekler çok uzak. Gelecek haftaya kadar beklerseniz ivme kaybedersiniz."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Sen yeteneklisin."

Başını iki yana salladı. "Son derece stratejik." Telefonuma baktı.
"Perşembe. Yer ayırt."

Magnolia: Perşembe kulağa nasıl geliyor? Bay Nine: Seni göreceğim gibi.

Magnolia: Evet. Yapacaksın.

Manolya: Kahve için.

Manolya: Ya da onun gibi bir şey.

Bay Nine: Oh, gerçekten mi?

Bay Nine: O saçmalığa geri mi döndün?

Magnolia: Ne kadar asilsin.

Bay Nine: Bir toplantıya giriyorum ama inanabilirsiniz ki bu konuyu daha bitirmedik.

Andy, "Bak," diye mırıldandı. "Sen şımarıklık yaptığında ateşleniyor."

"Ben şımarık değilim," diye mırıldandım. "Sadece kahvenin akşam yemeği randevusu ayarlamaktan daha güvenli bir yol olduğuna inanıyorum."

Çenesini yumruğunun üzerine düşürdü ve sordu: "Tok karnına seks yapmaktan hoşlanmadığın için mi? Yani, anlıyorum, ama sadece bir salata sipariş et."

"Doğru," dedim başımı sallayarak. "Çünkü yemek bebekleri ve seks arkadaşları birbirine karışmaz."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bay Nine: Neyi seversin?

Manolya: ...ne açısından? Balkabağı tarlalarında sonbahar gezintilerinden mi yoksa seks sırasında hafif bir boğulmadan mı bahsediyoruz?

Bay Nine: Evet.

Manolya: Bu bir cevap değil.

Bay Nine: Yemek konusunu soruyordum çünkü kahve dükkânı planınıza hâlâ itiraz ediyorum.

Bay Nine: Ama ilgi alanlarınızla ilgili her türlü tartışmayı memnuniyetle karşılarım. Manolya: Kabak tarlalarını severim.

Bay Nine: Ve hafif boğulma?

Magnolia: Balkabağı tarlalarına odaklanalım.

Bay Nine: Hayride, taze elma şarabı, sıcak tarçınlı ve şekerli çörekler?

Magnolia: World Series ve biraz da futbol ekleyin ve işte benim aşk dilimi buldunuz.

Bay Nine: Not edildi.

Bay Nine: Kahve mi

çay mı? Manolya:

Kahve. Sen? Bay Nine:

Aynı.

Bay Dokuz: Sandviç mi salata mı?

Magnolia: Sandviç. Her zaman. Bahse girerim sen de bir sandviççisin.

Bay Dokuz: Tatlı Yeşil ve Cava'yı öğle yemeği fikirleri listemden çıkarırken bana müsaade edin.

Magnolia: Salatayı sandviçe tercih edeceğini mi söylüyorsun? Gerçekten mi? Bay Nine: Salata ve sandviçe göre değişir.

Bay Dokuz: Yaklaşık 5 yıl önce Nantucket'ta küçük bir dükkanda bir sandviç yedim. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

Manolya: Nantucket'taki sandviçler hakkında bunu ilk kez duymuyorum.

Bay Dokuz: Ben de geçen ay hayatıma gerçek bir neşe katan bir salata yedim. Manolya: Bana öyle geliyor ki, şu anda herhangi bir hafif iyi şey size neşe getirebilir.

Bay Dokuz: Bu teoriyi sandviçler üzerinde test edelim. İkimiz de sevdiğimiz için. Bay Dokuz: Ofisimin yakınında harika hindili sandviçler yapan bir yer var. Magnolia: Bu senin için harika.

Gerçek bir hindiden. Dükkanda tütsülüyor. Bu büyük fark yaratıyor. Sümüksü şarküteri dilimlerinden nefret ediyorum.

Magnolia: Sanırım orayı biliyorum çünkü kardeşim hindi fümeye olan bağlılığını paylaşıyor ve şehre her geldiğinde oraya uğramak için yolundan çıkıyor.

Bay Nine: İyi bir yer, değil mi?

Magnolia: Evet. Kahve ve maden suyu için kendi tatlandırıcılarını yapıyorlar. Siyah vişne için ölsem de ahududularının hayranıyım.

Bay Nine: Yani, kardeşin. Şehir dışında mı yaşıyor?

Magnolia: Linden güneydoğu sahilinde, New Bedford'da ailemin yanında yaşıyor.

Bay Nine: Sadece bir kardeş mi?

Manolya: Hayır, başka bir kardeş.

Ash. Bay Dokuz: En büyükleri kim?

Manolya: Ash Bebek A'ydı, ben Bebek B'ydim, ve Linden Bebek C'ydi.

Magnolia: Biz üçüzüz.

Bay Nine: Vay be. Bu her gün duyabileceğiniz bir şey değil.

Magnolia: Bir erkeğin kendini sikinin istatistiklerini gösteren bir beyzbol kartıyla tanıtması kadar sık.

Bay Nine: Dikkatinizi çektim.

Manolya: Ve bana yaptığı onca iyiliğe bak. Bay

Nine: Sana her türlü iyiliği yapmayı teklif ettim.

Manolya: Evet. Bu doğru.

Bay Nine: Bana peyzaj mimarlığından bahsedin.

Manolya: Bu geniş bir istek.

Bay Nine: Tipik bir gününüz nasıl geçiyor? Dışarıda bahçeleri kazıyor ve ağaç diyor musunuz?

Magnolia: Hayır.

Magnolia: Tamam, evet, eskiden öyleydi ama şimdi zamanımın çoğunu kendim kazı yapmak yerine teklif ve tasarım geliştirmek, taşeronları yönetmek ve ilerlemeyi değerlendirmek için harcıyorum.

Manolya: Çatı bahçesi işinde kendime bir yer edindim. Konut ve ticari işlerimin büyük bir kısmını bu oluşturun.

Bay Nine: Hedeften çok uzaktaydım.

Manolya: Çok uzak değil, hayır. İşe başladığımda taşeronlara ödeme yapacak param yoktu, bu yüzden tüm işi ben yapıyordum. Çok uzun günler geçirdim.

Bay Nine: Günün ne zaman başlıyor?

Manolya: Çoğunlukla ne zaman ve nerede toplantılarım olduğuna bağlı ama son birkaç haftadır çok erken oluyor. Sokağın karşısındaki ev inşaat halinde ama en çılgın saatlerde çalışıyorlar.

Bay Nine: Bu çok sinir bozucu.

Bay Dokuz: Yatağıma sığınabilirsiniz. Manolya: Oh, gerçekten mi?

Bay Nine: Tabii ki. Benim binam şaşırtıcı derecede sessiz. Yeni inşaatın avantajı sanırım.

Manolya: En iyi arkadaşlarım koruma mimarları. Tüm hayatları yeni inşaatları en aza indirmek için eski evleri restore etmekle geçiyor.

Bay Nine: Tamam. Harekete geçiyorum. Manolya: Bu kadar kolay mı?

Bay Dokuz: Dün gece sana söyledim... salata bana neşe getirdi. Eski bir binada yaşamak benimle takılacağın anlamına gelseydi, hemen nakliyecileri çağırırdım.

Magnolia: Belki bunu biraz erteleyebiliriz. Tamam mı?

Bay Nine: Herhangi bir noktada bana adını söyleyecek misin?

Magnolia: Tamam. Vay canına. Eski sevgilini unutmak için beni kullanmak istiyorsun ve adımlı mı öğrenmek istiyorsun?

Magnolia: Çok mu muhtaçsın?

Bana çok kötü davranıyorsun. Bay

Dokuz: Lütfen durmayın.

Bay Nine: Benim adım Rob. Merak ediyorsan diye söylüyorum.

Magnolia: Bağlanmak yok, yük yok, bağlanmak yok sanıyordum.

Şartsız, yüksüz, takıntısız anlaşmamı reddettin. Magnolia: Ah. Doğru.

Bay Nine: Peki... bana adını söyleyecek misin? Magnolia:

Öğle yemeği için nerede buluşacağız?

Bay Dokuz: Eğer buna cevap verirsem, bana adınızı söyler misiniz?

Magnolia: Eğer bana söylemezseniz, sizinle görüşmem... Adımın bu işlemlerle bir ilgisi yok.

Evet. Evet, o eli yanlış oynadım.

Bay Nine: Vay be. Bir dakika durup kendim ve müzakere becerilerim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden değerlendireceğim.

Manolya: Bu Magnolia.

Manolya: Evet, çiçek gibi.

Bay Dokuz: Dünyanın en eski çiçeklerinden biri. Soyunuz 95 milyon yaşında.

Manolya: ...bunu nereden biliyorsun?

Bay Nine: Google'dan.

Manolya: Google manolyaların arılardan önce nasıl ortaya çıktığından bahsetti mi? Bay Nine: Bahsetti ve bu büyüleyici.

Bay Nine: Mantıklı. Manolya:

Nasıl anladın?

Bay Dokuz: Bana, sizin için hazır olmayan bir dünyada hayatta kalabilecek bir kadın gibi geliyorsunuz.

Bay Dokuz: Evrimin seni yakalamasını beklerdin. Magnolia: İnan bana, ben bekledim.

Bay Nine: Yarın benimle Flour Bakery'de buluş.

Öğlen 1'de. Bay Nine: Daha fazla beklemek yok, Magnolia.

ONUNCU BÖLÜM

TARİHİME 12 SAATTEN AZ KALMIŞTI. On iki. Saat. Şu anda Andy Asani'den ve onun *Perşembe günü boş olduğunu söyle* saçmalığından nefret ediyordum çünkü bu bana iki gece boyunca fazla düşünme fırsatı verdi.

Korkum bir yana, Bay Dokuz İnç ile tanışmayı dört gözle bekliyordum. -*Rob*, bizzat. Biraz heyecanlı, biraz gergindim. Ama iyiydim. Olabildiğince soğukkanlıydım ve devasa siki ve onun çeşitli yetenekleri hakkında konuşmayı bırakamayan bir adamla sade bir öğle yemeği randevusuna hazırdım.

Tamam, pekâlâ, ne uyuyabildim ne de lanet zihnimi kapatabildim. Ya da sokağın karşısındaki fayans testeresini.

Akşamım gayet iyi başlamıştı. Akşam yemeği yedim ve kardeşlerimle birlikte Celtics maçına gittim. Büyük Troy Fiyaskosu sırasındaki performansları nedeniyle Garden'daki yemek ve biraların parasını onlar ödedi. Maçtan sonra eve gittim ve Boston Terrier'im Gronk'u uzun bir yürüyüşe çıkardıktan sonra beş farklı yüz maskesi denedim ve Doğru Kıyafeti bulmak için dolabımı parçaladım. Ama her şey yolundaydı. Ben iyiydim. Çok iyiydim.

Ama sonra fayans testeresini çalıştırdılar.

Sokağın karşısındaki insanlar, köhne eski pelerin üzerinde çalışanlar, "yatma zamanı"nın sosyal yapısını anlamıyorlardı. Anlıyorlarsa bile, parmakla gösteriyorlardı. Bu tadilata *Brooklyn'e kadar uyumadan* yaklaşmalarının başka bir açıklaması yoktu.

Ev gün boyunca sessiz ve boş duruyor, ancak Gronk'u gece geç saatlerde işlerini halletmesi için dışarı çıkardıktan sonra canlanıyordu. Çekiçler, çivi tabancaları ve elektrikli aletler can sıkıcıydı ama fayans testeresi tamamen farklı bir hayvandı. Gecenin karanlığında kaybolamayacak kadar tizdi.

Uyurken, gözlerimi her kapattığımda bu ses dişlerimi takırdatıyor ve beyinciğimi tırmalıyor gibiydi.

Ve köpeğim bundan nefret ediyordu. Yatağımın köşesindeki pozisyonunda tetikteydi, küçük bedeni alçak, öfkeli hırıltılarla titreşiyordu. Birkaç hızlı havlama sesi çıkardı, gürültülü rakiplerini bastırmak için uyarı atışları yaptı ve sonra onay için bana baktı.

"Güçlü bir çaba ama seni duyduklarını sanmıyorum."

Gronk hırlamaya ve nefes nefese kalmaya devam ederken ben de yastığıma yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdirdim. Yarın düzgünce kurutmak için bir saat erken kalkacağım saçlarımı. Ama yarın zaten bugündü ve Bay Dokuz'la buluşmak için ateşli görünme planlarım kum gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyordu.

Bay Dokuz'la olan randevumu büyük bir çileye dönüştürüyormuşum gibi görünüyordu. Ama çevirmiyordum. Giriş ve çıkışların ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmediği gerçeğini çoktan kabullenmişim ve bunu yaparak kendimi randevulara karşı duyduğum olağan endişeden kurtarmışım. O potansiyel bir koca değildi, bu yüzden potansiyel eş rutinimi cilalamama gerek yoktu. Bir kereliğine de olsa, kendimden şüphe etmeyi bırakıp tamamen kendim olabilirdim... güzelce kabartılmış saçlarım ve kusursuz cildimle. Ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Mesajlarında eğlenceli ve kendini küçümseyen biriymi ve yüz yüze de aynı şekilde olacağına inanmak istiyordum.

Ondan hoşlanmak istiyordum ve onun da benden hoşlanmasını istiyordum. Bu yanlış mıydı? Hayır, olamazdı. Eğer çoğunlukla anlamsız bir seks yapacaksam, taraflar arasında karşılıklı bir hayranlık olmasını istiyordum.

Testere bir taş parçasını daha kemirirken, yan masadan telefonumu aldım ve mesajlarım arasında gezindim. Bir yanım gürültü meselesini başkasına havale etmek istiyordu. İstesem kardeşlerim buraya gelir ve komşularıyla birkaç kelime konuşturlardı ama sorunlarımı Ash ya da Linden'a yüklemek gibi bir alışkanlığım yoktu. Kaslı, otoriter ağabey rutininde çok zorlandılar ve bu haçı taşımaktan ne kadar hoşlansam da, onları yalnızca arka bahçedeki kayaları ortaya çıkarmak için kas gücüne ihtiyacım olduğunda çağırdım.

Bir an için Bay Dokuz'a mesaj atıp gecemden şikâyet etmeyi düşündüm. Bunu yapmadım ve bunun nedeni onu sızlanmalarıyla rahatsız etmek istememem değildi. Hayır, dikkatimi dağıtmak ve uykuya dalmak için yardım teklif edeceğinden ve benim de kabul edeceğimden endişe ediyordum.

Bana yine o tatlı mı tatlı sözleri yönelteceğinden ve gümüş dilinin üzerinde şeker gibi eriyeceğimden endişeliydim. Donanımını denemeden önce bu adamla gerçek, yüz yüze konuşmalar yapmak için ettiğim yeminlerin her birini geri alacaktım. Bundan zevk alacağıma da inanmaya meyilliydim, ama bittiğinde bu duygu kaybolacak ve erkeklerle ilgili kararlarımdan birinden daha pişmanlık duyacaktım.

Saçlarım yıkanmamıştı, bacaklarım dikenliydi ve sabahın ikisinde bir erkek gelirse köpeğim her yere işeyecekti. Bay Dokuz ne kadar harika görünürse görünsün, tüm bunlarla takılamazdı.

Fayans testeresi tekrar çılgılık atarak omuzlarımı sıktı. Bu sestten nefret ederdim. Taş işçiliği devam ederken kasıtlı olarak mülklerimden uzak duruyordum. Haftanın herhangi bir günü matkabı fayans testeresine tercih ederdim.

Battaniyeleri attım, yataktan fırladım ve Gronk'a yerleşmesini işaret ettim. "Hemen döneceğim," dedim ona, evde ve bazen dışarıda giydiğim mokasenlerimi giyerek. "Uslu dur. Havlamak yok."

Bunun üzerine oflayıp pufladı ve homurdanarak yere yığılmadan önce bir dakika boyunca kendi etrafında döndü.

Omuzlarıma uzun bir hırka geçirdim, telefonumu uyku şortumun cebine attım ve ön kapıya yöneldim. Ilıman bir geceydi, baharın aslan gibi gelip kuzu gibi gitmesiyle ilgili eski atasözünü sonuna kadar yaşıyordu. Ne söyleyeceğimi düşünmek için durmadım, bunun yerine bahçemden geçip caddenin karşısına geçtim ve eski Pelerin'in açık ön kapısına doğru yürüdüm.

Açıktaki kalan çivilerden ve kirişlerden yardımcı ışıklar sarkıyordu. İnşaat malzemeleri zemini kaplamıştı. Rahatsız edici fayans testeresi mutfağın yanında duruyordu. Ya da eskiden mutfak olan alanın. Bu ev bir deri bir kemikti, o kadar. Duvarlar, pencereler, kablolar, hepsi gitmişti.

Testereyi kullanan bir adam vardı, profili kapüşonlu bir sweatshirt ile korunuyordu ama testerenin güç kablosunu jeneratördeki bağlantısından çekmek için onu görmezden geldim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, bana doğru dönerek.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye cevap verdim ona, ellerinin *nesi var senin diye*. "Saat sabahın ikisi, kardeşim. Neden şu anda fayans kesiyorsun? Ne kadar gürültülü olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Çok gürültülü olduğu için yarı sağırım." Kapüşonunu geriye itti ve kulaklarına doğru işaret etti ama sonra başını bir kez salladı, gözleri parladı

Geniş. Orada hiç ısı yoktu, tamamen korku. Evden pijamalarla çıktığım için başıma gelen buydu. "Evet, yani, evet. Gürültülü olduğunu biliyorum."

"Her şeyden önce kulak tıkacı ya da gürültü önleyici kulaklık takıyor olmalısın," dedim ona el sallayarak. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bakışlarını tavana doğru çevirdi. "Güvenlik gözlüklerin hangi cehennemde? Dostum, o tekerlekten bir taş parçası fırlayıp gözüne girerse, yarı sağır olmak sorunlarının çeyreği olur."

"Peki ikincisi?" diye sordu, hâlâ tavana bakıyordu.

"İkinci olarak, geceleri yüksek sesle onarım yapmak kötü bir davranış. Bu sadece yerel bina yönetmeliklerini ihlal etmekle kalmaz, aynı zamanda komşularınızı da mutsuz eder." Benim iş alanım peyzaj mimarlığıydı ama iç mimarlar, genel müteahhitler, uzman zanaatkârlar ve koruma mimarlarıyla omuz omuza çalıştım. Temel bilgileri ve daha fazlasını biliyordum.

-İş ev inşa etmeye geldiğinde. "Alçıpan, boya, tesisat ve bitiş işlerini gece geç saatlere saklayın."

"Harika, teşekkür ederim," dedi. Hâlâ lanet tavana bakıyordu. "Hemen ilgileneceğim. Bana vereceğin tüm tavsiyenin bu olduğunu varsayabilir miyim? Yoksa bana bağarmaya devam etmeyi mi planlıyorsun?"

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Gecenin bir yarısı olmasaydı ve çok sinirli olmasaydım, bunu daha incelikle halledebilirdim. Ne yazık ki, bütün inceliklerim tükenmişti. "Senin bir sorunun mu var?"

Başını sallarken bir elini yüzünde gezdirdi. "Hayır. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

"Berbat bir yalancısın," dedim. Zerre kadar incelik yoktu.

"Kuşkusuz," diye mırıldandı tavana doğru. "Ama-uh-eğer hepsi buysa-"

"Değil," diye araya girdim. "Testeranızın bıçağı çalıştığınız taş için yanlış ve en önemlisi, bu karoyu nereye koyuyorsunuz? Lütfen bana alt zemine düz bir şekilde döşemediğinizi söyleyin. Alt zemin ile fayans arasında çimento levhaya ihtiyacınız var. Beni ayakta tuttuğun yetmiyormuş gibi bu tadilatla doğru dürüst bir iş bile yapmıyorsun."

"Alacağım şey bu. Kefaret. Benim için böyle olacak. Her türlü kefarete," diye fısıldadı tavana. "Baştan başlayabilir miyiz? Cevap verme. Baştan başlıyoruz." Bana hızlı bir bakış attı. "Merhaba. Ben Bennett. Bennett Brock. Bana Ben de."

"Merhaba, Ben. Ben Magnolia."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Magnolia." Elini bana doğru salladı. "Yeniden başladığımıza ve şimdi komşuluk sohbeti yaptığımıza göre, bu sadece

"Gömleğinizin arızalı olduğunu söylemem doğru olmaz."

"Benim neyim?"

Aşağıya baktığımda bol atletimin üst bedenimi giydirme görevinin küçük bir kısmını yerine getirdiğini gördüm. Sol göğsüm kol deliğinden dışarı kaçıyor, sağ meme ucum ise üstten dışarı fırlıyordu. Burası meme şehriydi ve Ben her şeyi görüyordu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım, kızları bir kenara bırakıp hırkamı kapattım. "Bunun için özür dilerim. Buraya sana hava atmak için gelmedim."

"Ama bana ev tadilatı dersi vermek için geldin?" Bakışlarımla karşılaştı ama hemen gözlerini kaçırdı. Çocuk muhtemelen benim dikiz şovum yüzünden travma geçirmişti. Onu suçlamadım.

"Dinle," dedim ona doğru işaret ederek. "Sabahın ikisinde fayans testeresi çalıştıramazsın. Bu müstehcen bir şey. Biri belediyeyi aramadan ve inşaat izinlerinin şartlarını ihlal ettiğin için para cezasına çarptırılmadan önce şu saçmalığı kes." Kazağımı kapalı tutmaya dikkat ederek ön kapıya doğru döndüm. "İzinleriniz nerede? Sergileniyor olmalılar."

Ben ensesini kaşıdı. "Bunlar hangi izinler olabilir?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bağırdım. "Dostum, şovunu kontrol altına almalısın."

Ben başını sallarken bakışları yapı malzemelerinin üzerinde gezindi. "Bilgili görüldüğünüze göre," diye başladı, "nereden başlamamı önerdiğinizi sorabilir miyim?"

"Gecenin bir yarısı olmaz, hayır," diye cevap verdim. "Yarın gitmem gereken bir yer var ve bunun için yatak başı zombi felaketi olmak istemiyorum. Tamam mı?"

"Doğru, elbette," diye mırıldandı, bakışları hâlâ benden başka bir şeydeydi.

O zaman geri dönüp eve gitmeliydim. Ama gitmedim. Orada, bu bir deri bir kemik evin ortasında kaldım ve Ben'e baktım. Gözlerimi birkaç kez kırptığımda, kızgınlıklarımın fiziksel bir tezahürü yerine bir adam görebildim.

O her şeydi. Her biri. Uzun, geniş, dağınık. Kalın, dalgalı, siyah saçlar. Yanağını buruşturan tuhaf bir yara izi ve dudaklarında asık suratlı bir gülümseme. Elleri kocaman ve gözleri gece yarısı gibiydi. Kalçaları iyi yıpranmış kotlarla sarılıydı ve kayaları çatlatacak kadar güçlü görünüyorlardı.

Ve ona zanaatın temelleri hakkında bağırırken göğüslerimin yaklaşık yüzde yetmiş beşini göstermiştim.

Aman Tanrım. Bu benim gerçek hayatım.

"Evet, yani, tamam," diye mırıldandım.

Aynı zamanda dedi ki, "Anlaşma şu. Geceler sahip olduğum tek zaman. Şu anda gündüzleri çalışıyorum. Hafta içi çoğu gün 12-12 arası."

"Bu çılgınlığın bir kısmını açıklıyor," diye mırıldandım. "Anladım."

"Evet," diye cevap verdi başını sallayarak. "Cumartesi, Pazar ve Pazartesi izinliyim.

Belki bu hafta sonu bana gelir ve bilmediklerimi anlattırırın."

Bir kahkaha attım. "Gecenin bir yarısı elektrikli alet kullanmayacağına söz verdiğin sürece, tabii."

Ben'in bakışları üzerimde gezindi, önce yavaşça, sanki bana bir saniyeden fazla bakarsa ne bulacağını bilmiyormuş gibi. Ama bu sefer gözlerini kaçırmadı. "Anlaştık. Cumartesiye ne dersin?"

Cevap veremeden, geniş, çirkin bir esneme beni vurdu. Boğazımdan gurultulu sesler geliyor, gözlerim sulanıyor ve çenem fena halde gevşiyordu. Ben tüm olanları izledi, kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu ve o çatık kaşlı sırtışı olduğu yerde donup kalmıştı.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım, bir esnemeyi daha engellemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Meme-şehri kursu için eşitti ama burada biraz saygınlık kazanmaya çalışıyordum. "Evet. Cumartesi. Harika. O zaman görüşürüz." Onu işaret ettim. "Aletlerden uzak dur, Bennett Brock. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi, sırtışı bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Anlaşıldı. Cumartesi günü sizi görene kadar hiçbir şeye dokunmayacağım."

Başımı sallayarak evime doğru geri döndüm. Kapıyı kilitleyip yatak odasına girdiğimde yorgunluk beni fena çarpmıştı. Gronk yatağımın kenarında volta atıyordu. "Her şey yolunda," dedim ona. "Artık rahatlayabilirsin."

Patilerini kaldırıp sırt üstü yatarak karşılık verdi.

"Her zamanki gibi zarif," diye mırıldandım ayakkabılarımı çıkarırken. "Bu hafta sonu seni tüm bu gürültünün arkasındaki adamla tanıştıracayım. O özel biri." İri elleri gözümün önünde canlandı. Ne hazineydi ama. "Gerçekten özel."

Gronk yüzüme doğru yuvarlandı, başını eğdi ve yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Gürültücü komşu çocuğu için endişelenme," dedim yatağı okşayarak yanımda. Gronk asker gibi sürünerek yanıma geldi ve başını avucuma

yasladı. "Sen her zaman benim esas adamım olacaksın."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RANDEVUM GEÇ KALİYORDU. Tam olarak 11 dakika.

Ama bu bir randevu değildi. Diğer randevularım gibi değildi. Bu, fiziksel bir ilişki düşünen iki kişi arasındaki bir buluşmaydı, ancak bu kulağa çok fazla telekız görüşmesi gibi geliyordu, bu yüzden basitlik uğruna bu olayı tarih kategorisine yerleştirdim.

Randevu/randevusuzluk bataklığından bağımsız olarak, Bay Dokuz'un geç kalması konusunda sakın kalmak için çok çalışıyordum. Çok çalışmam başarılı olduğum anlamına gelmiyordu. Birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ediyor ve fırının ön kapısına bakmak için koltuğumda dönüyordum. Kapıyı daha iyi görebilmek için yer değiştirmeyi düşündüm ama ben yerimi değiştirirken Bay Dokuz İnç'in içeri gireceğini biliyordum ve gariplik katsayısını artırmama gerek yoktu.

Ben o garip yarı ayakta, yarı oturur pozisyondayken, kığım dışarıda ve ellerim saçmalıklarla doluyken geleceğini hepimiz biliyorduk. Orada olacaktı, bana dehşetle bakacaktı ve benim ne kadar dağınık olduğumu anlayacaktı ve ben de masanın altına kapanmak zorunda kalacaktım.

Sağduyumu bir kenara bıraktım ve yine de yaptım.

Telefonumu ve çantamı koltuk dönmeden önce yerleştirerek bu hamlemde stratejik davrandım. Hızlıydı ve kapıya bir bakışım bana Bay Dokuz'un kıcıyla karşılaşmaktan kurtulduğumu söylüyordu. Yanımda oturan, puffer yelekli ve su rengi kapaklı MacBook'ları olan kadınlar, sanki sütyenimden tortilla cipsi parçaları çıkarıp yemekle meşgulmüşüm gibi beni izlediler.

Bunu yapmadığımdan değil, ama onların yargılayıcı yüzleri bu öğleden sonra tamamen gereksizdi.

Saçlarımı omzuma atarak girişı tekrar inceledim. Bu noktadan Bay Dokuz'u sokakta gözetleyebilecektim. Bu planın ölümcül bir kusuru vardı, neye benzediğini bilmiyordum. Profilinde birkaç fotoğrafı vardı ama bunlar beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü ile snowboard kaskı ve güneş gözlüğü türündendi.

Temel olarak, güneş gözlüklerini tercih eden büyük penisli bir insan olduğunu biliyordum. Diğer ayrıntılar görülmeye devam ediyordu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim ve Andy'den bir mesaj buldum.

Yemekten sonra onunla seks mi yapıyorsun? Bu nasıl oluyor? Oradaki protokol nedir? Sonra işe geri mi dönüyorsun? Yoksa o noktada günün bitiyor mu?

Magnolia: Alakası yok. Bu seni tanıma yemeği, soyunma yemeği değil. Bacaklarını tıraş ettin mi?

Manolya: Bahar geldi. Taytsız bir elbise giymeyi planladığım her gün bacaklarımı tıraş ederim.

Andy: Yani, evet.

Manolya: Evet.

Andy: Yani, bugün onu becerme fikrini düşündün. Magnolia: Eğlenmek mi? Elbette. Ayrıca meme uçlarımı deldirmeyi ve kauçuk bir bitkiden serseri damgası yaptırmayı da düşündüm.

Andy: Bekle, kauçuk bitkisi mi?

Manolya: Bir tür sukulent.

Sadece biraz daha az garip, ama tamam.

Manolya: Çok konuşkansın. Harry Potter'ın memelerine motor sürdüğü bir dövmen var.

Bu...bu doğru değil.

Magnolia: Bu sadece bir öğle yemeği randevusu. Bacaklarımı tıraş edip saçlarımı fönlemiş olsam bile.

Andy: Yarın sabah sana kıyafet getirmemi ve/veya öğleden sonra seni tatsız çıkışlardan kurtarmamı istersen haber ver.

Manolya: Yapmayacağım ama teklifiniz için teşekkür ederim.

"MAGNOLIA?"

Telefonumu göğsüme yasladım ve başımı yukarı kaldırdım. "Al. Yani, evet, ben Magnolia. Merhaba," dedim masamın yanındaki adama göz kırparak. Koyu renk takım elbiseli bir rüyaydı ve kelimelerim rüzgârdaki kelebekler gibi uçup gidiyordu. Koltuğun kıçtan dönmesi bundan çok daha yumuşak olurdu. "Bay Ni-uh, hayır-Rob. Sana Rob diyeceğiz. Değil mi? Rob sen misin? Değilsen, yalan söyleyip Rob'muşsun gibi davranmaya ne dersin? Bu herkes için daha kolay olur."

"Yalan söylememe gerek yok." Başını sallayarak, bir kahkahayı yutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Dudak balsamı modeli dudaklardı bunlar. Nemlendirme konusunda bir iki şey biliyordu. "Kiminle mesajlaştığından ya da ne konuştuğundan emin değilim ama çok şirin suratlar yapıyor ve kelimeleri yazarken söylüyormuş gibi dudaklarını oynatıyordun. Bütün gün gördüğüm en güzel şeydi."

Ona baktım, buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Ne kadar zamandır beni izliyordu? Ayrıca, onun izlemesi mi tuhaftı yoksa benim fark etmemem mi? Sonunda, "Andy ile konuşuyordum" dedim.

"Andy mi?" diye tekrarladı, kaşları yukarı kalkmıştı. "Bu kadar ilgini çektiği için çok şanslı."

"O," diye cevap verdim. "Kız. O şu A-N-D-Y Andy'lerden biri çünkü ataerkilliği ve onların gizli cinsiyetçi yazım kurallarını sikeyim, ama birlikte çalışıyoruz. Sayılır. Bazen. Ve arkadaşız. Yani, önce birlikte çalıştık ve sonra arkadaş olduk. Başlangıçta yakın değildik. Tamamen benim hatam olan garip bir durum vardı ve hala bunun dehşeti içinde kıvranıyorum ama o sadece benim olup olmadığımı sormak için mesaj atıyordu-" Orada kendimi durdurdum ve ağzımdan çıkan saçmalıkların miktarı düşünüldüğünde bu büyük bir başarıydı. "Önemli değil."

Rob'un hakkını yemeyelim, bana sevimli bir şekilde deliymişim gibi değil de sevimli bir şekilde eğleniyormuşum gibi sııttı. "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi, hâlâ ayaktaydı. Yine de o takım elbise. Gece mavisiydi, ince çizgiliydi ve pastanedeki her şeyden daha tatlıydı. Kalın kalçalarına ve etli omuzlarına tam oturuyordu. *Aynen öyle.* "Bütün sabah otların arasındaydım ve sonra cehennemden gelen konferans görüşmesindeydim. Lanet şey bitmek bilmedi."

"Ellerin dolu gibi görünüyor," dedim. "Kötü bir zaman mı? Yeniden planlamak ister misin?"

Rob sırtıarak elini koyu kumral saçlarında gezdirdi. "Hiç şansın yok." Boş koltuğu işaret etti. "Oturabilir miyim? Yoksa bunun için ayakta durmamı mı tercih edersin?"

"Aman Tanrım, hayır, yani evet. Oturun. Lütfen otur. Otur," diye bağırdım.

Şaşkın bir kahkaha atarak kendini sandalyeye bıraktı. Uzun boyluydu ama normal boydaydı, duşta çömelmiş gibi değil. Çilleri ve gülme çizgileri vardı ve kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklıklar otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu ve zamanının çoğunu düşünerek geçirdiğini gösteriyordu. Ya da endişelenerek, ya da her ikisi birden.

Rob elini madras ekose kravatında gezdirerek, "Teşekkürler," dedi.

Bunun mantıklı bir nedeni yoktu ama bu jesti sevdim. *Sevmiştim*. Bir adam bunu yaptığında iş demekti. Ya da ben böyle yorumlamayı tercih ediyordum.

"Sipariş verdiniz mi?" Rob boş masaya gözlerini kırıştırdı. Başımı salladım. Kahretsin, o ela gözleri çok güzeldi. Değerli bir taş gibi altın ve yeşil. "Hayır, belli ki almamışım. Bu sabah altıdan beri bir şey yemedim ve takım elbisemi kemirmeye hazırım. Sen ne istersin?"

Tezgâha doğru kaydı ve aman Tanrım, beyaz gömleğinin gövdesi üzerinde uzanışı çok lezzetliydi. Göğsünün güzelliğini -ve bir başka mükemmel kravat düzeltme hareketini- seyrederken aklıma iki şey geldi. Birincisi, ben çılgınca başlamıştım ve o bir profesyonel gibi devam etmişti. İkincisi, bende ne buluyordu?

Hayır, gerçekten. Kendimi sevmekten hoşlanıyordum ama Bay Dokuz'la aramızda fersah fersah fark vardı. O kravatını düzelterek ve dudaklarını ısırarak buradaydı ve benim kelime kusmuğumu temizlemek için bir paspasa ihtiyacım vardı.

"Burada bir sandviç severim," dedi parmaklarını kirli çenesinde gezdirerek.

Bu ince törpü bir ASMR videosu gibiydi. İç çekmemi engellemek için elimden geleni yaptım. "Hindi fûme."

Rob bana doğru döndü, kaşları birbirine yapışmıştı. Çizgiler oradan geliyordu. O ifade. Dudaklarında bir gülümseme kırıntısı belirdi ve gözlerini kaçıramıyormuş gibi beni izliyordu. Ya da dişlerimin arasına yemek sıkışmıştı. Bunları, bakışlarımı oymalı kemer tokasından ayırdıktan sonra fark ettim. *RRR*. Ya baş harfleriydi ya da kadınların kemerini çıkardıklarında çıkardıkları ses. İkisi de eşit derecede olası görünüyordu.

"Evet," dedi. "Bunu sana ben mi söyledim yoksa sen sandviç fısıldayıcısı mısın?" "Sandviç fısıldayıcısı," diye yanıtladım başımı sallayarak. "Kesinlikle. Bu çok

hindi fumedan bahsettiğinizi hatırlamaktan çok daha iyi

Burası için ısrar ettiğinde sandviç."

Başını sallarken işaret parmağını masaya iki kez vurdu. "Doğru," dedi. "Garson servisi, bez peçeteler ve bol miktarda likörle bir akşam yemeği randevusu istediğim halde öğle yemeği randevusu için ısrar ettiğin zamandı."

"Onun gibi bir şey, evet."

Fırının etrafına bir göz attı. "Peki bu neden oldu Magnolia? Akşam yemeğine karşı bir şeyin mi var yoksa sorun benimle akşam yemeği mi?"

Telefonum çalmaya devam etti - ya Andy ya da dikkatimi gerektiren bir dizi küçük kriz- ama onu çantama attım. "Yoğun bir programım var. Zaman konusunda titiz davranmak zorundayım. Kusura bakmayın."

Rob kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve bana doğru eğildi. Parmaklarının ucu bileğime değdi. "Biraz kabasın."

"Hâlâ burada olduğun için pek sorun olmayabilir," diye düşündüm. O kendinden emin havaya sahip değildim ama burada bir gelecek olmadığını bildiğim için numara yapmak daha kolaydı.

"Sadece öğle yemeğinde ne istediğinizi bilmediğim için," diye cevap verdi. "Şimdi söyle yoksa her şeyden bir tane sipariş ederim."

Bir kahkahayı bastırmak için çaresiz, ona baktım. Şakaklarında gümüş rengi bir dokunuş ve sağ tarafında uzun süredir terk edilmiş bir burun piercinginin gölgesi vardı. Kimdi bu adam ve benden ne istiyordu? Onun için mesele sadece seks miydi? Müsait olan tek vajina ben olamazdım.

"Mortadella," dedim.

Rob ayağa kalkarken, "Tamamdır hanımefendi," dedi. "Ben de her kurabiyeden bir tane alacağım. En az on dokuz tane olmalı. Ben kurabiyeleri paylaşmam. Benim hakkımda bunu bilmelisin. Sen de ister misin? Boş ver, senin için birkaç tane daha alırım."

Yanıt beklemedi, bunun yerine tezgâha doğru yürüdü ve bana arka tarafının öldürücü görüntüsünü verdi. *Aman Tanrım*. Sanki harika listesi yeterince kapsamlı değilmiş gibi, kıcı da bir sanat eseriymiş. Cüzdanını almak için arka cebine uzanmasını izlemek neredeyse kravatını düzeltmesi kadar bayıltıcıydı. Bu hareketin GIF formuna ihtiyacım vardı.

Tezgâhtan uzaklaştığında, bir yanım tezgâhtar kızın verimliliğine içerledi. Vücudunun zayıf hatlarını ve inkar edilemez özgüvenini uzaktan incelemek için birkaç dakikadan daha şikayet etmezdim.

"Sandviçler yolda." Rob koltuğuna yerleşmeden önce masaya bir fırın kutusu ve iki içecek koydu. Şeffaf plastik bardakları işaret ederek, "Ahududu maden suyu. Vişneli olanı tercih ediyorsun ama buradaki ev yapımı ahududulu olanı seviyorsun. Doğru mu anladım yoksa ters mi çevirdim?"

Son yirmi yılda bir sürü erkekle çıktım. Bazılarıyla birkaç yıl, bazılarıyla diğerlerinden daha ciddi bir şekilde. Birden fazla erkeğe "seni seviyorum" dedim. Ama bu süre zarfında hiçbir erkek benim seltzer sıralama sistemimi hatırlamadı. Hatta çoğu Facebook'un yardımı olmadan doğum günümü bile hatırlayamadı.

"Evet, doğru," dedim, kelimelerim kaskatı kesilmişti. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Parmaklarını içkisine doladı. "Sana sürekli MizMaggie demek istiyorum," dedi, flört uygulamasındaki ismime atıfta bulunarak. "Seni hâlâ Magnolia olarak düşünmeye alışmaya çalışıyorum." Elini uzattı. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Ben Rob Russo."

"Magnolia Santillian." Elini kabul ettim ama avuçlarımız buluştuğunda yüz ifademi nötr tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Dokunuşunda dıştan bakıldığında şaşırtıcı bir şey yoktu ama beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı. Yanaklarımdan hissettiğim kadar kızarıp kızarmadığını görmek için penceredeki yansımama baktım.

Sanki bu bilgi dünyanın büyük gizemlerini çözüyormuş gibi başını salladı. "Magnolia'yı mı yoksa Maggie'yi mi tercih edersin?"

"Pek çok isme cevap veriyorum," dedim omzumu kaldırarak.

"Ne gibi? Söyle bana," diye emretti, konuşurken çenesi yukarı kalkmıştı.

Bok. Sadece... bok. Bu adam güçlüydü. Korkutucu bir güçlülük ya da agresif bir güçlülük değil, hoş bir şekilde iddialı ama yine de makul bir güçlülüktü ve onun güçlülük versiyonunu sevdiğimi fark ettim. Daha doğrusu Rob'da hoşuma gitti.

Ve... Rob'u sevdim.

"Manolya var tabii," diye başladım parmağımla isimleri sayarak, "ailem bana Manolya, Mag ya da Maggie der. Sonra Çatı Bahçesi Kızı ve Çatı Bahçesi Kızı'nın belirsiz bir türevi olan Gigi var. RGG, R'yi at. Gigi'den ilk başta nefret etmişim ama şimdi hoşuma gidiyor. İsteyken herkes bana Gigi diyor. Arkadaşlarımdan çoğu bunu kullanıyor."

"Haklısınız. Çok fazla isim var," diye yanıtladı. "Sana hangisini tercih ettiğini sordum. Henüz bana cevap vermedin."

"Önemli değil," dedim el sallayarak. O sandviçler hangi cehennemdeydi? Ellerimle -ve ağzımla- yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Ama daha da önemlisi Rob'un bana bakmayı kesmesi gerekiyordu. "Çağrıldığım zaman gelirim."

Çenesini dik parmaklarına dayadı ve bakışları dudaklarımda sabitlendi. Şimdiye kadar hiç sıcak bir bakışla karşılaşmamıştım. Güneş yanığı gibi sıcak.

"Eminim öyledir." Dizi masanın altından benimkine değdi ve sonra bacaklarımı ayırarak dürttü. Bunu kastettiğinden ya da bunun mutlu bir kaza olduğundan emin değildim. "Kapa çeneni, kaba bayan. Bana öğle yemeğinde yeri olmayan fikirler veriyorsun."

Yanaklarım pembeleşmişti ve kalbim çarpıyordu ama kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptım. "Eminim onları başka bir zamana saklayabilirsin."

"Onları akşam yemeği için saklamaya çalıştım ama sen kabul etmedin." Beni inceledi, gözleri kısıldı ve dudakları büzüldü. Bir süre durakladıktan sonra, "Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordu.

"Şu anda beni fazlasıyla görüyorsun," dedim.

Rob, "Haftalardır sana söylediğim gibi, seni daha fazla görmek istiyorum," dedi.

İçkimin tadına bakarken başımı salladım. Her zamanki gibi mükemmeldi, sahte ahududu aroması saçmalığının hiçbirisi yoktu. "Haftalardır sana söylediğim gibi, bunların hiçbirisi olmadan önce seni tanımam gerekiyor. Bana birinci sınıf öğretmenini anlatmana gerek yok, ama ne iş yaptığını ya da nerede yaşadığını bilmiyorum ve senden hoşlandığımdan bile emin değilim."

"Benden hoşlanıyorsun," diye karşı çıktı, dizi iç uyluğuma bastırıyordu. "Beni aşağılayacak kadar seviyorsun. Bunun bir anlamı olmalı."

"Düşündüğünden daha az," diye cevap verdim sırtarak.

Tezgâhtar kız sandviçlerimizi getirdiğinde Rob arkasına yaslandı ama bakışlarını benden ayırmadı. Bu tür bir ilgiye alışık değildim. Görüş alanlarına giren her göğüsle göz göze gelen erkeklere ve telefonlarına bakmadan ya da uzanmadan beş dakikadan fazla bir sohbe odaklanamayan erkeklere aşinaydım. Bu davranışı kabul etmeye şartlandığım için artık bunu bekliyordum.

Ve bu şartlanma beni bu adamın ne istediğini merak etmeye itti. Ben.

Sandviçler teslim edildiğinde ve tezgâhtar kızın "Yatırım bankacısı." diye duyurdu.

Başımı salladım, bu kelimeleri konuşmamızın içine nasıl yerleştireceğimi bilemiyordum. "Ne?"

"Ben bir yatırım bankacısıyım," dedi, içkisiyle bana doğru işaret ederek. "Bundan daha önce bahsetmeliydim. Tabii bankacılardan nefret etmiyorsanız, bu durumda ben tamamen farklı bir iş yapıyorum."

"Bankacılarla bir sorunum yok," dedim gülerek. "Ben bir peyzaj mimarıyım ama mimarlardan nefret etmen umurunda değil. Bu kişisel bir sorun olur ve bununla kendi başınıza başa çıkmanız gerekir."

Rob gülerken ağzından maden suyu fışkırdı. Kağıt peçeteyi ağzına ve kravatına sildikten sonra, "Bana kötü davrandığında canım çok yanıyor," dedi.

Sözlerini düşünürken bir ısırık aldım. "Gerçekçilik konusunda bana güvenebilirsin."

Bana baktı, garip kehribar ve zümrüt gözleri parlıyordu ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyordu. "Sen gerçekliğin muhteşem bir dozusun, Magnolia." Bundan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Bana nehrin aşağısında bir minibüste yaşadığını söyleyebilirdi ve ben yine de onun sözleriyle yüzüyor olurdum. "South End'de yaşıyorum. İyi bir yer ve ortamını seviyorum ama otoparka ödediğim para arabaya ödediğimden daha fazla ve bunu sevmiyorum. Seni tekrar görebilmem için benden başka ne istediğini söyle."

"Beni tekrar görebilirsin," diye başladım, "ama istediğin düzenlemeden emin değilim. Nefret etme ihtimalime karşı başka şeyler hakkında yalan söylemeyi teklif ettiğin birkaç öğle yemeğine daha ihtiyacım var. Kurabiye yeme eğilimlerini açıklamamı istiyorum çünkü bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Başka bir şey olmadan önce seni tanımam gerekiyor."

Bunu düşünürken sandviçini çiğnedi. "Şartlarını düşünmem gerek. İyiyim ve kendimi toparlıyorum," dedi elini göğsünde sallayarak, "ama berbat durumdayım. Başka birinin beni tekrar tanımasına izin verme düşüncesi kurdeşen dökmeme neden oluyor. Senin gibi gerçek, muhteşem ve ilginç biri bile olsa."

Gerçek ve muhteşem ve ilginç ve aman tanrım. Kendimi bu sandalyede oturur halde tutmak ve ona doğru fırlatmamak gerçekten çaba gerektiriyordu. Her nasılsa, kayıtsız bir omuz silkmeyi başardım. "Başka bir kişisel sorun."

Rob gülerken omuzları titriyor, gömleğini görkemli bir şekilde esnetiyordu. Tüm bu kalın iyiliği pamukla kaplamayı başaran terziyle tanışmak istiyordum. "Deneyeceğim," dedi, sözlerinde ağır bir isteksizlik vardı. "Ama sadece kaba kalırsan."

Riskleri hesaplarken uzun bir süre birbirimize baktık. Ateşe güvenemeyecek kadar çok yanmıştık. Duygularımız mahvolmuştu.

Ve işte buradaydık, hiçbir yere varmayan bir anlaşmanın şartlarını müzakere ediyorduk. Aklım tüm uyarı işaretlerini yanıp sönüyordu ama kalbim daha fazlası için açlıktan boğazıma düğümleniyordu.

Daha iyisini biliyordum ama daha iyisini yapamazdım.

"Elimde çalışacak çok malzeme olduğu için bu bir sorun olmayacak." Bir omzumu kaldırarak onu benimle çalışmaya davet ettim. Bana sadece sırtıttı ve ben de gidici oldum. "Beverly'de, geniş park yeri olan eski bir taş kulübede yaşıyorum. Burayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Teyzem ve ortağı New Mexico'ya emekli oldular ve burayı bana bıraktılar. Ama 'eski' dediğimde, gerçekten eski. Geçtiğimiz yıl boyunca turuncu tüylü halıyı söktüm ve avokado yeşili duvar kağıdını kazıdım. Yine de arka bahçesinde özenle hazırlanmış bir bahçesi var ve bu benim mülkün en sevdiğim kısmı. Yabani otlar, sarmaşıklar ve bir düzine başka sorunla dolup taşsa bile."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Rob sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peyzaj mimarı olmamla ilgili kısmı kaçırdın mı? Orman gibi bir arka bahçeyle başa çıkabilirim, teşekkürler."

"O kısmı kaçırmadım," dedi Rob, dudakları bir gülümsemeye seğirerek. "Bedava iş gücü teklif ediyordum. Biraz sarmaşık sökme havasındayım."

"Sadece üstsüz yaparsan." Ne söylediğimi fark ettiğimde yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bakışlarım kolları ve göğsü arasında gidip geldi çünkü şu anda onun gözlerinin içine bakmamın imkânı yoktu.

Rob kıkırdayarak çenesini aşağı eğdi. Elini bir kez daha kravatının üzerinde gezdirdi ve ben mırıldanmamak için kendimi zor tuttum. "Memnuniyetle," diye cevap verdi. "Eğer bu bana bahçende bir öğleden sonrası kazandıracaksa, giyerim ya da giymem -Ne istersen."

Tabağıma baktım ve sandviçin katmanlarını yeniden düzenlemeye odaklandım. Yüzümdeki kızarıklığı silmek ve kelime kusmuğumu kontrol altına almak için tek yapabildiğim buydu.

Kafamı kaldırdığımda bir grup adam kapıdan içeri girdi. Arkasında *Engine 10* yazılı dar lacivert tişörtler giymişlerdi ve fırındaki herkesin başını döndürmüşlerdi. Bir süre Rob'un omzunun üzerinden onları izledim, herkes gibi ben de bu erkek grubundan etkilenmişim.

Rob'a bu hafta sonu bahçeye gelmekle ilgili bir şeyler söylemeye başladım ama birinin bana baktığını hissedince kendimi durdurdum. Tüm o lacivert tişörtler arasında bakışın kaynağını bulmam bir dakika sürdü ve bulduğumda bu tarafa doğru geliyordu.

"Merhaba, Bayan Magnolia," dedi ellerini zayıf kalçalarına dayayarak.
"Sizi on iki saat içinde iki kez göreceğimi sanmıyordum."

"Ne?" Rob benimle bu davetsiz misafirin arasına baktı.

"Ben," diye homurdandım ve boynumu eğerek gürültülü komşuma baktım. "Ben de kim lan?" Rob sordu.

Ben sevgilime baktı. "Bu herif de kim?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

SEVGİLİM ÇOK SINIRLIYDI.

Yalan söylemeyeceğim... oldukça sıcaktı.

Yani, öfke sorunu olan erkeklerden hoşlanmıyordum. Hayatımda zehirli erkeklige ihtiyacım yoktu, teşekkürler. Ama bu bana bir öfke sorunu gibi gelmedi. Gürültücü komşu çocuğumun güzel bir randevuyu bölmesi ve dün gece onu geç saatte *gördüğümü* söyleyerek işleri tuhaflaştırması gibi hissettirdi.

Evet, onu *gördüm*. Teknik olarak, o beni benim onu *gördüğüm*den çok daha fazla gördü ama bu konunun dışında. Dün gece *birlikte* değildik. O huzuru bozuyordu ve ben de onu ve kiremit testeresini susturan endişeli vatandaşım.

Ve hafta sonu tadilat işlerinde ona yardım edeceğime söz verdim.

Tanrım, gerçekten çok özel durumlara girdim, değil mi?

"Magnolia," dedi Rob, sesinde kollarımdaki tüyleri diken diken eden keskin bir ton vardı. En iyi tüylerim diken diken oldu. İlginç tüylerim diken diken oldu. Böyle tüylerim diken diken olabilirdi. Belki şu anda, Flour'un ortasında değil ama potansiyel olarak çıplak bir gelecekte bir noktada. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," diye ekledi Ben, Rob'a doğru küstahça bir el sallayarak. Bakışlarımı ona doğru çevirdim ve lanet olsun, o tişört işe yaramıştı. Dün gece giydiği kapüşonlu tişört her şeyi saklıyordu. "Takım elbiseli kim?"

"Pekâlâ, dinleyin," diye başladım, iki elimi de havaya kaldırarak. "Rob ile öğle yemeği yiyeceğim. O benim bir arkadaşım."

Rob kaşlarını çatarak, "Bence arkadaş olma noktasını geçtik," diye karşı çıktı. Bu çocuk. Karşılıksız seksten başka bir şey hakkında konuşamıyordu ama sadece arkadaşlık önerisi karşısında dikenli bir kirpiye dönüşüyordu. Ne kadar da dikenliydi. "Paylaştığımız ve senin gördüğün onca şeyden sonra."

Hâlâ ellerimi yukarıda tutarak ona ters ters baktım. "Merak etme tatlım. Benimle ilgili harika şeylerden biri de unutmamamdır." Tartışmaya başladı ama ben başımı sallayarak, "Sus artık. Ben konuşuyorum."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." Ben kollarını kavuşturdu - Tanrım, bir insanın kolları nasıl bu kadar sert olabilirdi? Gerçekten de o kollar *Güzel ve Çirkin*'deki Gaston'dan fırlamış gibiydi.

"Ve buna gelince," dedim başımı Ben'e doğru eğerek. "Bu da sokağımın karşısındaki evi çeviren adam." Rob'un sert bakışlarını yakaladım. "Sana bundan bahsetmiştim. Hatırladın mı?"

"Sanırım," diye mırıldandı, Ben'i ölçüp biçmekle meşguldü.

Eğer bu kesintiden ve Ben'in çıplak kolları ve Rob'un göğsü ortadayken beynimin işlem yapamamasından gerçekten rahatsız olmasaydım, bu anın tadını çıkarırdım. Arkama yaslanır, iki erkeğin mecazi anlamda etrafındaki çembere kimin işeyeceği konusunda kavga etmesinden heyecan duyardım.

Böyle anlar benim başıma gelmezdi. Ben tombul arkadaşım, tuhaf arkadaşım, seksi (ya da bana öyle söyleniyordu) kardeşleri olan arkadaşım. Ben hep *arkadaşım*. Asla herkesin istediği kişi olmadım.

"Size söylemediğim şey, gece boyunca çalıştığı ve fayans testeresiyle ölülerini uyandırdığı," diye devam ettim.

Rob'un bakışları yumuşadı ve bana göz kırptı. "Bana bundan bahsetmeliydin. Söyledim-"

"Hayır," diye araya girdim. "Her şey kontrolüm altındaydı."

Rob bana tekrar göz kırptı. "Bunun sinir bozucu mu yoksa harika mı olduğuna karar veremiyorum."

Ben'e dönüp bakarak, "Harika ile gidiyoruz," dedim. "Ben olsam çileden çıkarıcı derdim," diye mırıldandı Ben.

"Sen yapardın," diye cevap verdim. "Son bir aydır çok sıkı çalışıyorsun ama bu işi bok gibi yapıyorsun." Rob'un gözlerini yakalayarak Ben'i işaret ettim. "Gecenin bir yarısı sokağın karşısına geçtim-"

"Çileden çıkarıcı," diye mırıldandı Rob.

"Ve kibarca ev geliştirme oyunlarını bir süreliğine askıya almasını istedim," diye devam ettim, ellerini havaya kaldırıp başını sallayan Rob'u görmezden gelerek.

Ben, Rob'la yüzleşmek için döndü. "Dostum. Testeremin fişini çekti ve sonra on dakika boyunca bir evde nasıl çalışılacağı konusunda bana bağırdı," dedi Ben. "Bunun kibar bir yanı yoktu. Aslında çok uygunsuzdu."

"Ben böyle yaparım dostum," diye cevap verdim. Bu sefer ters ters baktı. "Ve eğer projelerinde sana yardım etmemi istiyorsan, sen-"

Rob ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdayarak yere çarptı. "Ona yardım mı ediyorsun?"

Eğer bu pastanede konuşmamıza dalmamış biri varsa, şu anda onun içindeydi. Lanet olsun, başka bir canlı tweet randevusunun konusu olmak istemiyordum.

"Evet," diye cevap verdim, olabildiğince sakın ve eşit bir şekilde. Ona çenesini kapatıp oturmasını söylemek istesem bile. "Bakir paletçilerin kalitesiz işler yapıp sonra da birbirine bantlanmış evleri satması beni deli ediyor."

"Ben bakire değilim," diye açıkladı Ben, çenesini bana doğru eğerek.

Bu harekette bir meydan okuma vardı. "*Dene*" diye fısıldayan bir şey.

Ben.

Ve o lanet ön kollar. Dikkat istiyorlardı, bir meydan okuma Onları gören herkesi. *Sadece dene ve elini bana dola*, diye alay ettiler.

Rob gözlerini dikmiş bana bakıyordu, kaşları alnına inmiş, elleri zayıf belindeydi. "Magnolia, ben-" Kendini durdurdu, Ben'e ekşi bir bakış fırlattı ve sonra tekrar bana baktı.

Vay anasını. Rob ve Ben sandviçindeki reçel gibiydim. Sandviç istediğimden değil. Açık yüzlü, tabii. Panini değil.

"Hey, Brock," diye gürledi fırının diğer tarafından bir ses. "Yuvarlanma zamanı."

Ben omzunun üzerinden kendisini bekleyen itfaiyeci ekibine baktı. "Cumartesi görüşürüz," dedi. Sonra Rob'a dönerek, "Görünüşe göre seninle de buralarda görüşeceğiz," dedi.

Rob koltuğuna yerleşirken kravatını düzelterek, "Bahse girerim," diye cevap verdi. Ben kendi kendine güldü, başını salladı ve sonra bana hızlı bir gülümsemeyle vurdu.

"Cumartesi."

"İzinler," diye seslendim o uzaklaşırken. Ben ve diğer itfaiyeciler fırından çıktıklarında Rob'a baktım. "Bunun için üzgünüm. Dün gece oraya gittiğimde inşaatçılıkta bilinen tüm yenileme günahlarını işlediğini fark ettim ve müdahale etmek zorunda kaldım."

Serbest meme durumumla ilgili tüm atıfları es geçtim. Alakalı görünmedi.

Rob arkasına yaslandı ve ellerini kucağında kavuşturdu. Bana gülümsedi, bu öğleden sonra ikinci kez dişlerimde haşhaş tohumu olup olmadığını merak etmeme neden olan meraklı, neredeyse eğlenen bir gülümseme.

"Ne?" Ben sordum.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Sadece eski sevgilimi unutmak istedim. Beni gerçekten mahvetti ve ben... Ne olduğumu bilmiyorum."

"Ne oldu?" diye sordum. "Seni bu kadar travmatize edecek ne yaptı?"

Rob yine başını salladı. İlk kez yorgunluğunun içini, bir zamanlar ilişkilerinin yaşadığı kasvetli boşluğu gördüm. Ne pahasına olursa olsun o boşluğu doldurmak için duyduğu çaresizliği anladım. "Bu konuya girmek istemiyorum. Korkunç bir şey değil. Sadece farklı beklentileri ve farklı sadakat tanımları olan insanlar," dedi. "Ama eski sevgilime hiç benzemeyen ateşli bir kadın bulup" -bunu duyunca içim cız etti- "anılarımı unutacağımı sandım. Onun yerine seninle tanıştım."

Sıkışmayı bitir.

"Oh, şey, sanırım... bir şey için üzgünüm," dedim, her kelimedede tökezleyerek. "Belki de artık gitsem iyi olacak."

"Hayır, hayır, hayır-hayır." Tüm varlığı sinmiş gibiydi. "Yanlış söyledim. Çok dar bir hedefim olduğunu kastetmiştim."

"Mmhmm."

Bir parmağını yakasının altına soktu, kumaşı boynundan uzaklaştırdı. Bunu açıklayamıyordum ama onu yalamak istiyordum. "Bir şey hissetmeyi beklemiyordum, bilirsin işte."

"Mmhmm," diye tekrarladım.

"Eski sevgilimin elini uzatıp kalbimi havya ile söktüğünü ve yavaşça kan kaybından ölmekten başka bir şey yapamayacağımı düşündüm."

Tekrar, "Mmhmm."

Bana baktı, kaşları kırışmış ve dudakları hafif bir sırtışıyla yukarı kalkmıştı. "Ama az önce o adamın ağzını burnunu kırmak istedim."

"Ve bu iyi bir şey mi? Ben buna ilerleme demezdim Rob."

Güldü. "Bu da bir şeydir. Aylardır başardığımdan çok daha fazlası." Parmaklarını şakaklarına götürdü, gülümsemesi duraksadı. "Ama paylaşmadığımı bilmelisin. Paylaşmam. Onun yaptıklarından sonra olmaz - hayır, o hikâyeyle bu havayı zehirlemeyeceğiz."

"Ben'e inşaatta yardım ediyorum çünkü yanlışlıkla mahallemdeki elektrik şebekesini çökertmesini istemiyorum," dedim. "Başka bir sebep için değil" - sabırsız bir bakışla onları kovmadan önce o kollar zihnimde parladı- "başka bir sebep için."

Rob iki avucunu gözlerine bastırdı ve bir inilti çıkardı. Ses derin ve seksiydi. "Evet, endişelendiğim sen değilsin Magnolia. O adamın sana bakışı."

Ellerini gözlerinden çekti ve ayağa kalktı. Gittiğini fark ettiğimde içimi bir hüznün kapladı. Tuhaf geçmişimize rağmen, Rob'a ve onun tüm kişisel dramına karşı bir zaafım vardı. Onu sağlığına kavuşturmak istemiyordum ama adamdan hoşlanıyordum.

Rob gitmek yerine masanın etrafında döndü ve bana doğru işaret etti. "Ayağa kalk," diye emretti.

Ayağa kalktım ama "Affedersiniz?" diye sordum. İşte ben böyle biriydim; tartışırken talimatlara uyardım.

Rob dirseğini tutarak, "Sadece buraya gel," dedi. Beni kendine çekti ve bir elini omurgamdan yukarı, saçlarıma doğru kaydırdı. Bana baktı, odağı dudaklarıma kilitlenmişti. "Bana yeniden hissettirdiğin için sana kızmalı mıyım yoksa seni bunun için sevmeli miyim bilmiyorum." Ben cevap veremeden devam etti. "Hiçbir şey söyleme. Ben zaten biliyorum."

Sonra beni öptü.

Dudaklar, diller, eller, sıcaklık, iç çekişler, hepsi bir anda. Bizim dışımızdaki her şey çözüldü. Fırın, bu şehir, öğle yemeği randevumuzun arkasındaki karmaşık öncül. Ellerimi sırtına bastırıp onu daha da yaklaştırdığımda bunların hiçbirisi yoktu.

Onu aramaya gitmediğinden emindim ama beni kollarının arasına almakla ağzıma sahip olmak arasında bir yerde, kasvetli boşluğuma rastladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RANDEVUM TAM BİR FELAKETTİ.

Ben ev geliştirme hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bilmeye değer hiçbir şey.

Yine de, aletlerini aksini düşündüren bir kibirle kullanıyordu.

"Dur, dur," diye bağırdım ve dikkatini çekmek için ellerimi salladım. Oturma odasındaki alt döşemenin bazı kısımlarını değiştirmek için kontrplak kesiyordu ama on adım öteden bile yanlış yaptığını biliyordum.

Ben testereyi kapattı ve koruyucu gözlüklerini alnına bastırdı. "Şimdi ne olacak?"

Ona doğru yürüdüm ve bankın üzerindeki uzun, dar kontrplak şeritleri inceledim. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Bana ellerini *uzattı*. "Döşemeyi kesiyorum, tıpkı bana söylediğin gibi."

Uzun bir süre tahtalara baktım. "Ama neden? Odanın boyutları göz önüne alındığında, sadece birkaç parça kesmeniz gerekir. Gerisi olduğu gibi çivilenebilir."

Ben benimle testere tezgahı arasına baktı, dudakları kaşlarını çatarak birbirine yapışmıştı. "Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı. "Sadece hepsinin aynı boyutta olmasının daha iyi görüneceğini düşündüm. Daha havalı, anlıyor musun?"

Gülmemek için eldivenli yumruğumu dudaklarıma götürdüm. Ağlamaktan daha iyiydi -ki Ben'in çalışmasına şöyle bir baktıktan sonra böyle tepki vermek istiyordum- ama zalim olmak istemiyordum.

İki elimi de tahtaların üzerine koyarak, "Pekâlâ, burası zemin değil," dedim. "Bu alt zemin. Bu zemini, yani alt zemini, asıl döşeme yüzeyini düz ve sabit tutmak için koyduk. Başka bir deyişle, bunun üzerine bir şey koyacağız. Süslü bir şey."

Ben gözlüklerini kafasından çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatmadan önce bana bir an göz kırptı. "Bu boktan nefret ediyorum," diye bağırdı. "Nefret ediyorum."

Bu sabah Ben'le buluşmadan önce, fırında yaşadığımız olaydan hiç bahsetmemeye karar vermişim. O duyguları tekrar yaşamak istemiyordum ve kendimi ya da Rob'u savunmak istemiyordum. Ayrıca, onun benimle flört ettiği alternatif evrene dönmek istediğimden de emin değildim. Göğsüm rüzgârda dalgalanmadan, bunun nedenini hiç anlamıyordum. Ve benimle flört ediyor olsa bile, iki erkekle hokkabazlık yapacak beyin boşluğuna sahip değildim. Eğer tarih bana bir kanıt sunacaksa, tek bir erkeği idare edecek beceriye bile sahip değildim.

Bunun yerine, en sevdiğim iş kotumu ve tişörtümü giydim, botlarımı bağladım ve patron moduna geçtim. Hoşbeşle vakit kaybedilmedi. Ben, bu tesisteki daha endişe verici sorunlardan bazılarını düzeltmeye başlarken, Ben için temel görevlerin bir listesini çıkardım. Bu tadilatla ilgili niyetini ya da neden daha önce burada birkaç kişi gördüğümü sormadım, ama şu anda işte sadece o vardı. Hayır, doğrudan elektrik panosuna gittim ve ardından su kapatma sistemini kontrol ettim ve Ben'i malzemeleri düzenlemesi ve biraz kontrplak kesmesi için bıraktım.

Ama şimdi, elleri kalçalarında, odanın içinde volta atmasını izlerken, sanki bir hata yapmışım gibi geliyordu. Yapılacak işler vardı, evet, ama neden yalnızdı? Bunu neden yapıyordu? Tornavidanın temellerini bilmediği için özellikle bunu merak ediyordum. Sağ sıkma, sol gevşetme için beş dakika harcamışım.

"Neden bir dakika oturmuyoruz?" Bu sabah ön kapının yanına bıraktığım büyük buz sandığını işaret ettim. "İçeceklerim ve sandviçlerim var. Merak ediyorsan söyleyeyim, onları ben yapmadım. Annem yaptı. Ona bugün bir proje üzerinde çalıştığımı söyledim ve o da tüm bu yiyeceklerle uğradı çünkü sadece paket servisle hayatta kaldığımı düşünüyor. Onu tanısaydınız, bunun onun için bir sorun olduğunu görürdünüz."

Ben volta atmayı bıraktı ama yumruklarını kalçalarında tutmaya devam etti. Kolları dirseklerini geçecek şekilde yukarı kalkmış, gergin ön kolları ortaya çıkmıştı. Gömleğinin altından, dirseğine yakın bir yerde bir dövme görünüyordu. Deseni seçemiyordum.

Tanrım, şu ön kollar. Bir yelpazeye ihtiyacım vardı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yiyecek. Yemeğim var. Biraz ara verelim ve yemek yiyelim," dedim. "Belki dışarıda? Kar kalktı, kıyamet günü gibi yağmur yağmıyor ve buraya gelirken bulutların arasından bir iki güneş ışını gördüm. Başka bir deyişle, New England'da mükemmel bir bahar günü."

Ben bir şey söylemedi ama buz sandığını almaya çalıştığım da beni kenara çekti. Onu kaldırdı ve beni arka bahçeye kadar takip etti. Ev, uzun süredir terk edilmiş bahçelerin ve büyümüş ağaçların bulunduğu derin bir arsada yer alıyordu. Tuğla verandanın kenarına, güneşin ısıttığı bir yere yerleştik.

Folyoya sarılmış sandviçleri, meyveleri ve içecekleri aramıza koyarak buzluğa daldım. Ben siyah vişneli maden suyunun kapağını açtı ve höpürdeterek içti. "Lanet olsun, bu berbat. Gazlı, meyveli saç spreyi içmek gibi. Hayır, sözümü geri alıyorum. Meyveli bile değil. Meyveden esinlenmiş gibi." Kolunu uzattı, kutuya baktı. "Vişne. Hah. Sanki beş dakika boyunca tek bir kirazın *yanında* kalmış gibi tadı var."

"En sevdiğim içeceği küçümsüyorsun," dedim.

"Belki de içecek seçimlerinizi yeniden değerlendirmelisiniz. Bu hayatımda ağzıma attığım en kötü şey." Sonra da jambonlu sandviçi üç ısırıkta mideye indirdi. "Bu iyiydi," diye açıkladı Ben iç çekerek. "Başka var mı?"

Kolumu aramızdaki mesafenin üzerinde salladım. "Bende bir düzine daha var." "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi ve okumak için her bir paketi havaya kaldırdı. Annemin folyo üzerine yaptığı hassas baskı.

Bir şey söylemek için Ben'in ikinci sandviçinin yarısına gelmesini bekledim. Aç görünüyordu ve bu konuşmanın nasıl ilerlemesini istediğimi anlamak için zamana ihtiyacım vardı. En akıllıca yol buydu: nereye gitmek istediğimi bilmek ve bizi oraya götürmek.

Benimle ve ileriye dönük akıllı yollarla ilgili tek sorun, her zaman, *her* zaman her şeyi berbat etmemdi. Ama bugün her türlü çuvallamadan kaçınmak için çok çalışıyordum.

Bugün, bu ay, sonsuza dek.

"Burası hakkında konuşalım," dedim, maden suyumla evi ve bahçeleri işaret ederek. "Peyzaj konusunda fikrimi sorduğunuzdan değil ama ben olsam buraya düz alanı parçalayacak ve tozlayıcılar ile diğer yerel türler için yaşam alanlarını yeniden oluşturacak bazı kaya özellikleri inşa ederdim. Biraz derinlik katacak ve yosun ve liken popülasyonlarını yeniden büyütecek bir şey. Banliyö çimlerinde iyi yaşayamazlar. Ayrıca kuraklığa dayanıklı bitkilere de öncelik verirdim. Hosta, sedum, chokeberry. Mürekkkep üzümü, belki biraz Amerikan

Çobanpüskülü. Arazinin kenarına hor çiçeği eklerseniz, sokaktan doğal bir mahremiyet çiti oluşturmuş olursunuz. Bunlar sadece birkaç fikir ama hem daha verimli hem de mevcut düzeninize göre çok daha az bakım gerektiriyor. Hafta sonlarınızı bahçenizde çalışarak geçirmek istemiyorsanız bunu düşünebilirsiniz."

"Çevre düzenlemesi konusunda fikrimi sormadın," diye mırıldandı. "Tatlım, sana hiçbir şey hakkında fikrini sorduğumu sanmıyorum ama bu seni henüz durdurmadı."

Ona baktım. "Fikirlerimi -ve sandviçlerimi- alıp gideyim mi?"

"O güzel kışını oynatmayı aklından bile geçirme," diye karşılık verdi. "Orada otur ve yanlış yaptığım her şey hakkında çene çal."

"Doğru olduğu zaman ağzını bozmak değildir."

"Ve şu gazlı su, hani şu kirazlarla ilgili bir kabus görmüş olan, iğrenç." Kaşlarını kaldırdı. "Bu anlaşmazlıktan kurtulacağız."

"Pekala, tamam. Peki. Bu mülke nasıl karar verdiniz? Bununla ne yapmak istiyorsunuz?"

Bir yudum daha yudumlarken bana baktı. "Bununla ne yapmak istiyorum?" diye tekrarladı, kelimeler acıyla renklenmişti. "Ondan kurtulmak ve paramın bir kısmını geri almak. Tek istediğim bu. Burada bir ek iş aramıyorum."

"O zaman... neden satın aldın?" diye sordum.

Bakışları vücudumdan aşağı kaydı ve tekrar yukarı çıktı. Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Avluya bakarak, "Takım elbiseyle aranızda neler oluyor?" diye sordu.

"Ev hakkında konuşuyoruz," dedim.

"Dangalağın tekine benziyordu," diye devam etti Ben, bana dönüp bakarak. "Neden bir dangalakla ilgilenesin ki?"

Ben'in işine geldiğinde davranışları arasında geçiş yapması çok etkileyiciydi. Tadilat sorunlarıyla karşılaştığında sabırsız ve öfkeli. Rob ile karşılaştığında kibirli ve küstah. Göğüslerimle karşılaştığında arkadaş canlısı ve terbiyeli.

"Bu seni ilgilendirmez ama o bir dangalak değil," dedim. "Ve bil diye söylüyorum, işe takım elbiseyle geldiği için onun bir dangalak olduğu argümanına sığınmak, olabildiğince hayal gücünden yoksun bir yaklaşım. Anlatmaya değer bir şey varsa dinlerim. Aksi takdirde, bunu belden aşağı hakaretleri takdir eden birine saklayın."

Ben beni görmezden gelerek devam etti: "O durumdan bir an önce kurtulmalısın."

"Tüyo için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sana bahşişten fazlasını vereceğim, tatlım," diye cevap verdi. "Hem de çok daha fazlasını. Ve sen bundan, o dangalağın sana vereceği her şeyden daha fazla zevk alacaksın."

Öfkeli bir kızarıklık boynumdan yüzüme doğru tırmanırken dudaklarım aralandı. "Sana burada yardım edebilirim ya da bu saçmalığı söyleyebilirsin," diye karşı çıktım. "Ama ikisi birden olmaz."

"Senden hiç yardım istemedim."

"Bu komik," diye cevap verdim. "Gerçekten komik çünkü gecenin bir yarısı fayans testeresini çalıştırmaya karar verdiğinde beni bu sıcak karmaşanın içine davet ettin, dostum." Ben folyoyu avucunun içinde toplarken omuz silkti. "Ya benim yardımımı alırsın ya da şehir ve ilçe müfettişleri kapını çalar." Eve doğru abartılı bir bakış fırlattım. "Oh, bekle. Şu anda bir kapınız yok çünkü kapı çerçevesini sökmenin parlak bir fikir olduğunu düşündünüz. Sanırım müfettişler seni kapatmaya geldiklerinde lanet pencereden içeri girmek zorunda kalacaklar."

Omuz silkti. "Her neyse."

"Daha da komik olan ne biliyor musun? Benim yardımımı almaktansa kaba şeyler söylemeyi ve hoş olmayan yaklaşımlarda bulunmayı tercih ediyorsun. Eğer kadınları rahatsız etmekten hoşlanan biriysen, evet, ben şimdi gidiyorum." Folyo topu avluya doğru fırlattı. "Çok komiksin Ben. Çok konuşkan olduğumu biliyordum ama bu kadar konuşkan olduğumu fark etmemiştim."

Bana doğru bakmadan, "Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum. Özür dilerim. Yaptığım şeyi söylememeliydim." Yan tarafa baktı, nefesinin altında küfretti. "*Hepsi* değil."

Ayağa kalktım, folyoyu almak için bahçeyi geçtim ve verandaya geri döndüm. "O zaman ne yapmaya çalışıyorsun?"

"I-" Kendini durdurdu, omuzlarının düşmesine izin verdi. "Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şeyle başa çıkamıyorum ve bu evle ilgili her şey beni deli ediyor ve normal sesinin nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü sürekli bana bağıırıyorsun."

"Dediğim gibi" -hissettiğimden daha büyük bir nezaketle ona doğru işaret ettim

-"Ya bu saçmalığı söylersin ya da ben giderim."

"Sana defolup gitmeni söyledim ama eminim çok yönlü bir beceriklisindir." "Bu doğru olsa da," diye kabul ettim, "biz bu evi onarmaya odaklandık

Böylece bütün gece fayans testeresi sesi dinlemek zorunda kalmam."

"Amacınız bu olabilir ama ben ögle yemeği randevunuzdaki o dangalağı bulmaya ve ona şık takım elbiselerini sizden uzak tutmasını söylemeye odaklanmış durumdayım. Hadi ama. Onu dizinin üzerinde kırardın, değil mi? Bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Şu anda Rob'dan ya da takım elbiselerinden bahsetmiyoruz," dedim şok olmuş bir kahkahayı bastırmaya çalışarak ama başaramayarak. Dizimin üstündeki Rob'u hiç düşünmemiştim. Düşünmek de istemiyordum. "Ve onu tırnak içinde avlamak için hiçbir nedenin yok. O iyi bir adam ve ondan hoşlanıyorum ve durum hakkında bilmen gereken tek şey bu olmalı."

Ben öğürüyormuş gibi yaptı. "Önce gazlı su, şimdi de bu. Ne halt etmeye onunla takılıyorsun tatlım?"

Yüzümü tamamen ona dönmek için yer değiştirdim. "Madem tadilattan nefret ediyorsun neden bu evi satın aldın?"

Bir sandviç daha ısırdı. Saymıyordum ama üçüncü sandviçi gibi görünüyordu. "Sen benim soruma cevap vermeden önce benim senin soruna cevap vermem gereken durumlardan biri mi bu?"

"Hayır," diye bağırdım gülererek. "Bu Rob hakkında konuşmadığımız durumlardan biri çünkü onunla olan ilişkim seni ilgilendirmez."

"Ama benim bu evi satın almam seni ilgilendiriyor öyle mi?" diye karşı çıktı.

Çimlerin üzerinden iş eldivenlerimi aldım ve onlarla omzuna vurdum. "Evet! Burada bu lanet ev üzerinde çalışıyorum. Bunu neden yaptığını bilmeyi hak ediyorum."

Ben omuz silkti ama cevap vermedi, dikkatini tekrar elindeki sandviçe verdi. Birkaç sessiz dakikadan sonra, "Lanet olası büyükannem" dedi.

Neredeyse bir elma parçasıyla boğuluyordum. "Affedersiniz?"

"Lanet olası büyükannem" derken bana bakmadı. Bu küçük yeri satın aldım çünkü burayı onarabileceğimi ve yaşadığı boktan emeklilik topluluğundan daha çok seveceğini düşündüm. İlk başta itfaiyeden bir grup adam bana yardım ediyordu ve işler iyi gidiyordu."

Su tesisatını halledenler onlar olmalıydı çünkü bu projenin felaket olmayan tek unsuru buydu.

"Ama o öldü," diye devam etti Ben. "Büyükannem öldü ve şimdi elimde bu para çukuru gibi ev var ve bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

Sözleri buz banyosu gibiydi ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim. *Oh, kahretsin.* Ben burada bu zavallı adama alt zeminler, fayanslar ve izinler hakkında bağırıp duruyordum, o ise yeni bir kaybın yasını tutuyordu.

"Aman Tanrım. Ben," dedim elimi koluna dokundurarak. "Çok üzgünüm. -"

"Sakın söyleme," diye tersledi ve parmağını bana doğru salladı. "Sakın bana
Üzgünüm. Bunu duymak istemiyorum." Omzunun üzerinden bahçelere doğru bakarken gözünden bir damla yaş süzüldü. "Sıra sende. Dangalak olan ya da olmayan takım elbiseli adamın olayı nedir?"

"O bir dangalak değil," dedim usulca. "Rob-" Kendimi durdurdum, Rob'la olan ilişkiyi nasıl tanımlamak istediğimden emin değildim. "Şu anda zor bir dönemden geçen iyi bir adam."

Ben bana doğru baktı ama bakışlarını alçakta tuttu, gözlerimle buluşmadı. "Bu arkadaş olduğunuz anlamına mı geliyor? Bu kadar mı? Tüm olan biten bu mu?"

"Takılıyoruz demek." Omuz silktim. "Hoşuma gitti. Komik ve ilginç biri ve-"

"Ve çok parası var," diye araya girdi Ben.

"Bu benim zihinsel hesaplarımın bir parçası değil," diye cevap verdim. "Konuşurken de hiç gündeme gelmedi."

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorum," dedi Ben nefesinin altından.

"Bu iyi," diye cevap verdim. "Onunla takılan sen değilsin." "Boşuna değil ama aslında üçlü bir öğle yemeği randevumuz vardı," dedi Ben. cevap verdi. "Bunu tekrar yapmalıyız. Çok eğlenceliydi."

"Biliyor musun," dedim elma çekirdeğimle onu işaret ederek, "bunu bir tehdit gibi söylüyorsun."

Ben boş teneke kutuları ve folyoları topladı, hâlâ bakışlarımdan kaçıyordu. "Hayır. Ben tehdit etmem. Sadece söz veririm."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RANDEVUM SINIRLIYDI.

Şarap listesini baştan sona okudu ve bir kenara koydu. Kravatını, masa örtüsünü, su kadehini düzeltti. Sonra şarap listesini tekrar okudu, kaşlarını çattı ve sayfalar kökenine ve etnik kökenine hakaret ediyormuş gibi başını salladı. Bu egzersizi bitirdiğinde restoranın etrafına göz gezdirdi. Burası benim sık sık gittiğim türden bir yer değildi, bu yüzden ne aradığını bilmiyordum.

Aksine, derece derece ölmekle meşguldüm çünkü Back Bay'de yeni açılan havalı bir restorandaydık ve üzerimde jarse örgü bir elbise vardı. Muhtemelen ona on dolardan fazla harcamamıştım. Yine de basit bir siyah elbise olarak nitelendirilebilirdi ama konu bu değildi. Havalı bir yere gittiğimizi fark etmemiştim ama dizime kadar gelen sarı yağmur çizmelerimi önceden değiştirdiğim için çok mutluydum.

"Bir şişe kırmızıyı paylaşmak ister misiniz?" Rob işaret parmağını şarap menüsüne bastırarak sordu. "Kırmızı sever misin?"

Sohbet açısından bu büyük bir gelişmeydi. Onunla bu restoranda buluştuğumuzdan beri sadece nasıl olduğumu, günümün nasıl geçtiğini ve şimdi de Bordeaux şarabı içmek isteyip istemediğimi sormayı başarmıştı. Bir de kaşlarını çatıyor, yüzünü düzeltiyor ve yan gözle bana bakıyordu.

"Her şey yolunda mı Rob?" Ellerimi kucağında birleştirdim. O öğleden sonra pastanedeki kafeden beri onu görmemişim ve geçen hafta iş seyahatinde olduğu için mesajlaşmaları çok azdı. Dün gece Boston'a döndüğünde, akşam yemeği için buluşmamız konusunda ısrar etmişti. Ben de

Hemen kabul ettim çünkü ben de onu görmek istiyordum. "Bu gece kendinde değilsin."

Cevap vermeye başladı, dudakları aralandı ve kaşları sanki derin bir şey söyleyecekmiş gibi çatıldı. Ama sonra ağzını kapattı ve iki avucunu gözlerine bastırdı.

Ellerinin arkasından, "İtfaiyeciyile takıldığın gerçeğiyle zor zamanlar geçiriyorum," dedi. "Şu anda bu beni gerçekten rahatsız ediyor."

Gözlerimi devirdim ve su bardağımdan bir yudum aldım. Bu, şarabın ortaya çıkması için mükemmel bir an olabilirdi. Hafta sonu Ben'in Rob'u şikâyet etmesiyle uğraşmak zorunda kalmıştım ve şimdi de Rob'un Ben'i şikâyet etmesiyle uğraşıyordum. İkili sevginin nesnesi olmakla ilgili tüm fantezilerimde, bu sevgiyi yönetmek için harcadığım zaman ve enerjiyi bir kez bile hesaba katmamıştım.

Ve bu ikili bir sevgi bile değildi, gerçekten değil. Ben efsanevi bir flörtçüydü, başka bir şey değildi. Büyük bir oyundan bahsediyordu ve günlerce havası vardı, ama tıpkı ev geliştirme becerisi gibi, bunların hiçbirinin arkasında bir şey olduğunu düşünmüyordum. Yas tutuyordu ve periyodik olarak sergilediği sahiplenme duygusu muhtemelen bunun garip bir ürünüydü. Sahip olabileceği her şeye tutunmak istiyordu. Bu kalbimi kırdı.

Rob farklı bir hikâyeydi. Meydan okumalardan hoşlanıyordu, bundan emindim ve eski sevgilisini körü körüne becermesine izin vermememi sadece bu şekilde yorumladı. Beni istiyordu çünkü bana sahip olamıyordu - istediği şekilde değil. Oyunlarını yüzüne vurmamdan ve saçmalıklarını geri püskürtmemden hoşlanıyordu ve ben de hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Rob'da beni etkileyen bir şeyler vardı. Andy onu düzeltmem gerektiğinde ısrar ediyordu ama bu koşuda düzeltilmesi gereken biri varsa o da Ben'di.

"Nedenmiş o?" diye sordum. "A, bu işte iyiysen ve bundan zevk alıyorsam ve B, bu seninle ilgili değilse, komşumun evindeki bir projeye yardım etmem neden sorun olsun?"

Rob iç çekerek kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. Bu konuşmanın - özellikle de bu konunun- ona bir ölçüde acı verdiğini gösteren düzensiz, kırık bir sestti. "Beni bagajım ve bokum hakkında konuşturacaksın. Değil mi?"

Erkekler. Kadınların daha adil bir cins olduğunda ısrar etme cüretini gösterdiler. Hormonlarının bulanıklığını göremeyenler. Çılgınca duygusal

olanlar. Park yeri, kredi kartı, cephe savaşı, nükleer kodlar konusunda güvenilemeyecek olanlar.

Siktiğimin erkekleri.

En başta endişelenmeme degecek bir şey değildi ama artık tişört elbisem için endişelenmiyordum.

Masayı ve restoranı işaret ettim. "Bu gece yapmak istediğin başka bir şey var mı? Çünkü bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Instagram'ımda ya da arkadaşlarımla yeni açılan havalı mekanın ismini kontrol etmeme gerek yok. Ama akşam yemeği randevumun düzenli olarak işaretlediği konular söz konusu olduğunda ya susması ya da susması gerekiyor. Peki Rob" -ona baktım- "ne olacak?"

Başını eğdi. Sadece birkaç dereceydi ama tüm yüz ifadesini somurtkanlıktan ciddi anlamda seksiliğe çevirdi. "Madem sordun, yapmak istediğim başka bir şey daha var," dedi, bakışları dudaklarımda sabitlenmişti. "Burası bize kalsa hemen burada yapardım."

Tamam. Evet. Bu cidden seksiydi ama bende işe yaramıyordu. İyi yerleştirilmiş bir kafa eğimiyle tamamen sinirlenmiş halden tamamen tahrik olmuş hale geçebilecek türden bir kadın değildim.

"Madem burası bize ait değil ve ben de bu suyun şaraba dönüşmesini bekliyorum - Pinot Grigio, lütfen - neden hiç tuz gerektirmeyen bir şey hakkında tuzlu davrandığınızı açıklamıyorsunuz?"

Garson masamızda durup her yemeğin ve malzemelerinin arka planını anlatmak için bu anı seçti. Havuçlar zulümsüzdü, domuz pastırması büyükannesini tanıyordu, şef karabiberleri elle toplamak için Malabar sahiline kadar yürümüştü. Bu çok büyük bir şeydi. *Tüm bunlar* olurken Rob ve ben birbirimizi inceleyerek *tüm sorunlarımıza ve bunların kendilerini gösterdikleri ilginç yollara* bir kez daha *baktık*. Rob'un büyük bir bedel ödmeden iç dünyasını açığa çıkaramaması ve benim de en kötüsünün başıma geleceğini düşündüğüm için hiçbir sırra ya da gölgeye tahammül edememem söz konusuydu.

Kırmızı ve beyaz olmak üzere iki şişe sipariş ettik ve annemin "Ne? Hepsini tek başına mı içmeyi planlıyorsun?" diye sorduğunu duyar gibiyim. Umarım köpeği de gezdirmeyi planlamıyordur. Kaçırılıp öldürüldüğün için gazetenin baş sayfasında resminin çıkmasını istemiyorsan tabii."

Bunun üzerine histerik bir kıkırdamayı yuttum ve Rob'un meraklı ifadesini geçiştirdim. "Bir şey yok," dedim. "Beni görmezden gel."

Başını iki yana salladı. "Yapamam."
"Pekâlâ." Ona doğru işaret ettim. "Nerede kalmıştık?"
"Tuzla ilgili bir şey söylemiştin. Tuzum yok mu?"
"Bir ton tuzun var," dedim kollarımı iki yana açarak. "Çok fazla tuz."
"Hayır," diye cevap verdi. "O kadar da değil."
"Büyük Tuz Gölü'nden daha tuzlusun," diye cevap verdim. "Ve Ölüm Vadisi Tuz Düzlükleri'nden."
"Birlikte mi? Yoksa ayrı ayrı mı?"
Öne doğru eğildim, ellerimi masanın üzerinde düzleştirdim. "İkisi de."
"Şu havalı pembe tuzdan mı yoksa dandik sofraya tuzundan mı bahsediyoruz?" diye sordu. "Oh, olabildiğince dandik," diye cevap verdim. "Kimse senin tuzunu öğütüp ya da çikolata veya karamelin üzerine serpmek." "Bu hayal kırıklığı yaratıyor," diye mırıldandı.
"Gerçekten öyle," diye cevap verdim. "Sen bir tuz kütlesisin dostum. Eğer seni yalasaydım, bir şişe tekila ile kovalamam gerekirdi."
Gövdesini işaret etti. "Hepsi senin."
Ona el salladım ve bakışlarımı etrafımızdaki masalara kaydırdım. "Kendi bokunu yönetemeyen adamları yalamam," dedim. "*Artık değil*" demedim. Bunu düşündüm. Bu bilgiyi şapkamın altında sakladım. "Ya da zamanımı nasıl geçireceğimi ya da kiminle geçireceğimi belirleyebileceklerini sanan erkeklerle."
Garson şarabımızla geri döndü ve her şişeyi sunmak, mantarlarını açmak, örnek bir yudum dökmek, onayımızı beklemek - kim geri şarap gönderdi ki? - ve sonra bardaklarımızı doldurmak için büyük çaba sarf etti. Şişelerin etrafına sevimli küçük bez peçeteler bağladı ve her birini gümüş bir teneke kutuya koydu. Şarap için çok fazla çaba harcandı. Bu işin farklı seviyeleri olduğunu anlıyordum ama ben vidalı kapaklarımdan ve pembe Corksicle bardağımdan gayet memnundum.
Rob bardağını kaldırdı ve benim de aynı şeyi yapmamı bekledi. Ben de ona katılınca, "Eski sevgilim ben iş için uzaktayken beni aldattı. Sadece bir kez değil. Beni iki yıl boyunca aldattı. En iyi arkadaşım. Birlikte büyüdüğüm adamla. Ona evlenme teklif edecektim ve ondan sağdıcım olmasını isteyecektim."
Ona bakarken birkaç kez göz kırptım. Sonra bakışlarımı başka yöne çevirdim ve o görmeden bu bilgiyi özümseyebileceğim bir alan arayışıyla bakışlarımı bir o yana bir bu yana salladım. Bu gerçek bir saçmalıktı ve en çok güvenmeniz gereken iki kişiden geliyordu.

Rahatsızlıktan başka bir şey olamayacak kadar uzun süren vahşi gözlü bir duraksamadan sonra, "Ve buna mı içiyoruz?" diye sordum.

Hâlâ havada duran gözlüklerimize baktı ve gergin ifadesi hızlı bir kahkahaya dönüştü. "Hayır. *Kahretsin* hayır," dedi. "Ben sadece... Bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum. Bunun olmasından nefret ediyorum. Benim başıma gelmesinden nefret ediyorum. Bazen öğrendiğim için nefret ediyorum çünkü cehalet beni hiç böyle mahvetmemişti. Sonra da bu olay yüzünden hala berbat durumda olmaktan ve şehri terk edememekten nefret ediyorum..."

Rob bardağını yere bıraktı ve gözlerini başka yöne çevirdi.

"Evde bıraktığın kişinin seni tekrar becereceğini düşünmeden," dedim. *Allah kahretsin*. Bu sefer yılan çukuruna doğru yürüdüğümü bilmiyordum ama işte buradaydım, Rob'un kral kobralarının üzerinde tepiniyordum. "Mantıksız bile olsa, düşünmeden edemiyorsun." Başını salladı, hâlâ restoranın diğer ucuna bakıyordu. "Eğer yardımı olacaksa, ben de berbat durumdayım."

"Berbat durumda değilsin," diye cevap verdi ve bana yarım bir gülümsemeyle vurdu. Hüzünlü ve tatlıydı ve onun için içimi sızlattı. "Sen mükemmelsin."

Karnım şişti. Koşullar bir yana, yarım gülümsemeyle "Mükemmelsin." demekten kendimi alamadım. Hayır. Ben de bunu itiraf etmekten gurur duymuyordum.

"Bundan pek emin değilim," dedim. "Köpeğimi çıktığım bir adamın yanına bırakamam. Beş dakikalığına bile. Odadan çıkarsam beni takip etmesi için onu ararım çünkü köpeğimin zarar görme ihtimaliyle başa çıkamam. Kaç yıl oldu, üç yıl mı? Evet, bu yaz üç yıl olacak ve ben köpeğimi bir erkekle yalnız bırakamıyorum. Panik atak geçirmeden olmaz."

Rob'un bakışları sanki sadece görünüşümden yumuşak noktalarımı bulmaya çalışıyormuş gibi üzerimde gezindi. "Biri *köpeğine* bir şey mi yaptı?"

Parmaklarımı kadehin sapına sıkıştırdım ve tabanını masa örtüsüne doğru döndürdüm. "Eski sevgilim köpeğimi çaldı. Başka şeyler de çaldı ama çaldığı en önemli şey köpeğimdi. Bir grup arkadaşım Gronk'u geri almak için evini basmak zorunda kaldı."

"Ona Gronk adını vermene bayıldım. Küçük bir köpek için ne kadar büyük bir isim," dedi Rob, yarı gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Gronkowski ruhu var mı onda?"

"Ah, evet," diye cevap verdim, eski New England Patriots'ın sıkı sonunu düşününce sırtarak. "Çok alıngan. Ama küçük bir köpek olduğunu bilmiyor. Kendini adaşı kadar büyük ve sert sanıyor."

"Bu harika," diye mırıldandı Rob. "Ama şu eski sevgilinden nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum."

"Eski sevgilinden nefret ediyorum. Eski arkadaşından da. Öldürücü bir tip değilim ama umarım Siyah Kırlangıç otu bahçelerini ele geçirir. Bölgedeki en istilacı sarmaşıklardan biridir. Öldürmesi imkansız."

Birbirimizi inceledik, birbirimizin savaş yaralarının dokusunu ve şeklini değerlendirirken an uzun ve gergindi. Çok sayıdaydılar, birçoğu onları kazandığımız günkü kadar ham ve nabız gibi atıyordu. Ve yine de buradaydık, sanki bu sefer güvende ve bütün kalmak için kendimizi yeterince güçlendirmişiz gibi başka bir savaş için sıraya giriyorduk.

Rob, "Bunu söyleyince kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama sorun sende değil, bende," dedi. "Onların yaptığı gibi bir şey yapacağını ya da sana güvenmediğimi ima etmeye çalışmıyorum. Bu tamamen benimle ilgili ve bunu değiştiremem."

Sonunda bahane üretme ya da özür dileme dürtüsü hissetmeden bu sözleri duyabildim. Bunu daha önce de yapmıştım. O ben değildim ama yine de tüketime hazır versiyonum için üzgündüm. Ben değildim ama daha iyi olabileceğim tüm nedenleri sıralamama izin verin.

Bu sefer özür dilemedim çünkü kırık bir kızın olabileceği kadar bütüne yakındım. Kendimden parçalar gitmişti, önceki ilişkilerimde kaybetmiştim. Sert, kösele gibi yara dokusu bir zamanlar naifliğimin yaşadığı boşlukları ve delikleri dolduruyordu.

"Biliyorum," dedim. "Duymak istediğin bu değil biliyorum ama onu anlamsız bir kaçamakla unutmaya hazır olduğuna emin misin?"

"O zaman iyi bir plan gibi görünmüştü," dedi, kaşları çatılmıştı. Sanki bir gölgenin arkasından çıkmış gibi sıcak bir ısıltı yayılmadan önce aramızda bir vuruş geçti. "Ama bu anlamsız değil, Magnolia. Anlamsıza yakın bile değil. Sikinin resmini istediğinden beri anlamsız değil, aşkım."

Bir göbek daha. Bu adam. Onlarla durmadı. Durması gerekirken bile. Çünkü, hadi ama. Güven sorunları yüzünden denizin yirmi bin fersah altındaydı.

"O zaman belki de yeni bir plan yapmalısın," dedim omuz silkerek.

"Buna içelim," dedi Rob gülerek. Kadehini kaldırdı. "Yeni planlara. Anlamalı olanlara."

Bardağıma uzandım, kaldırmadan önce durakladım. "Bu anlamlı plan, artık eski sevgilinle ilgili anılarını unutmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Hâlâ bunu yapmak istiyorum," diye kabul etti.

Parmaklarımı kadehin dar gövdesine bastırdım. "Şartlar aynı mı?"

"Henüz bilmiyorum." Masanın öbür ucuna uzandı ve bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Herhangi bir söz veremem."

"Söz vermek istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve içerken gülümsedim. "Henüz bilmiyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SEVGİLİM neredeyse kış uykusu mevsimindeymiş gibi çöreklerle sarılıyordu. Blackbird Donuts kutusunu göstererek, "Sen bunları ye," diye başladım.

"ve bir kilo bile almıyorsun. Öyle mi?"

Andy başparmağındaki böğürtlen reçelini yaladı, sabahki üçüncü çöreğini aşırı hevesli bir şekilde ısırmıştı. Hamur işine dönmeden önce bana mahcup bir bakış attı.

"Senden nefret ederdim ama bu anlamsız görünüyor," diye mırıldandım.

"Tamamen anlamsız," diye cevap verdi. "Beni yanında tutmazsan peşine düşen erkeklerden kime şikâyet edeceksin?"

"Senden kurtulmakla ilgili hiçbir şey söylemedim," diye cevap verdim kutuya bakarak. "Seni arkadaşım olarak tutarken senden nefret edebilirim."

Blackbird'ün özel vanilya fasulyesi sırlı vanilyalı eski moda çöreğini zaten içmiştim ama şimdi Boston Crème Bismarck'ı düşünüyordum. Boston Crème'e bayılıyordum ve eğer bu fırın bu kadar inanılmaz vanilyalı kek çörekleri yapmasaydı onu seçerdim. İki tane alırdım ama aynı zamanda öğleden sonra karbonhidrat ve şeker komasına girmeden çalışabilmek istiyordum.

Andy başını sallayarak, "Kadınlar karmaşıktır," dedi.

"Sadece insan olanlar," diye cevap verdim. "Sen, dostum, insan değilsin. Sen bir tür peri ya da perisin. Tinker Bell, ama gotik."

Elindeki çöreği bıraktı, ellerini kâğıt peçeteye sildi ve işaret parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim."

Bir düzine daha alacağını düşündüm. Onun yerine çatal bıçak, pipet ve kahve tamamlayıcılarıyla dolu tezgâha yöneldi. Vitrine anlamlı bir bakış atmadan önce birkaç şey aldı. O

bir düzine daha düşünüyordum. Biliyordum. Masaya döndüğünde plastik bir bıçak çıkardı ve Bismarck'ı ortadan ikiye böldü.

Bıçağı bana doğru sallayarak, "Bunu ye ve çocuklarına bu konuyu tekrar açıkla," diye emretti.

"Yani, ortada bir sorun yok," dedim Boston Crème'in yarısını elime alırken. Kahretsin, Boston Crème'i çok severdim. Kek, çörek, kokulu mum, aklınıza ne gelirse, hepsini isterdim. Dünyada tek lokmada çikolata, kek ve pudingten daha iyi bir şey yoktu. "Sadece bu iki adam var ve ikisi de... Bilmiyorum. İkisi de şu anda *buralarda*."

"Onları etrafta istiyor musun?" Parmaklarını sildi ve buzlu çayına uzandı. "Son zamanlarda söylediğin her şeye bakılırsa, onları eğlenceli buluyorsun gibi görünüyor. Değil mi?"

"Eğlenceli de denebilir," dedim gülerek. "İlk olarak Rob var ve onunla birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Ne olduğundan emin değilim ama o komik, zeki ve birlikte olması kolay biri ve ben bunların hepsini seviyorum. Onları çok seviyorum. İlk sohbet etmeye başladığımızda sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibiydi. Asla ona mizahımı açıklamak zorunda kalmadım ve asla garip *oh kahretsin ne dedim* anları olmadı. Eski kız arkadaşıyla ilgili bazı sorunları var ve bunlar oldukça önemli ama bana söylediğim her şeyi dinlemek istiyormuş gibi bakıyor."

Andy çayını bırakarak başını salladı. "Bu adamdan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor."

"Anlıyorum. Onun halletmesi gereken bazı sorunlar var ama benim de öyle. 30'lu yaşlarda ve bekarken, herkes geçmişteki eski sevgililerinin hayaletleriyle savaşıyor."

"Haksız değilsin," dedi Andy, bakışları kutuda kalan yedi çöreğe kaydı. "O zaman Ben'in hikâyesi ne? Rob berbat bir mükemmellik modeliye o neden bu resmin içinde?"

"Resimde var çünkü sokağın karşısındaki evin sahibi o," diye cevap verdim.

"İş bitirici o mu?"

"O ve satın aldığı ev, evet," diye cevap verdim. "Andy, orayı nasıl yenilediğini görsen ölürsün. Demonstrasyon sırasında hem elektrik hem de su vardı. Konuşmak için izin yok. Alt zemine fayans döküyordu. Görünürde harç tahtası yoktu."

"Tanrım," diye fısıldadı elini ağzına götürerek.

"Biliyorum, değil mi?"

"Evet, bu çok trajik," diye yanıtladı Andy. "Ama bu Ben, kötü paletçi, sana söylediğin her şeyi dinlemek ister gibi mi bakıyor?"

"N-" diye cevap vermeye başladım ama kendimi durdurdum. Ben'in bana nasıl baktığını bilmiyordum, gerçekten. "Sanmıyorum. Emin değilim."

Andy kollarını kavuşturdu. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Yani, onun hakkında emin değilim," diye cevap verdim, her kelimeyi telaffuz ederek. "Onu her gördüğümde, bir şey hakkında ona bağırarak zorunda kalıyorum. Önce sabahın ikisinde fayans testeresi yaptı, sonra Rob'la öğle yemeği randevumu bastı, sonra da evinde dokunduğu her şeyi mahvetti."

Kalan çörekleri dürtükledi. "Kulağa çok iş gibi geliyor. Daha önce çıktığın her erkek gibi. Özellikle biri."

Kutuya uzandım. Ben ve şeker, bugün batıyorduk. "Bu karşılaştırmayı nasıl yaptığını anlıyorum ama Ben sadece ev tadilatında kötü ve benim bu saçmalığa sabrım yok. O koltukta oturan, köpek çalan, motivasyonu olmayan, bencil bir erkek bebek değil."

Andy, "Başka bir erkek bebekle uğraşmadığımız için memnunum," diye cevap verdi. "Ama yine de çok çalışacak gibi görünüyor."

"Haklısın," diye kabul ettim. "Ve sırf oyun oynamayı sevdiği için etrafta dolaşp müstahcen yorumlar yapmadığından da yüzde yüz emin değilim."

"Ah, hayır," diye feryat etti Andy. "Oyun oynayan biri değilim. Artık yirmi iki yaşında değiliz, teşekkürler."

"İnanın bana, biliyorum. Ben konusunda emin olamamamın nedenlerinden biri de bu," diye itiraf ettim. "Gerçekten ne istediğinden emin değilim. Ona gitmeyi bırakırsam ne olacağından emin değilim, anlıyor musun?"

"Açıklayamam. Açıkla," dedi Andy, bir s'mores çöreğini ikiye bölerek.

"Onunla ilk tanışmam, gecenin bir yarısı, göğüslerimin büyük bir kısmı dışarıda, fayans testeresinden şikayet etmek için caddenin karşısına geçmemle oldu. Sonra geri döndüm ve kelimenin tam anlamıyla onun sorunlarını çözdüm ve sorunlarını dinledim. Flour'da Rob ile birlikteyken ona rastlamam dışında, her zaman jestler yaptım."

"Sana mesaj atıyor mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladım. "Sanırım bunun yangınla mücadeleyle bir ilgisi var ama ondan sadece üç mesaj aldım" -telefonumda gezinirken parmağımı kaldırdım- "ondan üç mesaj aldım. Biri bana yangın söndürmeye gittiğini söylüyordu."

Hafta sonu orada tanıştık, biri evde ona yardım ettiğim için bana teşekkür etti, biri de ona alçıpanın nasıl asıldığını göstermek isteyip istemediğini sordu."

"Alçıpan randevusu," diye tersledi Andy. "Çok sevimli."

"Ama mesele şu ki, onunla birlikteyken... Bilmiyorum. Her zaman bir pislik ama eğer bir anlam ifade ediyorsa bir pislik değil."

"Mantıklı. Pislik olmayan pislikler tanıyorum. Birkaç tane." Çayına uzandı ve fincanla bana işaret etti. "Bu adamlarla bir şeyler yapmalısın."

"Bunun farkındayım," dedim.

"Sadece ikisiyle de yat," diye önerdi. "Ayrı ayrı ya da birlikte. Her neyse."

Neredeyse buzlu kahvemde boğuluyordum. "Bir keresinde aynı odadaydılar ve birbirlerini parçalamak istediler. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey küçük bir alanda izin verilen testosteron miktarını aşmakla ilgiliydi. Herhangi bir yumurtalık setinin etrafında da aynı şekilde tepki verirlerdi. Grup halinde çıplak zaman geçirmeyi teklif etsem bile kafaları patlardı. Bu çocuklar için kucaklaşmak yok."

Andy bir an için parmaklarını dudaklarına götürdü. "Tavsiyelerime itiraz etmemen çok ilginç."

Aman Tanrım.

"Üçlü istemiyorum," diye fısıldadım, bakışlarımı etrafımızdaki çörek yiyenlere çevirerek. "Ve inan bana, Rob ve Ben de istemiyor."

Andy, "O zaman iki modelin de test sürüşünü yapıyorsunuz," diye ekledi. "Değil mi? Bu şekilde mi devam edeceğiz?"

"Kızım, kocan nerede?" Sanki Patrick Walsh gölgelerde saklanıyormuş gibi fırının etrafına bakarak sordum. Gerçek bir hikâye olsa da, Patrick'in Andy alışverişe çıktığında onu yakından takip ettiği biliniyordu. Hiç olmadık zamanlarda, olmadık yerlerde ortaya çıkıyordu, özellikle de tatillerde.

"Neden? Onun fikrini mi istiyorsun?" Andy sordu. "Onun hangi tarafı seçeceğine dair bir fikrim var."

İhtiyacımız olan tek şey buydu. Patrick'in bayram ya da kıtlık flört hayatına bakışı. "Hayır, böyle bir şeye ihtiyacım yok," dedim, kendi işimle meşgul olurken.

Peçete. "Kimseyi test ettiğimden emin

değilim." "Oh, bana yalan söyleme.

Deneme bile."

Bakışlarıyla karşılaştım ama hızla gözümü kaçırdım. Elbette bunu düşünmüştüm. Onlar hakkında. İki erkeği aynı anda görme fikrini uzlaştırmayı.

İki erkekle seks yapmak hakkında, aynı anda değil ama yeterince yakın. Bu planı akla yatkın hale getirecek kadar uzun süre duyguları çözme konusunda çünkü kafamın ve kalbimin ortak bir çaba olmadan böyle bir deneye izin verdiğini hayal edemezdim.

"Yalan söylemiyorum," dedim sessizce. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. İki siyle de." Bir süre sonra, "Ayrı ayrı." diye ekledim.

Andy bir omzunu kaldırdı. "Yapmak zorunda değilsin. Sadece ne istiyorsan onu yapmalısın."

Arkamdan, "Seninle burada karşılaşmak çok komik." dediğini duydum.

Koltuğumda dönerken Patrick'i bulmayı umuyordum. Dediğim gibi, ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı. Ama Patrick değildi.

Oh. Oh lanet olsun.

Rob'du.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sevgilim bundan çok zevk alıyordu.

Hem de çok fazla. Andy - normal etkileşimler sırasında genellikle gülümsemeyen hatun - Mississippi Nehri kadar geniş bir sırtıyla savaşıyor ve onu başka bir çöreğin arkasına saklamaya çalışıyordu.

"Merhaba," dedim. Elini sandalyemin arkasına bıraktı ve Andy'ye bakmadan önce bana sıcak bir gülümseme hediye etti. "Rob, bu arkadaşım Andy. Andy, bu Rob."

Aynı anda, "Hakkınızda çok şey duydum" diye cevap verdiler. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bir dakika oturur musun?" Andy Rob'a sordu. "Yılda bir ya da iki kez çörek yerim, o yüzden bunları seninle paylaşmam pek mümkün değil. Umarım bu bizimle takılman için bir engel değildir."

Rob fırın kutusunun içine ve Andy'ye baktı. "Yılda bir ya da iki kez mi? Biraz sert olduğunu duymuştum ama bu tür bir mahrumiyet delilik."

"Şiddetli mi?" Andy kaşlarını kaldırarak bana bakarak tekrarladı. "Şiddetli olduğumu mu söyledin?"

"Şiddetli iyidir," diye cevap verdim. "Bu harika. Hepimiz şiddetli olmak isteriz."

Andy bir an için Rob'u inceledi. "Bu delilik değil," diye cevap verdi. "Tatlıları tercih etmiyorum. Ara sıra aklıma çörek, dondurma ya da çikolata geliyor. O zaman da bu arzumu yatıştırıyorum."

Rob yarısı boş kutuya bakarak, "Görünüşe göre," dedi. "Seni bugün buraya getiren nedir?" diye sordu.

"Rob'un tatlıya düşkünlüğü var," diye cevap verdim. "Birlikte ilk kez öğle yemeği yediğimizde, kendisi için iki düzine kurabiye sipariş etti."

"İki düzine değildi," diye karşı çıktı. "On sekiz. Belki on dokuz. En fazla yirmi. İki düzineye yakın bile değildi."

"Bu yine de yetişkin insanların günlük ortalama kurabiye tüketiminden daha fazla," dedi Andy. "Elf bölgesindesiniz."

"Affedersiniz? Ne?" diye sordu, Andy ve benim aramda bakışarak.

"Cadılar, büyücüler ve hobbitler hakkında konuşuyor," dedim. "Bunun için endişelenme."

"Ya bu konuda endişelenmek istersem?" Rob dirseğiyle kolumu dürterek sordu.

Bu dürtüyü aldım ve eğilip kolumun uzunluğunu onunkine bastırarak ona bir iyilik yaptım. Lanet olsun, gözleri büyüleyiciydi. Kehribarın zümrüde oranı güne, ışığa, ayın evresine göre değişiyor gibiydi. Ve inanılmaz kokuyordu. Belli bir şeye bağlayamıyordum ama taze koktuğunu biliyordum. Taze çörek ve kahvenin ilahi kokusu üzerinde yükselmek kayda değerdi ama bunu ince, doğal bir şekilde yapmak dikkat çekiciydi.

"Devam et," dedi Andy. "Beni görmezden gel."

Hâlâ Rob'a odaklanmış bir şekilde, "Merak etme. Halledeceğiz."

Giydiği tişört meleklerin ve azizlerin beni sevdiğinin kanıtıydı. Aslında, bir fırında bacaklarımı sıkmamı istiyorlardı çünkü onun çıplak kolları bana küçük bir orgazm yaşattı. Küçük bir orgazm gıcirtısı, sadece dudaklarımı ayırmaya ve vücuduma bir sıcaklık dalgası göndermeye yetecek kadar.

Buzlu kahveme uzandı, hareket ederken kolu göğsümün yan tarafında gezindi. İzin istemeden dudaklarını pipetimin etrafına doladı ve içti. Boğazı düğümlenirken bana bakışı çok samimiydi. Neredeyse ezici.

İki numaralı küçük orgazm, çok teşekkür ederim.

"Teşekkürler" diye mırıldanarak bardağı yere bıraktı. Parmak eklemlerinin arkası kolumun üzerinde gezindi ve hepsi bu kadar. Üçüncü bir nabzın içimde cızırdaması için gereken tek şey buydu.

"Rica ederim," diye cevap verdim. "Gerçi bunu sana teklif ettiğimi hatırlamıyorum." Dudaklarının köşesi kalktı. "Teklif etmedin."

"Sormalısın." Sonra ekledim, "Güzelce."

"Önemli olduğunda sorarım." Hâlâ bana bakarken bir omzunu kaldırdı. "Geri kalan zamanlarda istediğimi alırım."

"Bu saçmalık," diye cevap verdim.

Bir omuz sarsıntısı daha. "Belki de öyledir." Parmak uçlarını bileğimin, nabzımın, avucumun üzerinde gezdirdi. Parmaklarını benimkilerin etrafında kıvırdı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Buna bir cevabım vardı. Hem de çok iyi bir yanıt. Ama Ben'in fırının diğer tarafından bana doğru gelen sesini duyduğumda dünyam altüst oldu ve düşüncelerim dağıldı. O olduğundan emindim. Sözlerinde sert bir kalite vardı. O olduğunu anlamak için göz göze gelmem gerekmiyordu. Bunu sırtımdan aşağı yuvarlanan bir gülle ter gibi hissettim.

Tatlı anne, bu çok saçma geldi. Gerçekten saçma. Terli güller için vaktim yoktu, hele Rob sabırla tuttuğu ellerine karşılık vermesini beklerken.

"Şey, bilmeni isterim ki, ben, um," diye kekeledim. "Ne yapacağımı bilmek istemez misiniz?"

"Mmhmm." Rob bana sıırttı. "Yapardım."

Rob'dan gözümü ayırmak ve bu balonu patlatmak istemiyordum. Ama terlemenin Ben'den mi kaynaklandığını yoksa Rob bileğimi okşarken onun sesini mi hayal ettiğimi bilmek zorundaydım.

Birincisi olması için dua ediyordum çünkü bilinçaltım neden işleri karmaşılaştırsındı ki? Tüm varlığım karmaşıklık üzerine bir ders değil miydi? Neden lanet hayatımda bir kez olsun kolay olamıyordu? İyi bir adamla tanışmak, normal randevulara çıkmak, tatmin edici seks yapmak, evlenmek, sonsuza dek mutlu yaşamak. Bugün bunlardan herhangi birine doğru yol aldığımdan değil ama biraz flört etmenin ve küçük orgazmların tadını çıkarıyordum.

Bunda yanlış olan neydi? Hiçbir şey. Peki neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı? *Hayır*. Zor olan, ben bunu yaparken kimsenin dikkatini çekmeden erkek sesleri hayal edip etmediğimi belirlemektir.

Ağır çekimde yer değıştirmedigimi biliyordum ama bu anı böyle görüyordum. Sesini duyduğum yöne döndüğümde sanki her saniye dolu dolu bir kalp atışıydı ve her nefes bir seçimdi.

Rob ve Andy çevresel görüşümde kaybolurken, kendime herhangi bir seçim yapmadığımı söyledim. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seçmiyordum. Sadece bir sesin kaynağını buluyordum. Eğer haklıysam, eğer Ben'se, bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir şey ifade ediyordu ama iç pusulamın ona doğru döndüğü anlamına gelmiyordu. Böyle bir seçim yapabilecek durumda değildim.

Kinayeler ve boy-ve-boy yarışmaları teklif değildi. Kendileri hakkında aşırı fikirleri olan erkeklerin oynadığı oyunlardı.

İsviçre peyniri vaatlerinden biraz daha fazlasını sunuyorlardı. Sonsuza kadar mutlu yaşamayı teklif etmiyorlardı. Ben'in ne teklif ettiği belli değildi ama Rob sadece kısa süreli bir oyalanma için müsaitti. Donut dükkanlarındaki küçük orgazmlardan başka bir şey değildi. Belki de hayallerimin ardındaki gerçek buydu. Rob doğru kutucukları işaretlememişti. Bizim için bir gelecek yoktu. Bağlantısız seksin ötesinde bir gelecek yoktu.

Rob bana bu çörekçide rastlamış olsa bile, aramaya devam etmeliydim. Avlanmaya devam etmeliydim.

Koltuğumda *yavaşça* ama sadece zihnimde döndüm ve Ben'i dükkânın diğer tarafında buldum. İşte oradaydı, karmakarışık saçları ve uykulu gözleriyle biyolojik saatimin lanet olası bir tezahürüydü. Yanağındaki ince çizginin bir yara izi olduğunu bilmeseydim, yastığından kalma bir kırıksıklık olduğunu tahmin ederdim. Uykulu sıcaklığına kıvrılırken işaret parmağımla izini sürerdim.

Biyolojik saatler vay canına.

Ama Ben bana bakmıyordu. Hiçbir saatin çınlamasını duymuyordu.

Hayır, koyu zeytin rengi teni Coppertone reklamlarındaki gibi parlıyordu, pazuları tişörtün sınırlarını zorluyordu ve eli güzel bir sarışının sırtındaydı. Kızın parmakları adamın kalın koluna dolanmıştı ve uzun kirpikleri -uzatma olmalıydı, Cover Girl maskarası değildi bu- ona gülümserken dalgalanıyordu. Adamın dudakları kızın yanağını sıyırdı ve adam kızın gülmesine ve başını sallamasına neden olan bir şey fısıldadı.

Ve işte oradaydım, onlara bakıyordum. Bir saniye önce inandığım tüm tezahür saçmalıklarına gözlerimi devirmiştim ama bu bakmamı engellemedi. Ben de benim kutularımı kontrol etmiyordu.

Sanki bakışlarımın ağırlığını omuzlarında hissetmiş gibi Ben bana doğru kaydı. Başını sallayarak iki kez gözlerini kırptırdı. Gözlerini benden ayırmadan arkadaşıyla konuştu. Sanki bir dakika istiyormuş gibi parmağını kaldırdı ama sonra dudaklarının kesin bir "Hayır" şeklini aldığını gördüm. Başka kelimeler de vardı ama onları çıkaramadım ve sonra bana doğru ilerledi.

Andy fincanını salladı, buz küplerinin yuvarlanması dikkatimi Ben'den uzaklaştırdı. "Biraz daha çaya ihtiyacım var," diye açıkladı. "Bana bir iyilik yap ve feromonlarını çöreklerime bulaştırma."

"Sakın gitme," diye tısladım. Ben masamıza gelene kadar geçecek saniyeleri zihnimde hesaplıyordum ve bu sabah tesadüf olmaktan çıkıp çılgınlığa dönüştü. "O sıksa kıcını oturt ve bir çörek daha ye."

"Davetiyem yine postada mı kayboldu?" Ben bir sandalyeyi sürükleyerek yanımıza gelirken sordu. Dikkatini Andy'ye çevirmeden önce Rob'u keskin bir bakışla selamladı ve birleşen ellerimizi görünce kaşlarını çattı. Elini uzattı. "Merhaba. Ben Brock. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Hm." Andy, her zamanki buz kraliçesi, parmaklarını kağıt peçeteye silmek ve elini kabul etmeden önce bakışlarını itfaiyecinin üzerinde gezdirmek için bir an ayırdı. "Andy Asani. Kendini oturmaya davet etmen büyük cesaret."

Ben utangaç bir gülümseme *takındı*. "Benim işimde çoğu insan içeri daldığım için mutlu olur."

"Hm." Ona dudaklarını büzerek bir kez daha baktı. "Benim işimde duvarları yıktığımda çoğu insan mutlu oluyor ama sosyal ortamlarda bir şeyleri yıkmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Sanırım hanımefendi şunu söylemeye çalışıyor" -Rob Andy'yi işaret etti- "biraz görgü seni öldürmez, Brock."

Rob'u görmezden gelen Ben, Andy'ye döndü. "Benim hatam, benim hatam. Komşumu gördüm" -bütün şehri yakabilecek bir gülümsemeyi benden esirgedi- "ve gelmek zorunda kaldım. Sanırım sen de bu duyguyu biliyorsun Russo."

Rob hırladı ve... ve evet, bu meme uçlarımı harekete geçiren parolaydı. Elimi serbest bıraktım ve kollarımı masanın kenarında kavuşturdum, kolay olanı hedefliyordum ama Ben bu jeste sırtarak karşılık verdi.

Bu adamın fark etmediği bir şey var mıydı? Hayır. Muhtemelen yoktu. Bahse girecek olsam, dalgalı siyah saçlarının altında fazladan bir gözü olduğunu ve bunun ölümcül kusuru olduğunu söyledim. Göz ve temel tamir becerilerinin eksikliği.

"Yanında biri yok mu?" Sırada bekleyen sarışını bulmak için boynumu bükerek sordum. Parmaklarını dudaklarına bastırmış, menü panosuna bakıyordu.

"Sara mı? Onunla mı birlikteyim?" diye sordu, kaşları bir koyun sürüsüyle gelip gelmediğini sormuşum gibi çatıldı. "Hayır. Hayır, dostum, hayır. O benim arkadaşımın kız kardeşi. O Georgia'da yaşıyor ve o da şehre yeni taşındı. Onunla birkaç ay önce düğününde tanıştım ve yerleştiğinde beni aramasını söyledim. Ona şehirde birkaç yer göstereceğimi söyledim. Tamamen tarafsız bir bölge. O biraz fazla "-kelimeleri bulmadan önce masaya bakarak yüzünü buruşturdu-"yüksek test. Değil mi? İyi insanlar ama garip şeyler söylüyor. Sen, komşum, sen her türlü iyisin."

"Her ne kadar büyüleyici olsa da," diye başladı Rob, "Sara'nın yanına dönsen iyi olacak gibi görünüyor. Arkadaşının kız kardeşini ekmenden hoşlanacağını sanmıyorum."

Ben yüzünü Rob'a çevirdi. Hoş olmayan uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Reality televizyonlardaki eleme törenlerinde yaşanan aşırı duraksamalar gibiydi. O kadar uzun ve tatsız. Masadan kalkıp bir kutu daha çörek sipariş edebilir, masaya dönebilir ve birbirlerine bakarak geçirdikleri süre içinde o çöreklerin çoğunu yiyebilirdim.

Bakışmamız ancak omzumun üzerinden başka bir sesin duyulmasıyla kesildi. "İşte buradasın."

Rob ve Ben hemen dönüp yanımda duran adama kaşlarını çatarak baktılar. "Kim lan bu?" Ben sordu.

"Sen de kimsin lan?" diye cevap verdi.

"Neler oluyor lan?" Rob ekledi.

"O benimle değil," diye bağırdım testosteron sesleri arasında. Rob ve Ben aynı anda "Ne?" diye sordular.

Patrick Andy'yi işaret etti. "Benimkini." O da beni işaret etti. "Benim değil." Ben'in yanından geçip duvara dayalı bankta oturan Andy'nin yanına gitti. "Yarım saattir seni arıyorum. iPhone'umu Bul uygulaması buralarda pek doğru çalışmıyor."

Andy, "Şunu bir daha söyle, sersem gibi konuşmadan," dedi.

"Yapamam," diye yanıtladı Patrick. "Yapmayacağım."

"Yapmalı," dedi Andy.

Patrick, "Karım," diye karşılık verdi.

"Sürüngen," diye meydan okudu Andy. Andy iki elini onun yüzüne koyup hızlı bir öpücük için yaklaştığında kadın güldü. "Kocalar sürüngen olabiliyor."

"Doğru değil," diye fısıldadı. "Araştırdım."

Bir kahkaha attım ve Boston Crème'in kalan yarısından bir parça çikolatalı ganaj aşırırmakla meşgul oldum.

Ben ellerini açmış olan Rob'a baktı. "Buna küçük bir zafer diyelim, tamam mı?"

Rob, "Evet, bir an için burası başkanlık önseçim sezonu gibi gelmeye başlamıştı," diye cevap verdi.

"Biliyorum, değil mi?" Ben başını sallayarak onayladı. "Seninle başa çıkabilirim ama işin içine bir de başka bir orospu çocuğu girince boyumdan büyük işlere kalkışıyorum."

"Bir an için, lanet olsun, kaç tane var diye düşündüm." Rob bunu belirtti. "5K ile Ironman arasında fark var, beni anlıyor musun?"

"Oh, seni anlıyorum," dedi Ben. Yumruğunu masanın diğer tarafına doğru uzattı ve Rob'la tokalaştı.

Bu sefer yüksek sesle güldüm. Arada bir homurtu da vardı ve hiç hoş değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu adamların neden benim için kavgâ ettiklerini ve garip bir dostluk kurduklarını anlamıyordum.

"Gigi, burada neler oluyor?" Patrick parmağını hayatımdaki beklenmedik erkek ikilisinin arasında sallayarak sordu.

"Bu Rob. Bu da Ben." Omuz silkdim. "Onlar, yani, buradalar. Benimle birlikte. Geldiler. Onları ben davet etmedim. Ama benimle birlikteler ve bu...bu biraz karışık."

"Bu işi daha az karmaşık hale getirmek için hemen şimdi karar verebilir miyiz?" Ben sordu.

"Evet," diye onayladı Rob, dizini uyluğuma bastırarak. Nefesimi ona bir yanıt olarak yorumladığından emindim ama aynı anda hem onun dizi hem de Ben'in eli diz kapağını örtüyordu. Bu hep böyle olurdu. Önce Rob, sonra Ben, sonra da ben kendimi kaybediyordum. "Git Sara'yı bul ve buradan defolup git. Daha fazla sorun çıkmasın."

Ben ona etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Kastettiğim bu değildi, saksocu ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Avuçlarımı ikisini de köşelerinden tutar gibi açtım. "Dinleyin, dinleyin. İkinizle aynı anda başa çıkamam."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Ben. "Onun aletinin yakınında olmak istemiyorum."

Etkilenmemiş bakışlar fırlatma sırası bendeydi. Parmaklarının dizimin o hassas arka tarafına eziyet edip etmediği umurunda değildi. Ters ters bakıyordu. "Kesinlikle bundan bahsetmiyordum ama teşekkürler Ben. Çok yardımcı oldun."

Rob çenesini yukarı kaldırarak, "Aletimden şikâyetçi olacağını sanmıyorum," dedi. "Kaputun altında ne olduğunu zaten biliyor."

Ben bana doğru döndü, kaşları yukarı kalkmıştı. "Görüyorum ki yetişmem gereken şeyler var." Bakışları göğsüme kaydı ve göğüslerimi okşamaya başladı. Bakışlarının ardındaki aşinalıktan hiç şüphe yoktu. "Ama bana şunun cevabını ver: Geride kalan tek kişi ben miyim? Yoksa önemli olan yerde önde miyim?"

Bir daha asla gecenin bir yarısı bol bir atlet giyerek karşıdan karşıya geçmeyecektim. Ya da bir erkekten sık fotoğrafı istemeyecektim.

Ya da bu suçlardan herhangi birine benzeyen bir şey.

Rob dizini bacağıma bastırdı. "Magnolia, şu anda neden bahsediyor bu?"

"Andy, burada neler olduğunu anlamıyorum," dedi Patrick. "Bu neyle ilgili?"

Ona bir çikolatalı çörek uzattı ve "Sadece bunu ye ve izle. Daha sonra açıklayacağım."

Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm ve ovuşturdum. "Ben. Rob. İkiniz de çenenizi kapatırsanız çok iyi olur. Sadece konuşmayı kesin ve hiçbir şey söylemeyin. Bu mükemmel olurdu."

Ben işaret parmağını masanın üzerine vurdu. "Hayır, bu iş böyle yürümeyecek."

Tekrar güldüm ama bu sefer sert ve biraz da sinirli bir gülüştü. Elini bacağımdan çekti. O da hemen geri koydu. Tekrar vurdum ve bu sefer mesajı aldı. "Sosyal hayatımın şartlarını sen belirleyemezsin," dedim ona. "Bu senin seçeneklerinden biri değil. Tekrar dene."

Rob sandalyesinde arkasına yaslanarak, "İkimizle de çık," dedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket dizinin uyluğumda daha yukarı kaymasına neden oldu. "Sidik yarışına girmeye devam edemeyiz. Eğer bugün ikimizden birini serbest bırakmak istemiyorsan, o zaman ikimizle de bir süre çıkmayı öneriyorum."

"Rob, hayır," diye karşı çıktım. Bununla nasıl başa çıkabilirdi? Ben'e evi için *yardım* ettiğimi bilmek onu çıldırtıyordu. Birbirimizle görüştüğümüzü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum. Ve eski sevgilisinin gezegendeki en kötü kadın olduğunu keşfettikten sonra ona bunu yapmak istemiyordum. "Bu hiç adil değil-"

"Bu adil. Adil. Sır yok, yalan yok, saklanmak yok. Çekip gitmeye hazır değilim, Magnolia," diye yanıtladı Rob.

"Ama, Rob..." Sözlerim kesildi. Ne diyeceğimi bilemedim. Neden bunun için gönüllü olmuştu? Neden hâlâ buradaydı? Eski sevgilisini unutmak istiyordu ama bu konuda ona yardımcı olabilecek birini bulmak yerine bu saçmalıklara katılıyordu. Bunu anlayamadım.

"Kolay olmayacak," diye cevap verdi.

"Hayır," diye kabul ettim, kelime gürleyerek çıktı. "Haklısın, hiç kolay değil." "Buradan defolup gidebilir ve bunu kolaylaştırabilirsin," dedi Ben alttan alta.

Nefes al.

Rob, Ben'i işaret ederken bakışlarını benden ayırmadı. "Eğer çok hızlı bir şekilde bazı angajman kuralları oluşturmazsak bu düşman piçi parçalara ayıracağım."

"İkinizi de parçalamak istiyorum ve on dakikadır buradayım," dedi Patrick.

"Sus, tatlım. Sadece izliyoruz," diye fısıldadı Andy.

Ben'e doğru işaret ettim. Bir parçam hâlâ onun ima edip etmediğini merak ediyordu. Bu onun için bir oyun muydu? Kolları dışında hiçbir şeyini kabul etmiyor ya da cazibesine kapılmıyordum ve o da bu yüzden beni istiyordu. Etrafında yükselen kederden bu şekilde uzaklaşmanın tadını çıkarıyordu. Tartışmanın bu kısmındaki sessizliği beni duraksatıyordu. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ben parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bir nefes verdi. "Bununla yaşayabilirim," dedi. "Onu hemen yoluna göndermeni tercih ederim-"

"Gidip Sara'yı bulmanı tercih ederim," diye araya girdi Rob. "Senin derdin ne lan? Bir kadını kahvaltıya getirip sonra da kapıda mı bırakıyorsun? Bu çok kaba."

Eğer Rob'u anlamadıysam, Ben anlaşılmazlığın yepyeni bir seviyesiydi. Büyükannesinin kaybıyla uğraşmaktan kaçmak istiyordu ama yakında kendini bu kaçışın sınırlarında bulacağını düşünmeden edemiyordum.

"Sara iyi," diye yanıtladı Ben. "Onun için endişelenme."

Bir anda gözlerimiz Sara'ya kaydı. Tezgâhta duruyordu; tezgâhtarla konuşurken ve vitrindeki hamur işlerini işaret ederken sırtı bize dönüktü.

Patrick boğazını temizledi. "Onu buraya davet edelim mi?" "Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime.

"Patrick, tatlım," diye başladı Andy, "birçok şeyi halledebiliriz ama bu karışıma bir kişi daha eklemek kapasitemizi test edebilir." Başını Ben'e doğru eğdi. "Olman gereken yerin burası olduğuna emin misin genç adam?"

"Evet, hanımefendi." Ben başını salladı. "Saygısızlık etmek istemem ama otuz sekiz yaşındayken bana 'genç adam' diyebileceğinizi sanmıyorum."

Patrick onu işaret etti. "Çok isterse sana Korkunç Kardan Adam diyebilir."

Ben bunu düşündü ve başını salladı. "Pekâlâ, dostum. Pekâlâ. Ve bak. Pisliğin teki olabilirim ama arkadaşımın kız kardeşine yanlış yapmayacağım."

Rob, "Gerçekleri ortaya çıkardığımıza sevindim," diye mırıldandı.

"Her zaman bir pislik olmak zorunda mısınız?" Ben ona sordu. "Derneğinizin onur kurallarının bir parçası falan mı bu?"

"Madem bahsettin-" Rob omzunun üzerinden gözlerimi kocaman açıp dudaklarımı aralayarak baktığımı fark edince kendini durdurdu. Yer değiştirdi, içeri baktı

o yönde. Nefesinin altında "Harika" diye mırıldandı.

Sara, kollarını iki büyük fırın kutusuna sarmış halde masamıza doğru yürüdü. "Merhaba," diye cıvıldadı, bir elini fırın kutusunun altından çıkarıp el sallamaya çalıştı. "Buraya gelirken iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi fark ediyorum ki yüzde sekseninizi tanımıyorum ve yüzde yirminizle de anlamlı bir bağlantım yok. Çörekleri suçluyorum." Kutulara bir göz attı. "Her birinden birer tane almıştım ama şimdi bu fazla geliyor. Yirmi sekiz çörekle ne yapacağımı bilmiyorum."

Adamlar hemen konuşmaya başladılar ama Andy sessizce ölümcül bir "Durun" diyerek onları susturdu. "Çiftçi pazarlarını sever misin?" diye sormadan önce bir süre Sara'yı inceledi.

"Teoride evet," diye yanıtladı. "Pratikte, nasıl pişireceğimi bilmediğim belirsiz bir koleksiyonla karşılaşıyorum ve sonra dışarıdan sipariş veriyorum. Yine." Omuz silkti. "Altı haftadır tezgahımda bir spagetti kabağı var. Kafamı karıştırıyor."

Andy bu tartışmayı elinin tersiyle itti. "Bunu düzeltebiliriz. Bana numaranı ver."

Rob yumruğunu çenesine vurduktan sonra şöyle dedi: "Uzman değilim ama sanırım kabağı bırakmanın zamanı geldi. Çürümeden önce."

Patrick onu işaret etti. "Bu sağlam bir tavsiye."

Sara başını sertçe sallayarak cevap verdi. "Bitki ya da hayvanların çürümesi umurumda değil." Biraz mırıldanarak yan tarafa baktı. "Ya da insanlarda."

"Yüksek test," dedi Ben öksürerek.

"Evet, bana numaranı ver," diye ısrar etti Andy. Sara rakamları sıralarken başparmakları telefonunun dokunmatik ekranında gezindi. "Madem buradasın, bizim için bir şeyi açıklığa kavuşturabilir misin?"

"İnsan ya da bitki ayrışmasıyla mı ilgili?" diye sordu.

Andy, Sara'nın verdiği yanıtın iğrençliği karşısında yılmadan ileri atıldı. "İkisi de değil." Ben'i işaret ederek devam etti. "Bu beyefendi sizin yanınızda uygun bir şekilde davrandı mı?"

Sara'nın bakışları Andy ve Ben arasında gidip geldi.

"Affedersiniz?" "Seni dışarı davet edip sonra da terk mi etti?" Patrick sordu.

Kaşlarını çatan Sara bir süre Ben'i inceledi. "Oh, hayır. Hayır. Hayır. Komşusuyla tanışmak isteyip istemediğimi sordu. Hanginiz olduğundan emin değilim ama buradaki yeniliğin katmanlarını birleştirmek konusunda emin değildim. Sanırım bu yüzden bütün bu çörekleri aldım. Başa çıkma mekanizması." Ç ö m e l d i ,

Ben'e yakın. "İşte. Üstteki kutuyu al. Diğerini işe getireceğim."

Ben kutuyu aldı ve "Bayanı duydunuz" dedi.

"Evet," diye başladı Sara, masanın etrafına bakarak, "gitmeliyim." "Şu spagetti kabağından kurtul," dedi Rob.

Sara hızla uzaklaşırken Andy, "Çiftçi pazarıyla ilgili sana mesaj atarım," diye seslendi.

"Çiftçi pazarlarının nesi bu kadar önemli?" Ben sordu.

Patrick yeni kutuyu açtı. "Hiç sorma."

"Evet, sor," diye karşı çıktı Andy. "Onu dinlemeyin. Şehirdeki ve çevresindeki en iyi pazarlar hakkında fikirlerim var."

Andy bölgenin tarımsal üretimi ve buna bağlı olarak çiftlikten sofraya perakende modeli üzerine tezini anlatmaya başladığında ben de kendi içime kapandım. Böylesi daha kolaydı, daha sessizdi. Ve düşüncelerimi dinlemek için bu gerçeklikten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Hem Rob hem de Ben'le çıkma fikrini başka nasıl düşünebilirdim ki?

Gerçek gibi görünmüyordu ve gerçek olmasını isteyip istemediğime karar veremiyordum. Rob'un geri adım atmasını mı yoksa önerisini yumuşatmasını mı istiyordum. Kendimi iki erkekle ilişkisi olan bir kadın olarak hayal etmekten daha az riskliyd.

Ama bunu riskli kılan erkekler değildi. Bolluk yanılsamasıydı. Bütün kışı Ölüm Vadisi'nde dolaşarak geçirmiştim ve *bunun* benim gerçekliğim olduğunu biliyordum. Bu-Rob ve Ben ve hepsi

-Bir seraptı. Optik bir yanılsama. En büyük isteklerimi ve ihtiyaçlarımı ısıtılmış hava yoluyla kıran bir dizi atmosferik koşul.

Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum ama bu beni durdurmadı.

"Eğer bunu yapacaksak," diye başladım, Ben ve Rob'a bakarak, "medeni olacağız. Bu düşmanlık bir an için çok hoştu ama artık bunu aştım."

Rob, "Medeni olabilirim," diye cevap verdi.

"İstediğin yere 'sivil' dövmesi yaptırırım," diye ekledi Ben.

"Eğer bunu yaparsak," diye devam ettim, "bu şekilde birbirimize rastlamayı bırakacağız."

Rob kollarını masanın üzerinde kavuşturarak güldü. "Köşedeki yeni binada oturuyorum," dedi sokağı göstererek. "Ve sana burayı sevdiğimi söylemişim."

"Boston'daki en iyi çörekler, bir milyon yıl boyunca," dedi Ben. "Şehirdeki yeni hatunu başka nereye götürebilirim ki?"

Buzlu kahve fincanımı onlara doğru salladım. "Her neyse. Nasıl olduğu umurumda değil, bir daha olmayacağından emin olacağız. Artık grup randevuları yok."

Andy elini kaldırdı. "Buna ben de dahil miyim? Çünkü bu sosyal deneyi gözlemlemeyi çok isterim."

"Aynen," diye ekledi Patrick.

Gözlerimi devirerek sorusunu Ben ve Rob'un bana bakmadığı bir zamana erteledim. "Sistemle oynamak yok. Boşluklar aramayın. Yasal olun ya da gidin." Ben konuşmaya başladı ama onu durdurdum ve ekledim: "Medeni bir şey değilse, söyleme."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Öğleden önce lanet dilimi ısıırıp koparacağım."

Rob bana gülümsedi ve "Dilim gayet iyi" dedi.

Kutuları işaretlemedi. Duygusal bir bağ ya da yakınlık istemiyordu. Ama en ufak bir dokunuşla, bakışla, sözle beni nasıl ateşleyeceğini biliyordu. "Güncelleme için teşekkür ederim."

Ben gözlerini kapadı, yumruğunu ağızına bastırdı. "Zaman sınırı," diye homurdandı. "Bu deney için lanet olası bir zaman sınırına ihtiyacımız var."

"Evet, lütfen," diye ekledi Rob.

Hamur, maya ve şekerin arasına sıkışmış bir cevap bulma umuduyla fırının etrafına bakındım. Hiçbir cevap bulamadım, sadece kara tahta tabelalar, mevsimlik özel çilekli ravent sırlı çöreğin yaklaşan lansmanını müjdeleyen nazik bir hatırlatma şeklinde yazın neredeyse burada olduğunu hatırlatıyordu. Çilek sezonu son derece kısaydı. Tanıdığım yerel üreticilerin çoğu sadece iki ya da üç haftalık hasat yapabiliyordu.

Bundan daha fazlasını yapabilirim. *Değil mi? Evet.* Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı ve bu iş bendeydi.

"Yaz," dedim. "İkinize de yazı vereceğim."

Pek çok şeyden emin değildim ama annemin aklındakinin bu olmadığını biliyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ÇİFTLERİM -çoğul olarak, çünkü artık iki taneydiler- hiç vakit kaybetmediler. Onları çörek dükkânından daha yeni kovmuştum ki mesajlar The Blitz sırasında roket gibi düşmeye başladı. Patrick ve Andy'nin incelemesi için telefonumun ekranını kaldırdım ama ikisi de kalan çöreklerin lezzet profillerini eleştirmekle o kadar meşguldü ki fark edemediler.

"Bunu görüyor musun?" Kolum hâlâ masanın üzerinde asılı dururken sordum.

"Bir şeyler hakkında bu kadar öfkelenmene bayılıyorum," diye düşündü Andy. "Neredeyse herkesin Patrick'e gönderdiği e-postalarda bana BCC atması kadar eğlenceli çünkü yanlışlıkla onun bir tiran olduğunu bilmediğime inanıyorlar. Daha da iyisi, onlar adına müdahale edeceğimi düşünüyorlar."

Patrick ahududu limonlu çöreğini incelerken, "O e-postalar gelirken seninle oturmak daha eğlenceli," dedi. "Ekрана bakıp sırtımanı izlemeye bayılıyorum."

"Ve sen de ekranımda sırtımanı izleyeceksin çünkü masama park ettin ve kendi masan olduğunu unuttun."

Patrick kaşlarını kaldırdı ve çöreği ısıtırken omuz silkti. "Ve?" "Ve sizin bütün gün, her gün birbirinizi sevme şansınız var, oysa ben Bir şekilde iki erkekle görüştüğüm bir evrene düştüm," dedim ve bir kağıt peçeteye uzandım. Onu topladım ve bir diğerine uzandım. "İki kişi. İki ayrı adam. Aynı anda. Nasıl iki tane oldu? Gerçekten, tek ihtiyacım olan bir tane. Sadece bir tane."

Patrick, "Onlardan birini ortadan kaldırma fırsatınız vardı," dedi.

"Burası eleme töreni için uygun bir yer değil," diye cevap verdim. "Ayrıca, benim hayatım bir realite randevu programı değil."

"İkisini de elemek istemezsin," dedi Andy. "Rob'un o uygulamada seninle ilk eşleştiği zamanı hatırlıyorum. Ona bağlanmıştın. Sonra bir gece sevimli itfaiyeciye bağırdın ve ona da bağlandın. İkisini de elemek istemezsin."

"Özür dilerim," dedi Patrick, bankta otururken yüzünü ona dönerek. "Hangi sevimli itfaiyeci?"

"Ben evliyim." Andy kartopu büyüklüğündeki yüzüğünü ona doğru salladı. "Ölü değil. Arada fark var." Patrick nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve çöreğine geri döndü. "Ve sen, canım," dedi, buzlu çayını bana doğrultarak. "Bunu hak ediyorsun, Gigi. Bütün kurbağaları öptün. Bazı kurbağaları da. Şimdi de amfibik olmayan yaratıklardan birini seçebilirsin."

Kurbağalar konusunda haklıydı. Ve kurbağalar. Beni çok az önemseyen adamlara çok fazla gün verdim. Hiçbir şeye razı olmadım ve kendimi bunun her şey olduğuna ikna ettim. Uyarı işaretlerine gülümsedim ve kabul edilemez davranışları görmezden geldim. Affedilemez olanları -yalan, aldatma, hatta çalma- mazur gördüm ve kendime elimden gelenin en iyisinin bu olduğunu söyledim.

Kötü seçimler yapmıştım ve kötü durumlarda kalmama izin vermiştim. Kaçırılan bir köpek ve en iyi arkadaşlarımdan biriyle konuşmam gerekti - ve sonra başka bir kötü adamla yeniden bir araya gelmem ve İsa'ya gelmem gerekti - ama artık dangalakları, ibneleri ve pislikleri nasıl ayırt edeceğimi biliyordum. Ve bundan daha fazlasını hak ettiğimi biliyordum.

Kendimle barışık olmak tuhaf bir şeydi. Hâlâ alışmaya çalışıyordum. Çoğu gün üzerime oturmasına ve verdiği hisse alışamıyordum, bazı günler ise giydiğimi bile unutuyordum.

"Siz derin düşüncelere dalmışken ben de son çöreği yiyeceğim," dedi Andy.

"Bunu benimle paylaşacak mısınız?" Patrick sordu. "Benimle paylaşmanı istiyorum."

Andy onun bakışlarına karşılık verdi ve çöreği ısırdı. "Sadece sevimli olduğun için," dedi ve çöreği ona uzattı.

Yemek için birbirlerine göz süzmelerini izlemek yerine telefonuma döndüm.

Revere Sahili'nde güzel bir yer var. Kasırgalar ya da hippiler tarafından vurulmamış. İyi bira, iyi yemek. Bence seversin. Hadi gidelim. Bu gece.

Az önce Talulla'yı aradım ve sekizde iki kişilik bir masa tutmalarını istedim. Şeftalili baş aşağı pastanın çok güzel olduğunu duydum. O saat sizin için uygun mu?

Ya da yiyecek bir şeyler alıp sana uğrayabilirim. Eğer istersen güvertede sakın bir gece geçirebilirim.

Rob: Eğer dışarıda yemek istemiyorsan, paket servis yapabiliriz. Tercihin nedir?

Seçim senin bebeğim.

İstediğin her şeye varım.

Tam şeffaflık ruhu ve kıskanç erkek öfke nöbetlerinden kaçınmak için güçlü bir istekle Rob ve Ben ile bir grup mesajı başlattım.

Selam çocuklar. Bu akşam kardeşlerimle Fenway'deki maça gideceğim.

Başka bir zaman. Tamam mı?

Keyfini çıkarın. Yakında konuşuruz.

Tabii ki ilk o cevap verdi. Ne kadar da rekabetçi bir pislik.

Rob: Eğer maç uzatmalara giderse ve şehirde kalmak istersen, kapım sana her zaman açık.

Ben: PAS MÜDAHALESİ

Kıçını kaldırıp hücum hattına geri dön evlat. Sakin ol.

Pas iyi. Müdahale yok. Magnolia: Çocuklar. Gerçekten.

Sakin olun.

Rob: Eminim gördüğünüz gibi, tamamen sakinim.

Ben: Kelimenin tam anlamıyla donmuş olsaydınız üşümeyi

bilemezsiniz. Magnolia: Siz ikiniz eğlenceli olmasaydınız, çok sinir bozucu olurdunuz.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken telefonumu çantama attım. Andy haklıydı. Bu ikisine bağlanmıştım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben: Çimlerini biçeceğim. Manolya: Bu bir çeşit ima mı? Ben: Hayır. Çimlerini biçeceğim.

Magnolia: Çim biçme makinesiyle mi? Ben'le: Evet.

Magnolia: Üzgünüm ama çim biçme makinesini nasıl kullanacağını biliyor musun? Ben: Tabii ki.

Manolya: Buna inanmayı çok istiyorum. Ben: Harika olacak. Sadece bekle.

Manolya: Ya da belki farklı bir proje bulursunuz?

Ben: Sorun değil.

Manolya: Mmhmm. Tamam. Ama aslında bir çim değil, bu yüzden biçilmesi gerekmiyor.

Bu da ne?

Manolya: Az büyüyen çim çimen parçaları ile yaprak dökmeyen yosun. Ben: Neden?

Manolya: Bunun birkaç nedeni var.

Ben: Mesela...?

Manolya: Çimler her yıl 3 trilyon galondan fazla su, ayrıca çim biçme ve böcek ilaçları için yüz milyonlarca galon benzin israf etmektedir. Bu pestisitler daha sonra zehirli yağmur suyu akışıyla su ekosistemlerini tahrip etmektedir.

Manolya: Çimler aynı zamanda polen taşıyıcıları ve yerli hayvan ve bitki türlerini de uzaklaştırır.

Tamam. Yosunlarını biçmeyeceğim.

Manolya: Teşekkür ederim.
Manolya: Ve teklifiniz için teşekkür ederim. Ben: Bana çok fazla kredi vermeyelim.

Bu akşam Sox maçı var. Fenway'de.
Magnolia'da: Evet, efendim.
Randevun mu var?
Magnolia: Lol, her zaman... çünkü kardeşlerimle aynı kombine bileti paylaşıyorum.
Rob: Ah. Pekala. Keyfini çıkarın.
Rob: ...ama şehirde bir gece kalmak istersen, beni ara. Magnolia: Linden için de yeriniz var mı? Senin boyunda ama muhtemelen senden 30-40 kilo fazladır.
Rob: Linden'a Taj'da çok konforlu bir süit ayarlayacağım.
Magnolia: Sanırım iyiyiz ama seni haberdar edeceğim.

Geri dönüşüm kutularını kaldırımdan getirdim. Ben: Boşaltıldıktan sonra.
Manolya: Teşekkür ederim ve iyi bir açıklama.
Ben: Yosununu mahvetmeden en azından bunu yapabilirim.
Magnolia: Minnettarım.
Köpeğin ama. Bahçende dolaşmamdan hoşlanmadı. Magnolia: Ne olursa olsun, ziyarete geldiklerinde kardeşlerime de bu şekilde havlıyor. Evin dışındaki herkes düşmandır.
Akıllı çocuk.

Ben: Bana neden aynı anda tek bir oda üzerinde çalışamadığımızı tekrar açıkla. Manolya: Çünkü duvarları, yerleri ve pencereleri söktünüz ve önce bunları düzeltmemiz gerekiyor.

Manolya: Duvarlarınız olmadan zamanınızı havalı duş armatürleri bulmaya harcayamazsınız. Duvarlara ihtiyacınız var.

Ben: Bir şeyler almayı bırakmam gerektiğini

söylüyorsun. Magnolia: Diğer şeylerin yanı sıra, evet.

Ben: Bana başka ne söylediğinizi anlatabilir misiniz çünkü ev tadilatı satır aralarını nasıl okuyacağımı bilmiyorum.

Magnolia: Bu evle ne yapacağınıza karar vermeniz gerekiyor. Evin tamamını satmak için mi yenileyeceğinizi yoksa içinde yaşamanız için mi yenileyeceğinizi ya da şu anda olduğu gibi mi satacağınızı belirledikten sonra, diğer sorular kendiliğinden cevaplanacaktır.

Ben: Satmaya hazır değilim. Bilmiyorum. Sadece henüz bitiremedim.

Magnolia: Anlıyorum.

Hayır. Hiç mantıklı değil.

Ama satmalıyım. Beverly'de bir ev istemiyorum, o kadar yer varken.

Magnolia: HEY

Özür dilerim.

Ama ben ev istemiyorum. Sorumluluk istemiyorum.

Magnolia: Ve satmak da istemiyorsun.

Henüz değil.

Manolya: Bu durumda, daha fazla duş armatürü almamalısınız. Manolya: Herhangi bir armatür. Hem de hiç.

Bundan ne zaman kurtulacağımı bilmiyorum. Hayatıma devam etmem gerek.

Magnolia: Bence her şeyi olduğu gibi kabul etmeli ve elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız. Bu aceleyle getirilebilecek bir şey değil.

Deniyorum.

Magnolia: Biliyorum, tatlım.

Magnolia: Bunun hakkında konuşmak ister misin? Bana büyükannenizi anlatabilirsin.

Hayır.

Magnolia:

Tamam.

İşte günümün ne kadar berbat geçtiği.

Rob: Osaka ile gece yarısı, Brüksel ile sabah 4'te bir telefon görüşmesi yaptım ve bazen işimde iyi olduğumdan nefret ediyorum çünkü işim çok yorucu.

Manolya: Bu benim günümde daha berbat.

Neyin var senin?

Magnolia: Önemli bir şey yok. Sadece taşeronlarla, malzemelerle, zaman çizelgeleriyle, bütçelerle ve ayrıca hava durumuyla ilgili sorunlar.

Rob: Evet, yani, pek bir şey yok. Magnolia: Hayır.

Öğle yemeğini yedin mi?

Magnolia: Öğle yemeği mi? Bu bahsettiğin öğle yemeği de ne? Neredesin?

Magnolia: Back Bay. Neden?

Rob: Sana öğle yemeği gönderiyorum. Magnolia: Bunu yapmak zorunda değilsin. İstiyorum.

Mortadella ve ahududulu maden suyu, değil mi?

Magnolia: Sadece yanında hindi füme ile kurabiye yiyorsan. Bana bir adres ver.

Magnolia: Bu yemeği kendiniz mi dağıtacaksınız? Duruma göre değişir. Beni görmek ister misin?

Magnolia: Seni ve kurabiyelerini göndermezdim. Bu bana söylediğin en güzel şey.

Magnolia: İlk defa bana öğle yemeğini elinle taşımayı teklif ediyorsun. Bunu alışkanlık haline getirebiliriz.

Magnolia: Herhangi bir ritüel yapmadan önce bunun nasıl gittiğini görelim. Hadi ama! Nasıl olacağını biliyorsun. Kurabiye yiyeceğiz, ben de sikimi sohbete dahil edeceğim ve günün daha güzel geçecek.

Rob: Ayrıca, insanlara patronluk taslamayı izlemek istiyorum. Magnolia: Öyle mi?

Rob: Evet. Fantezilerime biraz doku ve boyut katmam gerekiyor. Magnolia: İyi bir amaç için olduğu için... Fairfield'in sonunda Beacon ve Marlborough Caddeleri arasındaki kahverengi taş.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RANDEVUM BİR TADILAT FELAKETİYDİ.

Ben'in yanlış adımlarına ayak uyduracak sabrı nereden bulacağımı bilmiyordum. Kesmesi için görevlendirdiğim pervazdaki gönyeli açıları bozduğunda, bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını düşünmek için durdum. Bilerek yapıyor olmalıydı. Bir insan başka nasıl böyle düzenli olarak hata yapabilirdi ki?

Ama bunu bilerek yapmıyordu. Yemek odasını ölçerken ve yeniden ölçerken onu izledim, bir gözüm duvarda, diğeri Ben'deydi. Doğru yapmaya çalışıyordu. Kendisiyle konuşup konuşmadığını merak edene kadar her tahtayı inceledi, gönye kutusunu yerleştirdi, sonra tahtanın arkasına yazdığım açığı kontrol etti ve sonra kutuyu tekrar yerleştirdi. Tüm hesaplara göre, doğru yapmış olmalıydı.

Sadece *yoktu*. Hiç yoktu.

Testereyi çalıştırdığını gördüğümde, elimdeki kaseti bıraktım. Ben odayı geçerken cihazın içine doğru geri tepti. "Bekle, bekle, bekle," diye bağırdım, dikkatini çekmek için ellerimi salladım.

Bu projedeki zaferlerimden biri olan güvenlik gözlüklerinin ardından bana şaşkın bir kaş çatmayla baktı. "Daha hiçbir şey yapmadım bile," dedi. "Nasıl oluyor da şimdiden yanlış oluyor?"

Bu çılgınca şeyi yapmaya ve hem Rob hem de Ben'le aynı anda -ayrı ayrı- çıkmaya karar verdiğimden beri geçen bir hafta içinde Ben en sıkı rekabeti yapmakta hiç başarısız olmadı. Sabah ilk mesaj atan da oydu, akşam son mesaj atan da. Bunun için çalışıyordu. Altın yıldız, ödül. Kazanmanın onaylanması, dikkat dağıtması.

Ben bunların hepsini yaptı ama Rob... Rob kurnazdı. İşimi, köpeğimi, ailemi sordu. Dikkatini verdiğini gösteren küçük ama anlamlı jestler yaptı. Garip bir kur yapma biçimiydi ama bu tür şeyler hoşuma gidiyordu. Bunları takdir ettim.

Ben'in benimle "fazladan" zaman geçirmesinin Rob'un ekmeğine yağ sürdüğünü biliyordum çünkü fiziksel olarak bu evin harabeye dönmesine izin veremezdim. Anlamadığım ama yine de takdir ettiğim nedenlerden dolayı, Ben ev üzerinde çalışırken rekabet etmedi. Burada altın bir yıldız için uğraşmıyordu, bu çok kesindi. Eldivenleri ve gözlükleri taktığında her zamanki atılgan ve cesur halini takınıyordu. Jokeylik yapmıyor, liderlik tablosunda bir puan daha kazanmak uğruna tatlı sözler söylemiyordu.

Bunu Ben ve Manolya zamanı olarak görmememe yardımcı oldu çünkü çalışırken tam anlamıyla Gigi bölgesindeydim. Burada bir kız değildim, işin patronuydum. Kimsenin kur yapacağı biri değildim.

"Hâlâ yanlış, dostum." Testerenin dönen çarkını kapatmak için ona doğru uzandım. "Güven bana, bu mümkün."

Ben homurdanarak gözlükleri başının tepesine doğru itti. Elleri kalçalarını buldu ve vücudu üç parçalı bir poz olan Çok Sinirli haline geçti.

Bir: eller kalçada. Buna genellikle kollarını dirseklerine kadar sıvamak da dahildi ama bugün kol yoktu. Yok. Kol yok. Ben güneş yanığı gibi oturan bir atlet giyiyordu ve günlerce çıplak, bronzlaşmış bir teni vardı. Tekrar ediyorum: *kol yok*.

İki: çatık kaşlı surat. Dudaklarını eğmekle yetinmiyordu. Bu ifade daralmış gözler, kısılmış bir alın ve bir iki günlük kirli sakalın altında tik tak eden bir çene içeriyordu. Yanağında boylu boyunca uzanan yara izi kaşlarını çatmasıyla birlikte derinleşiyor, kararıyor gibiydi.

Üç: Geniş duruş. Orada duruyordu, ayakları omuz genişliğinde açıktı ve tüm vücudu sanki bir kasırganın onu bu noktadan sallamasına cesaret ediyormuş gibi gergindi. Bugün, bu duruş belinin dar çizgisini ve kot pantolonunun bir parabol gibi orada asılı durmasını vurguluyordu. Tepe noktasında duran düğme dikkatimi aşağıya, *aşağıya* çekti.

Kartezyen koordinat sisteminde, odağın pozitif olarak açılmış bir parabolde tepe noktasının üzerinde yer alması komikti. Ben Brock'un kot pantolon giyerken temel işleri berbat etme sisteminde tepe noktası ve odak neredeyse aynı şeydi. Bu da beni odak uzaklığı hakkında düşünmeye itti. Bu tuhaf dünyada tepe noktası ve odak aynı şeyse

İki erkekle çıktığım ve biriyle ev tadilatı yaptığım bir yerde odak uzaklığı neydi? Adil bir soru, değil mi? Rob'un uzunluğunu zaten biliyordum. En azından Ben'inkini hesaplayabilirdim.

Bu parabolün tepe noktası orijindeyse ve pozitif yönde açılmışsa y yönünde, o zaman sadece $y = x^2 / 4f$ 'yi çözme meselesiydi.

Trigonometri. Her zaman işe yarar.

"Yine kasıklarına bakıyorsun," dedi.

Ona el salladım ama bakışlarımı belinde tuttum. *Tekrar*. Sanki bunu sık sık yapıyormuşum gibi. " F 'yi çözüyorum."

"Evet, ben de."

Eldivenlerini çıkardı ve gözlükleri tezgâha fırlattı. Bana doğru ilerledi ama kotun markasıyla damgalanmış o parlak tepe noktası yaklaştıkça bunun sadece çevresel olarak farkındaydım. Gece yarısı gözleri hâlâ çok sinirli bir şekilde benim alanıma girdiğinde bu noktayı gözden kaçırdım.

Ben'in elleri kalçalarımı buldu ve kığım duvara çarpana kadar beni geriye doğru itti. "Ben," diye başladı, parmak uçları sanki yüzeyin altından bir şey koparmaya çalışıyormuş gibi yumuşak dokuma giriyordu, "Yeterince yaşadım, Magnolia."

Bakışlarımı boynuna, çenesine, çatık kaşlarına, yara izine doğru sürükledim. Ve gözleriyle buluştum. Hâlâ çok sinirliydi ama daha fazlası vardı. Bana sarılmadan, göğsü nefes alıp verirken inip kalkmadan kataloglamak için zamana ihtiyacım olan bir şey.

"Ben de öyle. İyi inşaat malzemelerini israf etmek çok saçma," dedim. "Birileri talimatlara uymadığı için çöp sahalarının doldurulmasına kesinlikle karşıyım."

Gözleri kapandı ve sanki sözlerimin ağırlığı onu aşağı çekiyormuş gibi başını biraz eğdi. Ama sonra doğruldu, kirli yanağı çenemin üzerinden geçti. "Senin önünde çuvallamanın bana ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Bunu yanlış anladığım için ne kadar nefret ettiğimi? Etrafımın hiçbir şeyi doğru yapamayacağıma dair kanıtlarla çevrili olmasından?" diye fısıldadı. Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştı. Acıtmıyordu. Orada bolca dolgu olmasının faydası buydu. "Kendime doğru yapacağımı söyleyip duruyorum ve sonra

-O zaman hak edeceğim."

"Neyi hak edeceksin?"

"Ama ben anlamıyorum," diye devam etti sorumu duymazdan gelerek. "Doğru anlamıyorum. Çok geç olsa bile bu işi yapmayı ne kadar istediğimi biliyor musun? Emirlerine uymayı ve seninle tanışmayı ne kadar istediğimi

beklentiler? Ve sonra benim saçmalıklarına katlanmadığında ne kadar sevdiğimi?"

"Bundan hoşlanıyor musun?" Abartılı bir kızgınlıkla dudaklarımı büzdüm. "Farkında değildim."

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki," diye fısıldadı Ben, yanağıma sürtünerek. "Bunu bir tür mansplainer pislik gibi söylemiyorum. Büyükanнем beni böyle yetiştirmedir." Gözlerini sıkıca kapadı, bir nefes verdi. "Ama o küçük tişörtün, kot pantolonun ve *Playboy*'un 'Girls Who Hammer' baskısından fırlamış alet kemerinle buraya gelip emir yağdırmanın beni ne hale getirdiğini bilmiyorsun."

"Mart 92 baskısı mı?" Şaka yaptım. "Yoksa 2011 Ağustos baskısı mı?" Dişlerini çeneme bastırarak hırladı. "İkisi de."

Tek cevabım "Mmhmm" oldu. Söyleyecek ne vardı ki? Bu konuşma için ayırdığım şımarıklık jetonlarını çoktan kullanmışım ve normal bir insan hanımefendi gibi lezzetli, sıcak, gergin etkileşimleri idare etme konusunda kötü bir şöhretim vardı. Bunun yerine, anlaşılmaz mizah (yani, trigonometri konuşuyordum) ve garip yorumlar ya da -daha da iyisi!- doğrudan sessizlik yolunu seçtim.

Yine, bekar olmam sürpriz değildi.

"Magnolia?" diye sordu, bedenini bedenime bastırarak. Muhteşem hissediyordu.

Dünyadaki en tatlı kaya ve zor yer.

Ellerimi sırtında gezdirdim ve omuzlarına yerleştim. Parmaklarım gömleğinin altından kayarak kendimi tenine tanıttı. "Evet, Ben?"

"Seni öpeceğim," dedi. "Eğer istediğin bu değilse, bana şimdi söyle."

Bir elini kalçamda tuttu ama belimi, böğrümü, omzumu okşarken diğerini serbest bıraktı. Yüzüme ulaştığında, saçlarımı kulağımın üzerinden geçirmeden önce parmak uçlarını çenemin hizasında gezdirdi.

"Şimdi söyle bana," diye tekrarladı.

Bakışlarını karşıladım, göz kırptım. Hayır demedim. Demeyecektim de.

Ben beni kum saatindeki kumlar bitmek üzereymiş ve bu an elimden kayıp gidiyormuş gibi öptü. Şiddetli, amansız, çılgınca. Dili bir emirle benimkinin üzerinden geçti, benimkiler kadar keskin ve kesin bir emir. Ve ben ona teslim oldum. Bunu ben istedim.

"Buna çok uzun zamandır ihtiyacım vardı," diye mırıldandı yanağıma doğru. Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu. Çok tatlıydı. Hatta iffetliydi. Aramızda titreşen sıcaklık gibi değildi ama doğruydı. "Lanet olsun, çok uzun zaman oldu."

"O kadar da uzun değil," diye cevap verdim. "Birkaç hafta önce tanıştık."

"Evet ve sen de buraya göğüslerin dışarıda geldin, tatlım," dedi, kalamdaki tutuşu arka tarafıma doğru kayarken. "O gece neredeyse seni caddenin karşısına kadar takip edecektim."

"Neredeyse, ha?"

"Orada durmuş, kapıdan dışarı bakıyor, senin gibi küçük bir şeyin nasıl olup da içeri girip tüm dünyamı sarsabildiğini merak ediyordum." Ben başını salladı, kaba tırnaklarını tenime sürttü. Boynuma, çeneme, kulağımın arkasına. Tam karıncalanma bölgesine. "Ön kapıdan izledim. Sen bana kırk dakika bağırdıktan sonra."

"Beş dakikadan fazla değil."

"Eve gidişini izledim, ışıkları kapattım. O bol tişörtle yatağa girdiğini düşündüm. Tanrım. Kapının pervazına öyle bir tutundum ki, lanet şeyi çekip çıkardım."

"Böyle mi oldu?"

"Öyle," diye cevap verdi gülerek. "Seni tekrar öpeceğim. Kalıplama bekleyecek. Bunu şimdi yapıyoruz. Tamam mı? Bu sefer bana cevap ver. Kelimeleri istiyorum."

"Tamam," dedim.

Bu sabah *f* değerini çözmem gerekmedi. Odak uzaklığı karnıma doğru bastırıldığında değil.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Randevum bir waffle külahı üzerinde şehre gidiyordu.

Bunu fark ettiğimde aklımdan iki düşünce geçti.

Birincisi, iki kaşık gelatoyu parçalamak olimpik bir spor olmalı ve ikincisi, o dilin yetenekleri vardı.

"Fıstığı sevmedin mi?" Rob nefes aldığıında sordu.

Dudakları parlıyordu. Bana şunu hatırlattı...mmm. Sanki bu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Rob'la her birlikte olduğumda, vücudum çok sıkı çekilmiş bir arp teli gibi hissediyordu.

Sadece koparılmayı bekliyor.

Yıllardır tüylerim yolunmamıştı. Yıllardan bahsediyorum. İyi bir tüy yolmanın nasıl olduğunu zar zor hatırlıyordum ama parlak dudakların genellikle iyi bir başlangıç yaptığımız anlamına geldiğini biliyordum.

Elimdeki küçük tabağa baktım. Ona dokunmamıştım. Rob etraftayken bunu yapma eğilimindeydim. En azından birkaç dakikalığına, tam bacaklarımın arasına yerleşmiş beklenti titremesi dışında her şeyi unuturdum. "Oh, hayır. Sorun değil. Antep fıstığını severim. Antep fıstığına bayılırım. Harika bir şey. Eğer kuruyemişleri sıralamam gerekseydi, Antep fıstığını en üste koyardım-"

Rob bana bakarken dilini waffle külahının iç kenarında döndürdü ve evet, evet külotun hemen düşmesi bu anlama geliyordu. Benimki gibi kalçaları olan bir hatun için bu bir çeşit sihirdi.

"Kes şunu," dedim inleyerek. Ona doğru uzandım ve parmaklarımı ön koluna doladım. "Şu anda ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu müstehcen dil h ü n e r i gösterisine bakan birilerini bulmayı umarak Hanover Caddesi'ne göz gezdirdim. Belki de bir anne

bir çocuğun gözleri ya da bir polis memurunun kamu ahlaksızlığı için ceza yazması. Bulduğum tek şey elimde eriyen fıstıklı dondurmaydı.

"Hiçbir fikrin yok mu?" diye sırtarak tekrarladı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerim açıldı. Bu adam. Mercy, bu adam. "Yani bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Dilini gelatoya daldırdı ve kremalı bir parça aldı. İğrençti. Son iki saati birlikte North End'de dolaşarak ve tatlıya karar verene kadar her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak geçirmiştik.

Ama şimdi anladım. Oyun bitmişti.

Rob için bu bir seçmeydi. Ailelerimiz - erkek kardeşlerim, onun kız kardeşi - işimiz, ne yapacağını bilmeyen, üniversiteye girip çıkan ve kötü işlerde çalışan çocuklardan çoğunlukla başarılı yetişkinlere uzanan uzun yollarımız, *Volcano*, *Deep Impact* ve *2012* gibi kamplı felaket filmlerinden aldığımız keyif, dünyanın kendini uçurumdan aşağı sürüklediğine dair umudumuz ve buna bağlı olarak uçuruma doğru kayarken izleyememe beceriksizliğimiz hakkında konuşarak geçirdiğimiz zaman değil.

Bunların hepsi mi? Isınma turuydu. Dondurma gösteriydi.

Dondurmama uzandı, onu ellerimden kurtardı ve yanındaki bankın üzerine koydu. Sonra erimiş fıstığın başparmağımla işaret parmağım arasındaki etli boşluğu kapladığı elime uzandı ve onu ağzına götürdü. Yaladı. Emdi. *Suuuuuucked*.

"Ne-ne yapıyorsun?" Kekeledim. Dilini tenimin üzerinde gezdirdi ve eskiden külotum olarak bilinen kumaş yok oldu. Rüzgârla birlikte uçup gitmişti. "Sokaktayız. Burası bir sokak, Rob. İnsanlarla dolu. Etrafta insanlar var ve sen ne yapıyorsun?"

Dişleri elimin üzerinde gezinirken, "Sadece bir ön izleme, aşkım," diye mırıldandı.

Bu gece beni yürüyüşe davet ettiğinde Rob'un evine geri dönmeyi düşünmemiştim ama bu çocukların sorunu buydu. Basit, masum anları iç çamaşırlarımın, çekingenliğimin ve niyetlerimin pencereden uçup gittiği durumlara dönüştürüp durdular.

Şu anda hayatımdaki erkeklerden herhangi biri için iç çamaşırlarımı çıkardığımdan değil ama bunu düşünmüştüm. Oh, evet. Düşünmüştüm. Düşünmüştüm. Çok düşündüm. Tam olarak buydu.

Ama elimi okşamasından başka bir şey düşünemiyordum. Bu garipti. Değil mi? Daha önce hiç bir erkek elimi emmemişti.

"Ön gösterim için doğru yerde değiliz Rob," dedim, kelimelerimin arasından bir soluk geçti.

Dişlerini tekrar tenime bastırırken başını sallayarak güldü. Kahretsin, bu iyiydi. Nedenini açıklayamıyordum ama *iyiydi*. "Bu hiç sorun değil," diye cevap verdi. "Telefonumu al. Sol arka cebimde."

Hareket etmedim. Hareket edemezdim. Dudakları elimin üzerindeyken ve havada *daha fazla* şey vaat ederken olmazdı.

Rob bir dakika sonra waffle külahının kalıntılarını boştaki elime bastırdı. "Tut şunu," diye emretti.

Parmaklarımı konisinin etrafına doladığımda - kahretsin, bu *çok* garip bir ön sevişmeydi - cebinden telefonunu çıkardı. Gözlerimin önünde kodu girerken onu izledim. Telefonu başka yöne çevirmedi ya da numaraları gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Sonra bana *ne yaptığımı anladın* mı der gibi bir gülümseme attı. Bilmemi istiyordu. Ayrılık enerjisini atmaktan daha ciddi bir şey düşününce eriyen bu adam, dijital hayatına erişim teklif ediyordu.

Şu anda ne oluyordu?

"Bunun için uygun bir yerde olmadığımızdan, araba servisimi arayacağım," dedi. "Tamam mı?"

"Araba servisiniz var mı?" Tüm doğru şeylere odaklanarak sordum. "Uber ya da Lyft değil ama yasal bir isteğe bağlı sürücü mü?"

Rob omzunu kaldırdı ama başka bir yanıt vermedi. Para söz konusu olduğunda gösterişli değildi. Bu yönünü seviyordum. Bundan da öte, bunu destekleyen olgunluk ve benlik duygusu hoşuma gitmişti. Tıpkı performans istatistikleriyle bana ilk yaklaştığında kim olduğunu bildiği gibi, değerini tartışmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunu biliyordu ve kendi adına konuşmasına izin verdi. Bu yeterliydi.

"Bu çok uygun," diye mırıldandım.

"Öyle," diye yanıtladı. "Çok sık kullanmıyorum ama olmak istediğim bir yer ya da birlikte olmak istediğim biri olduğunda beni hemen oraya götürüyorlar. Bunu takdir ediyorum."

Başımı sallayarak, "Bu araba servisini ararsan, o zaman ne olacak?"

diye sordum. "Sen ne istersen." Yer değiştirdi, dudaklarını elimden boynumun kıvrımı. Evet, sanki daha samimi olmaya ihtiyacım varmış gibi. "Beklentim yok. İstersen benim evime gidip haberlerden uzak durabiliriz. Film izleriz ya da dışarıda oturup şarap içeriz. Terasımda gerçekten canlı sıkıntısı olduğunu söylemekten utanıyorum." Şaşkınlıkla kaşlarını çattığımda devam etti. "Bu gerçeği saklamaktansa sana şimdi söylemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Neyse ki bunu düzeltebilecek birini tanıyorum," dedim gülerek.

Rob'la eve gitmek istiyor muydum? Bu noktaya kadar, dans kartımdaki erkeklerden hiçbiriyle kapalı bir alanda bulunmamıştım. Ben'in tadilat evinde geçirdiğim zamanı saymıyordum. Bu çoğunlukla işti ve o beni öperken ara sıra duvara yaslandığımız anlar oluyordu ve daha ileri gitmesi için etrafımızda yumuşak yüzeyler yoktu. Belki kılı kırk yarıyor ya da titrek çizgiler çiziyordum ama kuralları koymanın en güzel yanı da buydu. Eğer kararlarımdan memnunsam, önemli olan tek şey buydu.

Ve Rob'un dar alanlarda olmasından memnundum. "Tamam," dedim. "Senin evine gidelim."

ROB South End'de yeni bir binada yaşıyordu; beton, açıkta duran kanallar ve kocaman, esneyen pencereler. Mobilyalar güvenilir bir şekilde erkeksiydi - deri bir koltuk, büyük bir televizyon, perde yoktu. Her nasılsa bu geniş açık alan rahat hissettiriyordu. Muhtemelen yerdeki eski halıyla, bir dizi rafa yerleştirilmiş kitaplarla, sehpanın altına atılmış yastık yığınıyla bir ilgisi vardı.

Tavandan tabana cam kapılardan oluşan bir duvar, tıpkı Quincy Market'te satılan uzun, ince fotoğraflar gibi şehrin panoramik manzarasını sunuyordu. Ama daha iyiydi çünkü gerçek olan her zaman daha iyiydi. Bu kenarsız kapılar aynı zamanda ciddi bir yeşil eksikliği olan bir terası da gösteriyordu.

"Dışarıdaki canlıların azlığı konusunda şaka yapmıyormuşsun," dedim çenemi terasa doğru eğerek. Gri renkteydi. Sadece... gri. Erkeksi ama rahat iç mekânı kim tasarladıysa, dış cephede dökülmüştü.

"Tavsiyeniz nedir?" Rob sordu. Odanın diğer tarafında telefonunun fişini takıyordu.

"Tavsiyemi istiyorsanız ofisimi arayıp randevu almanız gerekiyor," dedim, çoğunlukla şaka yaparak. "Asistanım size danışmanlık ücretlerimi anlatacak. Sizi şimdiden uyarayım, yüksektirler."

"Her kuruşuna değer," diye yanıtladı.

"Bu gerçekten üzücü," dedim bakışlarımı terasın her iki ucunda gezdirerek. En az otuz metre uzunluğunda, muhtemelen on metre derinliğindeydi. Tamamen çoraktı. Beton bir çorak arazi. "Bazı büyük konteynerler için doğru pozlamaya sahipsiniz

uzun ömürlü bitkilerle dolu. Çimenli, belki çiçekli. Arılarla başa çıkabilirseniz lavanta. Yerel tozlayıcıları meşgul edecek bir şeyler. Belki bir Japon akçaağacı ya da çiçekli bir kiraz. O zaman ikisi için de yeriniz var. Burası yağmur suyunu toplamak için uygun değil ama akıllı bir sulama sistemi kurabiliriz, sorun olmaz."

Elleri kalçalarımın indi. Onun oradaki hissi hoşuma gitmişti. Güçlü, yetenekli, emin. Ondan hoşlanmıştım. Bunu doğrulamak için ellerine ya da diline ihtiyacım yoktu.

Ona gülümsedim. "Ama sadece üzgün, boş betondan daha fazlasını istiyorsan."

"Kısa bir süre önce taşındım." Bu anın alaycı neşesini gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve yerine ciddi bir kaş çattı. Bir göz kırpmasından daha uzun sürmedi ama eski sevgililerinin soğuk, kansız anılarının içinden geçtiğini gördüm. O göz kırpmasının içinde, kendini bir aptal olarak bulmanın batan yıkımını hissettim. Birlikte yaşamışlardı. Nişanlanacaklardı, evleneceklerdi. Ve şimdi ben buradaydım ve onun terası çorak bir araziydi çünkü artık bunların hiçbirisi yoktu. Tekrar gözlerini kırpıttı, zoraki bir kahkaha attı ve yaşam alanını işaret etti. "Hiçbir şeyle ilgilenecek kadar evde değilim."

Beyaz gömleğini işaret ettim. Adam nasıl gömlek giyileceğini biliyordu, hakkını vermeliyim. Özellikle de yakası açık ve manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmışsa. *Mmmmmmm*. Aman Tanrım. Kıvrılmış kollar beni her seferinde etkiledi. Neredeyse kravat düzeltmek kadar iyi.

"Bu gömlekleri yıkaması ve ütölemesi için birine para ödüyorsun," dedim, elim göğsündeydi çünkü bunu yapabiliyordum. "Muhtemelen burayı temizlemesi için de birine para ödüyorsundur. Birkaç saksı bitkisine bakması için de birilerine para ödeyebilirsin."

"Her açıdan doğru," dedi. "Yarın ofisinizi arayacağım."

"Sen öyle yap," diye takıldım gülerek. "Hadi biraz şarap alalım ve-" Etrafıma bakındım, bu faaliyetleri nasıl yönlendirmek istediğimi bilmiyordum. "Ve, um-"

"Şarapla başlayalım," dedi başını mutfaka doğru eğerek.

Başımı salladığımda kolunu belime doladı ve beni açık odaya götürdü. Mutfak adası paslanmaz çelik ve beyaz mermerle ve küçük bir posta dağıyla parıldıyordu. "Bütün bunlar ne için?" diye sordum.

Rob şarap dolabının önünde çömelmiş, iki şişeyi göğsüyle kolunun arasına sıkıştırmış, diğerinin üzerindeki etiketi incelemekle meşguldü. "Sadece elim gitmiyor. İhtiyacım olan her şey internette var, bu yüzden hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

"Buna inanmak bana son derece zor geliyor." Başımı salladım ve sıralamaya başladım. Eğer adam bana anatomisinin tam özelliklerini söyleyebilir ve North End'de elimi emebilirse, postalarını düzenleyebilirdim. Sorun yoktu.

Dergiler bir yığın, kataloglar başka bir yığın. Boş meyve kasesinde çeşitli ıvır zıvırlar. Faturalar yan tarafa. Belli belirsiz kişisel görünen her şey karşı tarafa gitti. Rob ben bunları yaparken dudaklarında bir sırıtışla beni izledi, şarabı patlattı, bardakları tezgâha koydu, doldurdu. Sırıtmayı hiç bırakmadı.

"İçinde iyi bir şey var mı?" diye sordu, balon gövdeli bir bardağı bana doğru kaydırarak.

"İyi olup olmaması önemli değil," diye cevap verdim. "Bu şeyleri gözden geçirmek zorundasın. Ya burada büyükannenden gelen bir doğum günü kartı ya da dışından gelen bir hatırlatma kartı varsa?"

"Büyükanmem on iki yıldır ölü olduğu için bu mucizevi olurdu."

"Ama dışıyı unutma."

Yığının dibine yakın bir yerde kalın beyaz bir zarf buldum. Neredeyse kâğıtla kumaş arasındaki çizgiyi aşırıyordu. Ortasına zarif bir hatla Rob'un adı yazılmıştı. Zarfı ters çevirdim, sanki bana bir şey ifade edecekmiş gibi iade adresine baktım. Bir şey ifade etmiyordu.

"Önemli görünüyor," dedim ve Rob'a uzattım.

Kaşlarını çatarak zarfı yırttı. Burnundan derin bir nefes çekip sonra tüm vücudunu saran bir iç çekişle nefesini dışarı verirken uzun bir süre düz karta baktı.

"Sanırım o senin dışın değil," dedim.

Başını salladı, kartı ve zarfı yere bıraktı. Tavana bakarken ellerini tezgâhın üzerinde düzleştirdi.

Kartı kaldırdım ve süslü yazılara göz attım.

*BAY EDWARD HUNZERT VE BAYAN MIRANDA LASALLES'İN
NİŞANINI KUTLAMAK İÇİN LÜTFEN BİZE KATILIN*

İsimleri TANIMIYORDUM ama durumu anlamak için bu ayrıntılara ihtiyacım yoktu. Gelin Rob'un eski sevgilisiydi. Bana söylemesine gerek yoktu; tepkisi bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Ve damat, Rob'un eski en iyi arkadaşıydı.

Okumaya devam ettim, ilerledikçe önemli ayrıntıları yakaladım. Ritz-Carlton. Gelecek ay. Siyah kravat isteğe bağlı. Bloomingdale'de kayıtlı.

Lanet olası Bloomie's.

"Gidiyoruz," diye duyurdum, hâlâ karta bakıyordum. Çoğu kâğıt tabaktan daha kalındı. Bu davetiyeyle bir sandviç yiyebilir, sonra da zarfı peçete olarak kullanabilirdim.

"Neyi beceriyoruz?" diye tersledi, zarfı açtığından beri bakışları ilk kez benimkilerle buluştu.

"Gidiyoruz," diye tekrarladım. "Sen, ben, isteğe bağlı siyah kravat. Gidiyoruz çünkü A, onu becer. B, onu becer. Ve C, gidip kendilerini becerebilirler."

Rob uzun, çok uzun bir süre adanın diğer tarafından bana baktı. Bu öyle bir andı ki, çok yanlış bir dönüş yapıp yapmadığımı merak ettim. Bunu yapmak gibi bir alışkanlığım vardı. En kötü seçimi yapmak ve karnım şüphe kabarcıklarıyla parıldasa bile kendimi tam gaz ilerlemeye ikna etmek. Kötü kararın adını siz koyun, ben onu vermiştim. Ama bu o zamanlardan biri gibi hissettirmiyordu.

Bu kesinlikle doğru hissettirdi.

Rob adanın etrafında döndü ve benim alanıma girdi, sırtım sert mermer kenara çarpana kadar beni sıkıştırdı. Elleri yüzüme gitti, parmakları saçlarımdaydı. Beni öylece tuttu, alnını alnıma dayadı ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sonra beni öptü. Yumuşak başladı, dudaklarıma tatlı, nazik öpücükler kondurdu. Ama sonra vahşileşti, açlaştı. Isırıyor, morartıyor, eziyordu. Ama güzeldi. Tüm bu şeyler, iyi. Çok iyiydi.

Beni tezgâhın üzerine kaldırdı, bacaklarımin arasına girdi, ayak bileklerimi beline kilitledi, merkezime doğru itti, uzunluğu sıcaklığımın içine doğru sallandığında inledi.

"Sen," dedi dudaklarıma karşı, parmağını kulağımdan çeneme, boynumdan aşağıya, göğüs kemiğimin çıkıntısına doğru sürükleyerek. "Sen tehlikelisin."

"Nedenmiş o?" Parmaklarımin kumral saçlarında gezdirirken düşüncelerim gömleğini yırtıp açıp düğmelerini hep istediğim gibi uçurup uçuramayacağım ve bir santim geriye kayarsam şarabı devirme tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığım arasında gidip geliyordu.

"Bana istemediğimi düşündüğüm şeyleri yaptırıp duruyorsun," dedi. "Önce seninle çıkmaktı. Sonra seni itfaiyeciyiyle paylaşmak oldu. Şimdi de o nişan partisinde ortaya çıkmak. Bunların hiçbirini istemedim. Tek bir şey bile. Ama işte buradayım, dondurma yiyorum, diğer adamdan nefret etmekten kendimi vazgeçirmeye çalışıyorum ve Eddie ile Miranda'yı nişan partilerinde görmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Senin yüzünden. Çünkü sen istiyorsun ve ben de yardım edemiyorum ama istediğin her şeyi yapıyorum. Nedenini bilmiyorum, Magnolia. Bunu neden yapıyorum? Söyle bana, lütfen, aşkım. Beni nasıl tekrar bir araya getirdiğini söyle çünkü bilmem gerek."

Düğmelerine uzandım. Onları teker teker çözecektim. Benim için dramatik gösteriler yok. Sadece adım adım, benim ya da bir başkasının işgal etmesini asla istemediği alana kayacaktım. Sanki onu seçmediği ve sonunda kızacağı bir yolu izlemeye zorluyormuşum gibi bir yanımdan yanlıs hissediyordu.

Ama diğer kısmı... doğrudu. Bu doğrudu. Rob ve ben, biz haklıydık. En azından şu anda.

"Kibarca sordum," diye cevap verdim. "Sordum ve hepsi bu kadardı." Kemerinin tokasına uzandım, çözdüm. Gözleri bulanıklaşırken fermuarını indirdim. "Bir şey değil."

Parmakları bileğime dolandı ve fermuarın inişini durdurdu. "Eğer ben" - kendini durdurdu, hırladı, nefesinin altında küfretti- "eğer beklemek istersem, bu her şeyi değiştirir mi?"

Dudaklarımı köprücük kemiğine götürdüm, sadece onu titretecek kadar öptüm. "Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Ve eğer artık bundan hoşlanmıyorsan -"

"Oh, bu işin *içine girdim*," diye araya girdi. "Bu işe bu kadar kendimi kaptırdığım için aklımı kaçırıyorum. Sana." Biraz geriye yaslandı, beni bitki bahçesi gibi kokan omzunun yamacından ayırdı. "Ama yanılmışım. Başlangıçta her konuda yanılmıştım ve sanırım -Bunu doğru yapmak istiyorum, Magnolia. İstiyorum-"

"Bana gönderdiğin sik fotoğrafında yanlıs bir şey yoktu. Sorun yoktu." Hayır, bir sohbeta A. tuhaf, B. alaycı, C. iğrenç ya da D. tuhaf, alaycı ve iğrençliğin gülünç bir kombinasyonunu yapmadan katılmam mümkün değildi. Mümkün değil.

Alını kırıştı, gözlerinin kenarları kırıştı ve dudakları aralandı. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi inceledi. Bakışlarını eşleştirdim ve saniyeler dakikalara dönüşürken bunun ilk kez olduğunu anladım.

Flour'daki öğle yemeği ile o nişan partisi daveti arasında bir yerde, zırhımızın bir iki katmanını atmıştık. Benim saçlarım dökülmemiştir ve o da yeni ve isimsiz biriyle birlikte olarak eski sevgilisini atlatma planına takılıp kalmamıştır. Ve savaş yaralarımızı saklamıyorduk, sanki "Bakın, iyileştim!" der gibi onları parlatmıyorduk. Artık iyiyim!" dercesine göstermiyorduk çünkü artık rol yapmamıza gerek yoktu.

"Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin yoksa kendi açıklamamı kendim mi yaratacağım? Sana şunu söyleyeyim, benim açıklamalarım tuhaftır. Çılgınlık uçurumlarından çok hızlı düşünüyorum."

Rob bıyık altından güldü. "Sadece merak ediyorum, biz-" Elini ağzına götürdü, gözlerini kırptırdı, iri gözlerle başka tarafa baktı. "Özür dilerim. Bir an aklım başımdan gitti. Uygulamada beni engellemediğin için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

Bu değildi. Bizim hakkımızda, bizim için bir gelecek hakkında bir şeyler söylemek istemiştir. Bunu biliyordum. Ama onu zorlamak niyetinde değildim. Söylemeye başladığı her neyse devam edecekti. Eğer duymam gerekiyorsa, bana söyleyeceği gün gelecekti. Umarım, o gün geldiğinde, karnım geleceğin sadece önerisiyle kelebekler ve tam bir deniz tutması arasında karar veremiyormuş gibi sallanmazdı.

"Eve, köpeğimin yanına gitmeliyim," dedim.

Rob bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha attı ve beni bacaklarımın geniş bir açıyla açık olduğu ve elbisemin belime kadar sıyrıldığı hoş bir pozisyonda bıraktı. Çok güzeldi.

"Evet." Başını salladı. "Tabii ki. Yapmalısın-"

"Dur. Bırak da bitireyim." Adadan atladım, elimi açık gömleğinin kuyruğuna doladım. "Gronk'u beslemek için eve gitmeliyim. Güzel, uzun bir yürüyüşe ihtiyacı var. Ayrıca bu gece geç saatte bir maç var. Sox Seattle'da." Arkamızda duran, mantarları çıkarılmış şişeleri işaret ettim. "Bir de bu kadar şarap var. Boşa gitmesini istemem."

"Seninle eve gelmemi mi istiyorsun?"

Çilli göğsüne, göbeğine kadar inen kalın tüy çizgisine bakıp sııttım. "Eğer bu tür şeyler ilgini çekiyorsa, evet."

"Öyle," diye yanıtladı.

"Geceyi benimle geçirmek ilgini çeker mi?"

"Ayrıca, evet." Bakışlarını başka yöne çevirdi ve bir kahkaha attı. "Tek yapmam gereken bu muydu? Senden beklemeni istemek ve sonra"-parmaklarını şıklattı-"yatağına davet edilmek mi?"

"Bu her şeyi fazla basitleştirmek olur," diye cevap verdim. "Ve yatağı Gronk ve benimle paylaşacağını bilmelisin."

"Hayatınızdaki hiyerarşinin farkındayım," dedi. "Kimse o köpeğin üstünde olamaz."

"Tamamen doğru, evet." Parmağımı göğüs kafesine vurdum. "Ama lütfen bunu sakin hakkında konuşmayı bırakman için bir rica olarak yorumlama. Özellikleri ve becerileri hakkında sürekli hatırlatmalar olmasa ne yapardım bilmiyorum."

Rob ellerini sırtımda gezdirdi. "Şu anda ciddi misin yoksa alaycı mısın anlayamıyorum."

"Bu benim cazibem."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKADAŞIM kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Saçmalık" dedi.

"Saçmalık nedir?" Ellerimi barın üstüne koyarak sordum. "Ne? Neden?"

Riley Walsh başını salladı ve barın üzerinde asılı duran televizyona baktı. Aylardır bir şeyler içmek ya da maç yapmak için buluşmamıştık ama yıldızlar bugün aynı hizaya gelmişti. Red Sox Tampa'daydı ve bir yaz fırtınası şehrin üzerine kara bir bulut ve sis örtüsü bırakmıştı. Tampa, Sox'un canına okuyordu ve bar çoğunlukla boştu, flört maceralarını gözden geçirmek için iki koşul olgunlaşmıştı.

"Aynı anda iki adamla birliktesin ve bana ikisinin de düzgün olduğunu söylemeye çalışıyorsun. Bu saçmalık."

"Ben de neden saçmaladığınızı soruyorum," dedim biraz öfkeli bir sesle.

Riley sanki tek bir hareketle çözmesi gereken sonsuz bir hayal kırıklığı varmış gibi başını sallamaya devam etti. "Çünkü Gigi, tatlım, seni neredeyse beş yıldır tanıyorum ve bana bir kez bile etrafına topladığın adamlara güvenmem için bir sebep vermedin. Aksine, onları kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe göndermem için bana neden veriyorsun."

Kendilerini ölüm bakışlarının hedefinde bulmadan sicilimi yargılamama izin verilen çok az insan vardı. Riley onlardan biriydi, Andy de bir diğeri.

"Farklılar," diye belirttim. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu sefer doğru."

"Bana Peter'in farklı olduğunu söylemiştin." İşaret parmağını kaldırdı, bu ondan bir liste alacağıma dair kesin bir işaretti. Tanrı yardımcım olsun. Hep listelerle uğraşıyorum. "Sonra Peter'in bir karısı ve çocuğu olduğunu keşfettik."

para aklama. Son çatı katı bahçeleri için hiç ödeme aldın mı?"

İnledim. "Federaller onun mal varlığını dondurdu."

"Uh huh. Evet." Başını sallamaya devam etti. "Seni tanık olarak çağıracaklar mı?"

"Suçunu kabul edecek," diye cevap verdim. "Duruşma yok."

"Bu boktan durum içinde parlak bir nokta." Önce oyuna, sonra da bana baktı. "Köpeğini çalan o pislik herifin değiştiğini söylemiştin. Bunu köpeğini çalmadan kısa bir süre önce söylemiştin, Gigi."

"Ve yanılmışım," diye itiraf ettim. "Kötü seçimler yaptığımı biliyorum Riley."

Birasına uzandı ve başını bir kez daha salladı. "Gerçekten kötü seçimler," diye mırıldandı. "İşler sarpa sardığında iki adamla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Eğer," diye itiraz ettim. "İşler sarpa sararsa."

Başını bir kez daha sallayarak, "İyi, öyleyse," dedi. "Tamam o zaman. Söyle bana. Bu ikisini bu kadar farklı kılan ne? Neden bugünlerde onları soğuk bir şekilde vurmuyacağım?"

"Çünkü onlar farklı, Riley," diye karşı çıktım.

Taburesinde kaykıldı ve yüzünü bana döndü. "Sana inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ve şüphe ettiğim sen değilsin. Onlardan."

Dikkatimi tekrar oyuna verdim. Rob ve Ben'in geçmişimdeki erkeklere hiç benzemediğini nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "Farklı" kelimesi bunu özetlemiyordu. Ama tek farklılık Rob ve Ben değildi. Ben de farklıydım.

Milyonlarca uyarı işaretine rağmen bir müşteriyle çıkan aynı kadın değildim.

Kredi kartı açmak ve tonlarca borç biriktirmek için sosyal güvenlik numarasını "ödünç aldıktan" sonra eski sevgilisine geri dönen aynı kadın değildim.

İşbirliğine dayalı profesyonel bir ilişkiyi sert bir flört olarak yorumlayan ve Riley'nin kardeşi Sam'e ağzıyla saldıran aynı kadın değildim.

Köpek kaçırma, federal iddianameler ve online randevu gezisi arasında bir yerde değişmiştim. Sonunda adımı unutan, yarım yamalak yalanlar söyleyen ve ilk mesajı atmayan erkeklerden daha iyi olduğumu öğrendim. Hepsinden daha iyiydim ve daha iyisini de talep edebilirdim.

"Ben vişneli maden suyu severim," dedim.

Riley kaşlarını kaldırarak, "Bundan bahsetmiştin," diye cevap verdi. Oyuna bakmadan önce bana göz kırptı.

"Sevdiğim bir marka var, sadece otomatlarda satılıyor," dedim. "Bir ara Rob'a bundan bahsetmiş olmalıyım."

"Sanırım bununla bir yere varacaksın." Elini bana doğru çevirdi. "Devam edin."

"Rob şişeleme şirketinin ve dağıtımının izini sürdü ve en sevdiğim siyah vişneli maden suyundan birkaç kasa satın aldı."

Riley başını salladı. "Rob detaycı bir adama benziyor. Onun ve detaylarının şerefine."

"Sana onu satmaya çalışmıyorum," dedim. Ve satmıyordum da. Gerçekten. Bu adamların eskiden çıktığım dangalaklardan ışık yılları kadar uzak olduğunu anlamasını istiyordum. Önemsiz görünüyordu ama otomat maden suyu benim kanıtımdı. Bu hamle işe yaradı. Bu zaman aldı. Evet, belki bu işi asistanlarından ya da astlarından birine devretmişti ama elinde bir kucak dolusu vişne şekeriyle ofisime bir süper kahraman gibi giren oydu. Şimdiye kadar çıktığım tüm erkekleri çağırıp onlara tercih ettiğim alkolsüz içeceği sorsam, hiçbirinin maden suyu diyeceğini sanmıyordum. Bırakın siyah vişneli ve bu özel çeşidi. Bu küçük, hatalı bir kanıttı.

"Ben bir tadilat evi satın aldı," diye devam ettim. "Büyükannesini o eve taşımak istiyordu. İş bitiremeden vefat etti."

Son birkaç erkek arkadaşım bunu asla yapmazdı. Peter bir bina satın alıp büyükannesine bedavaya bir daire vermiş olabilir ama onun için en uygun hale getirmek için parmağını bile kıpırdatmazdı. Ondan önceki adam da kimseye bir şey vermedi.

"Ben'in büyükannesine olanları duyduğuma üzüldüm," diye cevap verdi.

"Onlar iyi adamlar Riley," dedim. "Onlar iyi adamlar ama bunu sana kanıtlamak zorunda değilim. Son birkaç ayda pek çok şeyi anladım. Sanırım artık anlıyorum ve... artık benim için endişelenmene gerek yok. Artık aynı hataları yapacağımı sanmıyorum. Biliyorum, beni birçok kez çökerken ve yanarken izlediğin için buna inanmak senin için muhtemelen zor ama bu sefer inanıyorum."

Riley kolunu barın üzerine koydu ve başını avucuna yasladı. Uzun bir süre bana baktı, beni incelerken çenesi çalışıyordu. "Kardeşlerin bu adamlarla tanıştı mı?"

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirip mırıldandım. Ash ve Linden'i ataerkil bir onaylama egzersizi olarak sormuyordu. Kardeşlerimin bu durumdan olağanüstü derecede eğleneceğini ve onlarca yıl boyunca eğlenmeye devam edeceklerini biliyordu. "Hayır. Bunu aileme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, o yüzden açıklamadım."

Bunu düşünürken başını yana eğdi. "Bu mazerete izin vereceğim, ama ailene söylersen, lütfen orada olmama izin ver, böylece onların pinyata gibi patlamalarını izleyebilirim."

"Ancak babam korunup korunmadığımı sormadan önce beni oradan çıkaracağına söz verirsen," dedim gülererek. "Çünkü bu onun tek yorumu olur ve bunu sen de biliyorsun."

"Tamamdır." Birasına uzandı ve "Annen hâlâ senin için mi çalışıyor?" diye sordu.

"Mmhmm." Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Evet. Çok eğleniyor, o yüzden henüz onu durdurmadım. Yeni biriyle konuşmuyorum. Ellerim bu ikisiyle dolu."

Yüzünü buruşturarak, "Ellerinin dolu olduğunu düşünmemeyi tercih ederim, Gigi," dedi.

"Üzgünüm," diye cevap verdim. Üzgün değildim. Riley'nin seks hakkında rahatsız olmadan konuşamaması beni daha çok eğlendiriyordu. Kendini adadığı hayat onu değiştirmişti.

Bardağını ağzına götürürken durakladı. "Bekle bir saniye. Birbirlerinden haberleri var mı? Yoksa hiçbir şeyden haberleri yok mu?"

"Birbirlerinden haberleri var." Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Tanıştılar. Hepimiz aynı yerlerde karşılaşp duruyorduk, ben de temel kuralları koydum. Bazen grup mesajları gönderiyorum ve onlara yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Yani bir kızın çamaşır yıkaması, bir kutu peynirli makarna yemesi ve *The Real Housewives*'ı izlemesi gerekir. Bunun için onlara ihtiyacım yok. Ama yine de onlara bunu söylüyorum ve sonra saçma bir şey hakkında endişelendikleri için durmadan beni kontrol eden mesajlar alıyorum." Hâlâ bardağı tutarken bana gülümsedi. Sıradan bir Riley gülümsemesi değildi, içinde bir tutam şeytan olan türden. Şaşırmıştı, belki biraz da gururluydu. Bu garip ve kafa karıştırıcıydı. Onun gururunu istediğimden emin değildim. İlişkimiz böyle değildi. "Ne? Bu yüz de ne?"

"Oyunu sen yönetiyorsun," dedi. "Sen... bu sefer yetki sende." "Evet, öyleyim," dedim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Önemli bir şey değil." "Benim yerimde oturmuyorsun, Gigi," dedi yumuşak bir sesle.

An değişti, dışarıdaki ağır, kara bulutların gökyüzünü aşağıya, şehrin içine doğru bastırması gibi bir ağırlık üzerimizden kaydı. Riley ve ben ağır şeyler yapmazdık. Yaptıysak da bunu kalın bir mizah katmanıyla yapardık. Büyük duygusal anlar, açığa çıkmış ruhlar yoktu. Spor üzerine çirkin bahisler oynar, tadilat ve sandviçler hakkında tartışırdık. Bu bizim çalışma şeklimiz değildi ve ben buna bir son vermek istiyordum.

Eğer hemen şimdi durmazsa, arkamı dönüp son aylara sığdırdığım yüzyıllık büyümeyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Arkamdaki yola bakmaya hazır değildim. Hatalarımı ve yanlış adımlarımı tüm çıplaklığıyla görmeye hazır değildim.

"Hey, sen nişanlısın!" Büyüyü bozmak için koluna vurarak bağırdım. "Evleniyorsun! Daha bunun hakkında konuşmadık!"

"Seni görmeyeli o kadar uzun zaman mı oldu? Bu eski bir haber" dedi.

"Bana tüm nişan hikayesini anlat, sadece sevimli fotoğrafları ve Alex'in Facebook'ta paylaştığı başlıklar. Çok sevimli bu arada."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti. "Bu hafta sonu bir doktor konferansına katılacak. Bana onunla birlikte gidebileceğimi söyledi ama yanlışlıkla ameliyat fotoğraflarını görmek ya da kanlı bir şeyin içine girmek istemedim. Ama şimdi keşke gitseydim diyorum."

"Harika," dedim düz bir sesle. "İyi bir arkadaş olduğuma sevindim." "Öyle demek istemedim," diye itiraz etti.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Tamam, hikayeyi istiyorum. Soruyu ne zaman sordun?"

"Fenway'de açılış günü," diye başını sallayarak cevap verdi. "Planım bu değildi ama elimi zorlayan bazı hafifletici koşullar vardı." Gözlerini kırpıştırarak maça baktı. "Batman iç çamaşlırıydı. Batman donu elimi zorladı. Yine de pişman değilim. Zamanı gelmişti ve ben mutluyum."

"Bir tarih belirlediniz mi ya da herhangi bir plan yaptınız mı ya da-" Bakışlarım bar kapısına kaydı, kapı açıldığında odayı gök gürültüsü ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi doldurdu. Kapıdan sırlıklam olmuş bir grup adam girdi, hepsi de yağmuru silmekle, kıyafetlerini sıkmakla meşguldü ve sağanaktan şikâyet ediyorlardı. Tam Riley'i düğün detayları için iğnelemeye başlamıştım ki, adamlardan biri kafasından bir kasket çıkardı. Kafasını kaldırdı ve gözlerimiz barın karşısında buluştu.

Ben.

Onu şu an görene kadar bu hafta onu özlediğimi fark etmemiştim. Vıcık vıcık haline rağmen dudaklarında sıcak bir gülümseme vardı. Onu yanıma çağırdım ama

Islak ayakkabıları gıcırdayarak bize doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Bu saçmalıklar hakkındaki şikâyetlerimi dinliyor musun? Alex'in böyle bir arzusu olmamasına rağmen ailesi Nevada'ya gidip rastgele bir şapelde evleneceğimize inanıyor. Bütün mesele bu ve ben kız kardeşim Shannon'ın kaçmakla doğru bir fikir bulduğunu düşünmeye başlıyorum." Riley durakladı ve bakışlarımı takip etmek için döndü. Ben'i gördü ve iki kaşı birden havaya kalktı. "Bu karmakarışık şey de ne?"

"Ne tür bir büyüsün sen güzel kız?" Ben yaklaşırken sordu. "Çünkü tam da seni düşünüyordum ve işte buradasın."

Riley ile arama girdi ve eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Şu haline bak," diye mırıldandım, nemli saçlarını alnından iterek.

"Lütfen yap," diye yanıtladı. "Gerçekten seni düşünüyordum. Fırtınadan çıktıktan sonra seni arayacaktım. Bu gece seni dışarı çıkarabilir miyim diye soracaktım. Akşam yemeği, sinema, ne istersen."

Riley boğazını temizledi. "Hangisi bu?"

Elimi Ben'in sert ama çok ıslak göğsüne koydum ve onu geriye doğru ittim. "Ben, bu benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve ara sıra iş ortağım olan Riley Walsh. Riley, bu Ben Brock. Benim evimin karşısındaki evi yeniliyor. Saatlerce fayans testeresini çalıştırmadığı zamanlarda yangınlarla mücadele ediyor."

Adamlar el sıkıştı, birbirlerine metrik tonlarca şüpheyile baktılar. Buna bayıldım.

"Riley de bana yaklaşan düğününden bahsediyordu," dedim. "Açılış gününde evlenme teklif etti. Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Bu işe yaradı. Ben'in sırtışı geri döndü ve başını sallayarak "Açılış gününden daha iyi bir şey olamaz" dedi.

"Evet, doğru kızı bulmaktan daha iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı Riley. Elini arka cebine attı ve cüzdanından birkaç banknot çıkardı. Onları barın üzerine fırlattı ve bana baktı. "Şimdi çıkıyorum." Ben'in yüzüne döndü ve avucunu diğer adamın omzuna vurdu. "Bu kasabada ceset gömmek için bir sürü yer var ve arabamda bir kürek bulunduruyorum. Beni anlıyor musun, evlat?"

"İnan buna," diye yanıtladı Ben.

Riley bar taburesinden kaydı ve Ben'in sırtına bir şaplak daha indirdi. "Güzel," diye cevap verdi Riley. Beni işaret etti. "Bu hafta bana mesaj at. İhtiyacım var

North End projemle ilgili tavsiyelerinizi bekliyorum. Sağda solda saçmalıklar var." "Andy bana her şeyi anlattı zaten," diye cevap verdim. "Sanırım bazılarını engelledim

Çarşamba günü kontrol etmek için zamanım var." "Öğle yemeği mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim. "Orada kuru kalın."

Riley elini sallayarak bizi barda bıraktı. Ben birama uzandı ve bana dönüp bakmadan önce bir yudum aldı.

"Geçtim mi?" diye sordu.

Omuz silktim. Riley onaylamasaydı gitmezdi. Onun onayına ihtiyacım olduğundan değil ama arkadaşlar böyle çalışır. Ben'le herhangi bir sorunu olsaydı sonuna kadar üçüncü kişi olarak kalırdı. En azından onaylamıyordu ve bu da bir şeydi. "Belki."

Ben bir yudum daha aldı ve boş bardağı bardağın üzerine koydu. "Beni öldürmekle tehdit etti," diye düşündü. "Ondan hoşlanıyorum."

"Güzel," dedim gülerek. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, ilişkimiz hiçbir zaman arkadaşça olmaktan öteye gitmedi. Birlikte maçlara gider, bira içer ve eski evler üzerinde çalışırız. Hepsi bu kadar. Hepsi bu kadar."

"Küçük nimetler," diye mırıldandı. "Bu gece seni dışarı çıkarabilir miyim, güzel sihirli kız?"

Elimi Ben'in kolunda gezdirerek daha fazla yağmur suyunu sildim. "Hayır, bu gece olmaz," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak.

"Tamam o zaman," dedi, omuzları biraz çökmüştü.

"Ama istersen seni eve götürebilir ve ıslak giysilerini kurutucuya atabilirim," diye önerdim. "Belki dışarıdan bir şeyler sipariş ederim. Başka bir maç izleriz."

Ben bana baktı. Barın diğer tarafında bir bardak kırıldı. Tepemizde bir gök gürültüsü patladı ve elektrikler kesildi. Bir yağmur damlası alnından, burnunun etrafından ve yanağındaki yara izinden aşağı aktı. Bakmaya devam etti.

Sonra parmaklarını saçlarımin arasına soktu ve dudaklarını dudaklarımdan bir nefes uzağa götürdü. "Evet," diye fısıldadı, ağzımın köşesine küçük bir öpücük kondurdu. "Beni eve götür, güzel sihirli kız."

BÖLÜM YIRMI İKİ

SEVGİLİM SIRILSIKLAMDİ. Ben de daha iyi değildim.

"Tamam." Yağmur suyunun Ben'in ayaklarının dibinde birikmesini izledim. Bardan evime kadar olan yol kıyafetlerini kurutmak için çok az işe yaramıştı ve şimdi giriş kapımda sel koşulları yaşanıyordu. Ben Kasırgası karaya ulaşıyor. "O kıyafetleri çıkarmalısın."

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Ben.

Elimi nemli saçlarımın arasında gezdirdim. Fırtına sert bir şekilde bastırıyordu ve araba yolundan kapıya doğru hızlıca koşarken bile tişörtüm tenime yapışmıştı. Sütyenimin izinin artık daha şeffaf olan kumaştan belli olmaması için kolumu göğsümün üzerine sardım.

Göğsüne doğru belli belirsiz bir el sallayarak, "Böyle ölümü yakalayacaksın," dedim. "Ve ıslak kot çok rahatsız edici. Islak kotun ne kadar rahatsız edici olabileceğini bilmek için Canobie Gölü Parkı'nda yeterince ılandıktan sonra yürüdüm. Sekizinci sınıftaki sınıf gezimin çoğunu bir bankta oturarak geçirdiğimi hatırlıyorum, arkadaşlarıma önce kütüğe binmekte ısrar ettikleri için küfrediyor ve pantolonumun kuru olmasını diliyordum." Belli belirsiz bir hareket daha. "Onları çıkarman gerek."

Ben vücudunu aşağı yukarı hareket ettirdi. "Oturma odanızda soyunmadan önce ne önerdiğiniz konusunda son derece net olmak istiyorum çünkü bir yanlış anlaşılma yüzünden sizinle işleri berbat etmeyeceğim," dedi. "Benden soyunmamı mı istiyorsun güzel kız? İstediğin bu mu? Tam burada mı? Hemen şimdi mi?"

Köpeğim Gronk, o tembel kemik, çene patlatan bir esnemeyle yatak odamdan çıkmak için bu anı seçti. Bana hafif bir ilgiyle baktı.

Oh, geri mi döndün? Şimdi de beni beslemeyi mi planlıyorsun? homurdandı ama sonra Ben'i gördü ve havlama yarışı başladı.

"Hey, dostum," diye seslendi Ben yavru köpeğe. "Beni sokağın karşısından hatırladın mı? Birkaç hafta önce tanışmıştık. Bahçemde on beş yirmi yeri işaretlemiştin ve ben de sana havuç vermiştim. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

Gronk bir an için havlamayı kesti, vücudu titriyor ve Ben'e bakarken küçük patileri yerinde dans ediyordu.

"Dostum," dedim Gronk'a, elimi Ben'in göğsüne bastırarak. "Sessiz ol. Kaley bu adamdan korumanıza gerek yok."

Bu Gronk'u durdurmadı. Her havlayışında titreyerek oflayıp puflamaya devam etti.

"Anlıyorum dostum. Sen sadece anneni koruyorsun," dedi Ben. Diz çöktü ve avucunu Gronk'a doğru uzattı. Yavru Ben'e baktı, havlamaları alçak hırıltılara dönüştü. Sonra Gronk yaklaştı. "İşte böyle dostum. Gel buraya, kokla beni, yala beni." Gronk Ben'in avucunu yaladı. Sonra Ben başını kaşımak için yana kayınca keyifle hırladı. "Arkadaş olabiliriz, değil mi?"

"Genelde erkeklerden hoşlanmaz," dedim, bir kolum hâlâ sütyenimi görünmeyecek şekilde koruyordu. Fırtınalı bir günde beyaz bir tişörtle denizci çizgili sevimli bir sutyen giymek bana kalmıştı. Zekice. "Bazı kötü deneyimler yaşad."

"Hayır, biz iyi arkadaş olacağız," diye karşı çıktı Ben, onu sırt üstü iterek. Köpeğin karnını ve kafasını aynı anda kaşdı ve evet, cebinde pastırma olan bir köpek fısıldayıcısı gibi Gronk'u büyülüyordu. "Ben ve bu adam, aynı takımdayız."

Ben, ayağa kalkmadan önce Gronk'un tüm vücudunu okşadı ve kulağını kaşdı. Köpek yan yatmış, nefes alırken dili dışarı sarkmıştı. Mutluluktan uçuyordu.

Gronk, göbek okşama ve kafa kaşıma gibi ucuz numaralara kanacak türden bir köpek değildi. Hayır, Gronk sevgisi için insanları çalıştırırdı ve nadiren erkeklere verirdi. Eski sevgilimle olan durumdan sonra -Gronk penisi olan herkese sırtını döndü. Onu suçladığımdan değil. Ben de çoğunlukla aynı şeyi yaptım.

"Hâlâ soyunmamı istiyor musun?" Ben başparmağını kemer tokasına dolayarak sordu.

Ona uzandım, sanki gerçekten ıslak olduğunu teyit etmem gerekiyormuş gibi avucumu bir saniyeliğine göğsüne götürdüm. Tamamdır. Onaylandı. Ama çekmedim.

Elimi geri çektim. Hayır, et marine eder gibi her tarafını ovmaya devam ettim.

"Kurulanman gerek. Üşümüş ve ıslanmışsın ve bu, bilirsin, maç izlemek için iyi bir yol olamaz."

"Maç izlemek için berbat bir yol." Ayakkabılarını çıkarırken ağzının bir köşesinde bir sırıtış belirdi. Omzumun üzerinden evin arka tarafını işaret etti. "Orada banyonuz var mı? Bir duş, birkaç havlu? Islak gazete gibi kokuyorum ve bu hiç hoş değil."

Vay anasını. En kötü ev sahibiydim. Kesinlikle en kötüsü. Teyzem burada olsaydı, bir yandan dolma mantarları ızgaranın altına atarken, bir sürahi Manhattans karıştırırken ve Ben'in kristalleri saklayıp saklamadığını sorarken bir yandan da kıcıma bulaşık havlusuyla vururdu. Mantar nasıl doldurulur bilmiyordum ve Ben'in benden mantar istediğinden şüpheliydim ve Manhattans da söz konusu değildi çünkü Manhattans da neyin nesiydi? Kristaller konusunda da onunla tartışmaya girmeyecektim.

Öncelikle, hazırda bir Manhattan tarifim yoktu. Ama daha da önemlisi, teyzem burada değildi. Sadece Ben ve ben, bir de zonklamış bir köpek ve önümüzde koca bir gece vardı.

"Hadi," dedim Ben'e doğru el sallayarak. "Hadi seni ısıtalım."

Boştaki eliyle -çünkü dikkatimi kemerini uygunsuz bir şekilde aşağı çeken başparmağına çekmeden duramıyordu- dirseğimi kavradı. Birazcık sıkı. "Evet. Hadi yapalım şunu."

Koridorda, evimin arka tarafına doğru beni takip etti, parmakları dirseğimin etrafında gevşekti. Banyoya vardığımızda ne yapacağımı bilmiyordum. Onun soyunmasını izleyip sonra duşa mı girecektim? Onunla birlikte mi girecektim?

Bu sorulara cevap vermek için fazla enerji harcamadım, bunun yerine kapıyı iterek açtım ve ışıkları yaktım. Ben daha duş perdesini yırtmadan Ben kolunu belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti.

"Durulanacağım," dedi, dudakları boynumun yan tarafındaydı. O nokta tehlikeliydi. Gerçekten çok tehlikeliydi. Oraya dokunduğunda duyularımı ve uzamsal farkındalığımı kaybederdim. "Bana katılmanı istemeyeceğim ama kendini içeri davet edersen seni geri çevirmeyeceğim."

Dudakları o hassas noktaya değdi ve Kenny Loggins'in "Danger Zone" şarkısı kafamın içinde çalmaya başladı. Etrafımda dolaştı ve duş kabininin içine uzandı. Akan suyun sesi odayı doldurdu. Bir an

Top Gun'daki soyunma odası sahnesi gibi ama Tom Cruise ve Val Kilmer yerine Ben vardı.

"Yemek sipariş edeceğim. Sana da bir havlu getireyim," dedim ve geri çekildim. Mesafe, kendimi onunla birlikte oraya atlamaktan alıkoymanın anahtarıydı ve şu anda bunu yapmıyordum. Çıplak ve birlikte duş almak büyük bir sıçramaydı. "Şimdi gidip yapacağım. Kıyafetlerini lavabonun üzerine bırak. Döndüğümde onları kurutucuya atarım."

Eşikten geri adım attım, ellerim kapının etrafında kıvrılmıştı. Ben kot pantolonunun kemerini çözerken sırtıtmaya devam etti. Çıplak ten ve sıcak su hakkında düşündüğümü biliyordu. Bunu biliyordu. Ben'in özelliği buydu. Elli metre öteden aklımdan geçenleri okuyabiliyordu.

Tişörtünü kafasına geçirdi, ıslak bir şekilde lavaboya bıraktı. *thunk*. İşte oradaydı, üstsüz.

Koyu renk saçları kaslı göğsünün ortasından aşağıya doğru uzanıyor, koyu zeytin rengi teni tepedeki ışığın altında parlıyordu.

Bir dövme pazısını çevreliyordu. Bir diğeri omzunun üstünden dirseğine kadar uzanıyordu. Bir ok.

Gövdesinin kaslı kesimleri kasıklarına doğru işaret ediyor gibiydi. Kot pantolonu düşüktü. Açıkça düşük.

Bir elini bel kemerine, diğerini fermuarına götürdü. "Orta pişmiş. Esmer pirinç. Ekstra provolone. Ançüez yok," dedi.

"Huh-ne?" Mırıldandım, bakışlarım göbeğinin altındaki boşluğa yapışmıştı. Yukarı bakmaya bile çalışmadım.

"Ne sipariş edersen et," diye kıs kıs gülerек cevap verdi. "Benimki orta pişmiş olsun. Ya da yanında kahverengi pirinç. Ya da ekstra provolone, eğer hissettiğin buysa. Ançüez olmasın."

"Anladım." Hala bakıyorum. Hâlâ fermuarın inmesini bekliyordum. "Anladım," diye tekrarlardım. "Kahverengi pirinç burgerinde ançüez yok."

Fermuarı aşağıya doğru indi ama parlak mavi boxer külotu malları gizli tutuyordu. "Teşekkürler Magnolia," diye şarkı söyledi. Eğer bok yiyen bir sırtışın bir ses tonu varsa, o da buydu.

Sonunda Ben'in safir bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Havluyla birlikte hemen döneceğim."

Kapıyı kapattım ama elimi bir dakika boyunca tokmağın üzerinde tuttum. Belki daha fazla. Ben'in duşa girdiğini hayal ederken nefesimi tutmak için o saniyelerin her birine ihtiyacım vardı. Üzerinden akan su, vücudunun olukları boyunca ilerliyordu. Perdenin çubuk boyunca sürtündüğünü duyduğumda

ve sonra tekrar yerine oturdu, düğmeyi daha sıkı kavradım. Çevirmeyi, perdeyi çekmeyi, o yıkanırken ona bakmayı düşündüm. Bundan zevk almak için oraya girmeme bile gerek yoktu. Görsel etki benim için yeterli olacaktı.

Gayet iyi olur.

Ama başımı salladım ve çamaşır dolabına doğru döndüm. Ona havluyu getirecektim, ıslak giysilerini alacaktım ve yemek sipariş edecektim - ançüesiz - ve sonra Ben'e doyacaktım. Temiz ve kuru olduğu zaman. Ve giyindiğinde.

Belki bu noktaya odaklanmak aptalcaydı ama daha önce duşuma hiç erkek girmemişti. Bu değil. Buradakini değil. Yavaş ilerleyen tüm tren enkazı trajedilerinin yapması gerektiği gibi, soyguncu ve ben birlikte yaşamıştık. Peter banliyöyü ziyaret etmeyi reddetti çünkü onunla ilgili her şey kırmızı bayraktı. Rob bu eve kabul ettiğim diğer tek erkekti.

Dolaptan bir havlu çekip yüzüme bastırdım ve doğrudan havlu kumaşa doğru ciyaktım. Hayal kırıklığı, açlık ve mutluluğun bir karışımıydı. Tüm bu şeyler bir yere gitmesi gereken bir çılgınlığa dönüşüyordu. Benden kaçması gerekiyordu yoksa patlayacaktım.

Duş perdesi yine çubuğun üzerinde gıcırdadı ve kahretsin, o şeyde biraz WD-40'a ihtiyacım vardı.

"Bunu duydum," diye seslendi Ben suyun üzerinden.

"Neyi duydun?" Banyo kapısına doğru bağırdım. "Ben bir şey söylemedim ve burası perili falan değil. Hayal görüyorsun, Brock."

"Sadece buraya gel," dedi, emrini yumuşatan bir kahkaha attı.

Kapıyı itip birkaç santim açtım ve içeri baktım. Ben duş kabininin dışına eğilmişti, omuzları bir ahırın geniş tarafı gibi görünüyordu ve mürekkep siyahı saçları alnına yapışmıştı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Havluyu kapalı tuvalet kapağının üzerine bırakmadan önce ona doğru salladım.

Burnundan bir nefes çekti, bakışları sıvı bir güneş ışığı gibi içimi ısıttı. "Evet," diye cevap verdi, başı küçük derecelerde sallanıyordu. "Evet, güzel kız. Sormayacağıma yemin ettim ama buraya gelmene ihtiyacım var."

"Seninle orada seks yapmayacağım."

"Whoa, whoa, whoa. Duşta seks hakkında kim bir şey söyledi?" Alınmış gibi davranmakta yeterince iyiydi. "Kesinlikle ben değildim."

Tişörtümün boynunda iz bıraktım. "O zaman seninle oraya sıkışmamdan ne çıkmasını umuyorsun? Çünkü çok rahat."

Bakışlarını indirdi, başını yere doğru eğdi. "Sadece sana yakın olmak istiyorum," diye cevap verdi. "Sadece kısa bir süre için. Tamam mı?"

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Kapının aralığından onu izlerken nasıl olup da tişörtümü kafama geçirdiğimi ya da şortumu tekmelediğimi bilmiyordum. Külotumu indirirken, sütyenimin kancasını açarken ve o her santimimi içerken göğüslerimin serbestçe zıplamasına izin verirken ona doğru yürüyecek güveni nereden bulduğumu bilmiyordum. Her zaman var olan incinme, kullanılma, terk edilme korkusunu nasıl bir kenara attığımı bilmiyordum. Ve o perdeyi nasıl geri çektiğimi ve sıcak suyun altında ona nasıl katıldığımı bilmiyordum.

Bilmiyordum ve umurumda da değildi çünkü yaptım. İsteddiğimi aldım ve bu bir açıklama gerektirmiyordu.

Sıçırıyordum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SEVGİLİLERİM MIMOZALARINA BAYILDI.

Yani, mimozalarına bayıldım. Dürüst olmak gerekirse, ben de sevdim.

"Tamam, tamam," dedi Tiel Walsh, sanki biz ve kayınbiraderleri Andy, Shannon Halsted ve Lauren Walsh arasında geçen yarım yamalak konuşmaları silip süpürebilecekmiş gibi ellerini brunch masasının üzerinde sallayarak. "Baştan başla. En başından. Tüm hikayeyi. Nasıl oldu da iki erkekle birden görüşmeye başladın?"

Shannon, "Bu o kadar da alışılmadık bir şey değil," dedi. "İnsanlar bunu yapıyor. Flört eskiden olduğu gibi değil ve bu muhtemelen sorun değil."

Andy, "İnsanların çıktığını sanmıyorum, nokta," diye karşı çıktı. "Takılıyorlar ve bazen aynı birkaç kişiyle tekrar tekrar takılıyorlar."

"Bu çok iç karartıcı," diye mırıldandı Tiel. "Pek çok nedenden ötürü."

"Evlenmeden önce bir sürü erkekle takılmadığın için mi?" Lauren sordu. "Yardıma olacaksa, ben de yapmadım. Shannon ve Andy yaptı ama bunun nedeni onların bizden daha iyi bir oyuna sahip olmaları."

Lauren'a "Bence oyunun gayet iyi," dedim.

"Bekarken beni tanı mıyordunuz," dedi gülerek. "Benim oyunum hiç yoktu. Benim oyunum ormandaki Bambi'ydi."

"Aman Tanrım," diye homurdandı Shannon. "Yine sen ve şu kırılgan geyik yavrusu olayı. Bekârlık günlerinde sürtüklük yapmamış olman masum olduğun anlamına gelmez. Kardeşime söylediğin şeyleri duydum ve birkaç mesajdan fazlasını da gördüm. Bambi değilsin."

"Buna 'sürtüklük' demesek olmaz mı?" Andy sordu. "Kadınların cinsel partner aramasına, sonra da seks yapmasına ve seksten zevk almasına izin verilir. Bunların hiçbiri

onları sürtük yapar. Bunların hiçbiri yargılamayı gerektirmez. Bu hayatın normal, sağlıklı bir parçasıdır ve değer yargıları eklemek gerekli değildir."

"Haklısın," dedi Shannon, boş şampanya kadehini yanından geçen garsona doğru sallayarak. "Bunu eğlence için kullanmak bile, yani onu srtklerden alıp kendimize mal etmek ve onların utanç verici bir şekilde kullanma becerilerini ortadan kaldırmak bile, bazı boktan yükler taşıyor. Çünkü kimse tüm o seksin diğer tarafındaki adama bakıp ona erkek sürtük demiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Andy. "Prist olmaya alışmıyorum. İnsanların konuşma şeklini denetlemek istemiyorum ama bazen kelimelerin kadınlara karşı silah olarak kullanılmasından nefret ediyorum. Başkalarının işine geldiğinde her şeyin kadınlara karşı silah olarak kullanılmasından nefret ediyorum. şu anda tüm bu gürültüye karşı biraz hassasım."

"Hassas olmaya hakkınız var," dedi Shannon. "Duygularını hissetmeye iznin var. Kardeşimle yalnız kaldığında bana hindistan cevizi yağıyla neler yaptığını anlatmadığın sürece onları şampanyaya boğmaya da hakkın var."

"Peki ya hindistan cevizi yağı içermeyen şeyler?" Andy sordu, kaşları bir Sephora reklamı gibi kalkıktı.

Shannon abartılı bir rpertiyle, "Ben de bunları duymak istemiyorum," dedi.

Lauren yüzünü bana çevirdi. "Bir favorin olmalı. Ya da hafif bir tercihin. Senin oğlanlarla, hindistan cevizi yağı değil. Değil mi?"

Aşırı derecede hamile olduğu için masadaki tek ayık kişi oydu. Benim hesabıma göre en az on yedi aylık hamileydi. Öyle olmalıydı. Çok uzun zamandır hamileydi. En azından Nixon göreve geldiğinden beri.

"Ne zamandır hamilesin?" diye sordum. Biraz gevelemeye başladı. "Ne zamandır hamilesin?" gibi bir şeydi ve hıkırıkla bitti.

Hakkını yemeyelim, gülümsedi. Matt Walsh'un karısının en iyi yanı buydu. Herkesi rahat ettirirdi. İnsanlar onun iyiliğini hak etmemiş olsalar bile onlara iyi davranırdı.

"Sekiz ay kadar. Bu ocuğun birkaç haftası daha var."

"Tamam, güzel," diye mırıldandım, atkuyruğumla yüzüme tokat atacak kadar sert bir şekilde başımı salladım.

Andy parmaklarını şıklatarak, "Konumuza dönelim," dedi. Emin değildim ama bu hareketi Patrick'ten öğrendiği izlenimine kapılmıştım. O da bir şişşakıydı. Hem de en abuk.

Shannon elinde şampanya kadehiyle kabine yaslandı. "Kilit noktaları özetlememe izin ver patron. İki erkek. İkisi de eğlenceli ve güzel. Havalı adamlar. Biriyle büyük bir etkinlik yaklaşıyor. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Geçen hafta sonu itfaiyeciyiyle duş aldım," diye itiraf ettim. "Bu biraz açıklayıcı oldu."

"Malları ele geçirdiğin için mi?" Lauren sordu.

Mırıldanarak onayladım.

"Eğlenceli zamanlar," diye mırıldandı Tiel.

"Evet, çoğunlukla." Sanki bir şey tartıyormuşum gibi iki elimi kaldırdım. "Duşum çok fazla eğlence için yeterince büyük değil. Çoğunlukla, 'Oh, hey, sen çıplaksın ve ben de çıplağım ve ikimiz de kaygınız, bu heyecan verici ama tek yapabileceğimiz burada durmak ve birlikte çıplak olmak' gibiydi." Ellerimi indirdim, omuz silktim. "Sonra Beverly House of Pizza'dan sipariş verdik ve Yankees-Dodgers maçını izledik ve televizyona bağırduğımda onu korkuttum."

"Alanın ne kadar küçük olduğu umurumda değil, biriyle duş alıp nasıl seks yapmazsın?" Tiel sordu. "Emin değilim ama sanırım duşta hamile kaldım."

Shannon, "Will duşta seks sırasında beni hamile bırakmaktan bahsediyor ama bizim için bu şekilde sonuçlandığını sanmıyorum," dedi.

Lauren karnını okşayarak, "Bunun suçlusunun duşta seks olması ihtimali yüksek," dedi.

Shannon ona, "Sanki dairendeki, Matt'in ofisindeki ve tüm şehirdeki her lanet yüzeyde denemiyordun," dedi.

Lauren omuz silkti. "Neyin işe yarayacağını asla bilemezsin." "Eldeki konu," diye tekrarladı Andy.

Lauren, "Bunu sadece duşta seksi sevmediğin için söylüyorsun," dedi.

"Haklısın," diye yanıtladı Andy. "Hoşuma gitmiyor. Bazıları gibi parlak sarı Kaliforniyalı kız saçlarına sahip değilim. Benim saçlarım karmaşık. Saçlarım bir protokol, bir rutin gerektiriyor. Ve duş bonesi takarken seks yapmayı reddediyorum."

"Bu adil," dedi Tiel. "Duş bonesi takarken edepsiz bir şey söylemem mümkün değil."

Shannon gözlerini tavana doğru devirdi. "Kardeşlerimin seks hayatları hakkında bir şeyler duymak istemiyorum, teşekkürler."

Andy, Shannon'ı görmezden gelerek, "Ve hamile kalmaya olan ilgim sıfırdan da az," diye devam etti. "Yani, herkes duşta hamile kalıyorsa, ben de banyo kapısını arkamdan kilitlemeye devam edeceğim."

"Bu konuda sana katılıyorum," diye cevap verdim. "İhtiyacım olan son şey bu adamlarla ne yapacağımı düşünürken hamile kalmak."

Tiel, "Bu, kararı ya çok kolaylaştırır ya da çok zorlaştırır," dedi. "Zor," diye cevap verdim. "Zor olacak. Bundan eminim. Ve tüm bunlardan bağımsız olarak, şu anda çocuklarımdan biriyle gerçek bir bebek sahibi olmaya hazır değilim.

bu adamlar."

"Tamam o zaman," dedi Tiel. "Ne için hazırsın?"

Ona göz kırptım, dudaklarım aralandı ve kelimeler dilimde bekliyordu. Ama hiçbir şey söylemedim. Sesleri çıkaramadım. Bunun yerine, bir ağız dolusu içkili portakal suyuyla hepsini yuttum.

"Magnolia'nın bizden iki şeye ihtiyacı var," dedi Andy, benim çırpındığım yere atlayarak. "Süslü bir elbise seçmek için yardıma ve hokkabazlık yaptığı sikler hakkında objektif görüşlere ihtiyacı var."

"Ben alet falan taşıyorum," diye karşı çıktım. "Sadece onları duşta ovuyorum."

"Oh, yani birden fazla duş mu vardı?" Tiel sordu. "Ve birden fazla penis?" Lauren sordu.

"Pijama partisi vardı," dedim kadehimi yere bırakarak. "Şampanyayı götür. Pasaklı olmaya başladım."

"Devam edelim," diye mırıldandı Shannon. "Bir elbiseye ihtiyacın var. Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz."

"Olay nedir?" Tiel sordu. "Moda konusunda pek yardımcı olduğum söylenemez ama seni ne için giydiriyoruz?"

Boho yazlık elbisesine doğru bir hareket yaparak "Çok yardımseversiniz," dedim. "Tarzınız harika."

Shannon, "Asıl şaşırtıcı olan ikinizin arkadaş olması," diye düşün d ü . "Tüm o beklenmedik eşleşmeler arasında."

"Hepimiz olasılık dışı insanlarız," dedi Andy. "Birbirimizi sevmeyi başarıyor olmamız en iyi şey."

"Çocuklar çok iyi. Gerçekten iyiler," dedi Tiel. "Onlar harika ama kız arkadaşlar en iyisi."

"Bana karşı çok nazıksınız," diyerek peçeteme uzandım. Gözlerimin arkasındaki yaşların sızladığını hissediyordum ve hazır olmam gerekiyordu. Manolya artı

şampanya eşittir sobby effusiveness. "Cidden, bana karşı çok iyisiniz. Benden sonsuza dek nefret edeceğinizi düşünmüştüm."

Gerçek buydu. Sam'i öpmek gibi çok büyük bir hata yaptığımda, bunun onun dikkatini çekmenin en doğru yolu olduğunu düşünmüştüm. Cesur ve ileri görüşlü olduğumu, Andy, Shannon ve Lauren gibi kontrolü ele aldığımı düşünmüştüm. Onlar istediklerinin peşinden gittiler ve hiçbir şey onları engellemedi ve ben de öyle olmak istedim, bir kereliğine bile olsa.

Kısa ve sonsuza dek süren bir flört kafasının üzerinden uçup gittiğinde dikkatini çektiğimi sanmıştım. Ama kafasının üzerinden geçmemişti. Gelişmelerimi görmezden gelmişti çünkü Tiel'e aşıktı. Ve ben dilimi onun ağzına sokarken içeri giren de Tiel'di.

Yaptım ama nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Sam'e aşık değildim. Onunla flört ediyordum çünkü oradaydı. Hayatımın değişmez bir parçasıydı -bir peyzaj mimarı olarak beni ciddiye alan bekâr bir adam- ve ben onun bana göre olmadığını anlayamayacak kadar berbat durumdaydım. Tanrım, hiç de değil. Ona karşı derin, öfkeli şehvet ve özlem duygularım yoktu. Onun ilginç ve büyüleyici olduğunu düşünüyordum ve rastgele mimari problemleri çözme konusunda ortak bir sevgimiz vardı. Bana ilgi gösterecek birine çok ihtiyaç duyduğum bir dönemde hayatımın demirbaşlarından biriydi. Zanaatımdaki yetkinliğimi onaylamasına, beni çekici bir kadın olarak görmesine.

Sam'in tüm bunları benim için yapabileceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

O öpücük çok kötü şeylerin saçma bir kesişimiydi. Sam ve Tiel'in ilişkisini aylarca mahvetti. Sam'le olan profesyonel ortaklığımı öldürdü. Bir süreliğine, tüm Walsh Associates şirketiyle olan profesyonel ortaklığımı öldürdü. Onlar için artık *istenmeyen adamdım*.

Riley hariç. Şirketteki en genç Walsh asla ilişkileri yok etmek ya da herhangi bir şeye zarar vermek niyetinde olmadığını biliyordu. Riley onları tekrar bir araya getiren ve Sam ile Tiel'i ayırmaya çalışmadığımı görmelerini sağlayan kişiydi. Ben sadece onun peşinden giden kız olmaya çalışıyordum. Onları yanlış bir şey yapmadığımı görmeye zorladı. Kasıtlı olarak değil. Kendimi küçük düşürmekten başka bir şey yapmadım.

Benim için zor bir dönemdi. Yaptıklarından utandım ve gelen tepkiler beni yaraladı. İşimi devam ettirmek için mücadele ettim. Kendimi bu kadar değersiz hissettiğimde hizmetlerimi müşterilere sunmak zordu. Burası küçük bir kasabaydı ve bu da sürekli arkamı kollamam anlamına geliyordu.

Walsh ya da müttefiklerinden birinden kaçma umuduyla. Her zaman endişeliydim. Endişeliydim, utanıyordum ve bu kadar çok çalışmışken beni istemeyen bir çocuğu öptüğüm için her şeyi kaybediyor olmaktan dolayı yıkılmışım.

Yolun bir yerinde Andy ve ben arkadaş olduk. Başlarda bana mesafeli davrandı ama Andy bunu herkese yapar. Buz gibi soğuk ve mesafeliydi. Ama tıpkı bir fidanın yavaş yavaş büyüyüp öyle kalın bir ağaca dönüşmesi gibi, kollarınızı etrafına dolayamazsınız ya da hayatınızda köklü bir çapa olmadığı bir zamanı hatırlayamazsınız, o da büyüdü ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Ve yanında ekibini de getirdi.

Kendimle barışık olma yolunda attığım adımları ve tırmandığım dağı düşündüğümde, Andy ve arkadaşları yolumu açan ve ellerimi tutan kişilerdi. Bu kadınlar olmasaydı buraya gelemedim ve sevgim için yarışan iki erkeğe sahip olamazdım. Bir zamanlar bana sert davranmışlardı ve işin çirkin tarafı da buydu - kadınlar genellikle birbirlerine sert davranırlardı. Gereksiz yere. Ama bana geldiklerinde, sonuna kadar geldiler. Öyle sıkı sarıldılar ki beni tekrar bir araya getirdiler ve karanlığı sıkıp çıkardılar.

Kesinlikle olası değildi. Aynı zamanda çok kötü bir şeyin en iyi sonucuydu.

"Senden nefret etmekten daha büyük sorunlarımız var," dedi Lauren. "Evimin henüz zemini olmadığı ve ay sonunda çatı katından taşınacağımız ve hemen ardından bir bebek sahibi olacağımız gerçeği gibi. Bunlar gerçek sorunlar. Zeminler problemdir."

Shannon çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı. "Bana kime bağırdığımı söyle, ben de bağırayım."

Andy masanın öbür ucuna uzandı ve Shannon'ın elinden telefonu aldı. "Bunu yapmayacağız, tatlım." Lauren'a doğru eğildi ve kolunu kadının omzuna doladı. "Alt döşemeleriniz var. Matt'in sana söz verdiği ahşap olmadığını biliyorum ama onlar da yakında döşenecek. Döşemeyi kendim yapıyor olsam bile her şey bitmiş ve tamamlanmış olacak."

"Ben de sizin için bavulları açıyor olacağım," diye ekledi Tiel. "Riley'nin bebek odası için bir duvar resmi yapmaya çalıştığını biliyorum."

Shannon, "Ben de kırbacımla orada olacağım ve gerektiğinde kırbacımı şaklatacağım," dedi.

"Çevre düzenlemesini de bu hafta içinde yaptıracağım," dedim. "Taşınma günü geleceğim. Yanıma bir itfaiyeci ve bir yatırım bankacısı alabilirim."

Fazladan kas gücüne ihtiyacın olursa bana gel. İkisinde de bolca var."

"Aman Tanrım, bu harika olurdu," diye bağırdı Tiel. "Onları yargılayabiliriz!" "Erkekleri yargılamaya bayılıyorum," diye düşündü Shannon. "Nesneleştirme vazgeçilmez bir ataerkilliği yıkma unsuru."

Lauren ona, "Eminim bu sana mantıklı geliyordur," dedi.

"Komik olan ne biliyor musun?" Andy sordu. "Telefonum *ataerkilliği sikeyim* yazısını *Patrick'i sikeyim* olarak otomatik düzeltiyor. İçinde bir şeyle ilgili bir ifade var ama henüz ne olduğuna karar vermedim."

Lauren, Andy'nin şampanya kadehini kaparak, "Aaaa ve sen kesildin," dedi.

Shannon kayınbiraderlerini görmezden gelerek, "Puan kartları," diye devam etti. "Sıralama kriterleri." Kendi kendine mırıldanarak başını salladı. "Bu olağanüstü. Hadi bunu gerçekleştirelim."

Andy, "Evinizi bitirmek ve sizi yerleştirmek için bir planım yok değil," dedi. "Ama tabii, Gigi'nin erkek arkadaşlarını et pazarına davet edelim. Bu benim stratejik zaman çizelgelerimden ve kritik eşik planlamamdan çok daha üstün."

"Bir planın olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Lauren. "Planını ve bana ve Matt'e yardım etmek için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Ben sadece... üzerimde bir baskı hissediyorum."

"Derin, bükücü bir baskıdan mı bahsediyoruz yoksa *ruhum bana baskı yapmamı mı söylüyor?*" Shannon sordu. "Çünkü arada bir fark var ve eğer birincisiyse, zamanlamaya başlamamız gerekiyor."

"Bu ilk değil," dedi Lauren gülerek. Tekrar karnını okşadı. "Bu çocuk yüksek ve sıkı. Hiçbir yere gitmeye hazır değil."

Tiel, "Bu ihtimali göz ardı etmeyelim," dedi. "Hamile hayatlarından yirmi dakika içinde bebek doğurmaya geçen iki kadınla konuşuyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Şu anda bunu gerçekten duymak istemiyorum," dedi Lauren. "Artık evim ve Andy'nin günü nasıl kurtardığı hakkında konuşmaya geri dönebilir miyiz?"

"Projelere atlamak en sevdiğim şey," dedi Andy. "Matt geçtiğimiz aylarda programını tika basa doldurduğu ve uyumaya, yemek yemeye ya da nefes almaya vakti olmadığı için olsa bile. Bunu bebek doğduğunda daha esnek olabilmek için yaptı ve bunun için onu suçlayamam. Geçen Pazartesi sabahki toplantıda uyuyakalmış olsa bile."

Shannon, "Şaşırtıcı olan, toplantı bittikten sonra iki saat boyunca uykuda kalmasıydı," diye ekledi. "Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sandalyesinde öylece oturuyordu, dünyaya karşı ölü gibiydi."

"Bekle. Ne hakkında konuşuyoruz biz?" Tiel sordu. "Pek çok şey," diye yanıtladım. "Her şey yolunda."

Lauren şampanya kadehini baldızının elinden kaptı. "Yolun kesildi."

Shannon, "Şu gideceğiniz etkinlik," diye başladı, "detayları nedir? Aklımda birkaç mağaza var ama doğru fikirle hareket ettiğimden emin olmak istiyorum."

Başımı salladım. "Yatırım bankacısı Rob-

" "Şu büyük aleti olan," diye ekledi Andy.

"Evet. Şu." Ona sııttım. "Rob'un eski kız arkadaşı ve eski en iyi arkadaşı bir nişan partisi veriyor. Evleniyorlar."

Shannon bir nefes verdi. "Neden onun eski sevgilileri olduklarına dair bir fikrim var." "Evet." Tabağıma ve oradaki yarısı yenmiş yumurtalı ekmeğe baktım. Neden

Şehirdeki en iyi kadınlarla konuşabiliyorken yemek yer miydin? "İyi gidiyor ama zor bir durum. Kesinlikle ideal değil. Bu partinin iyi geçmesine ihtiyacı var."

"Ve senin de öldürücü bir elbiseye ihtiyacın var," dedi Andy. "Ölümcül."

"April'i aramalıyız," diye mırıldandı Shannon, boş bardağı parmaklarının arasında sallanırken. "Lethal onun ilk dili, göbek adı ve bilinen son adresi."

"Bilmiyorum April," dedim. "Bunun iyi bir şey olabileceğini hissediyorum." "Kocamın iş ortağının kız arkadaşı-ortak-kayınvalidesi," Shannon sanki bu çok mantıklıymış gibi cevap verdi. "Onun bir suikastçı olduğunu sana söylemem gerektiğini sanmıyorum. Bunu benim de bilmem gerektiğini sanmıyorum."

Lauren Shannon'ın bardağını işaret etti. "Bu kadar yeter. Bağlantınız kesildi." "April'i arayabilmek için telefonumu geri alabilir miyim?" diye sordu.

Lauren Shannon'a parmağını salladı. "Hayır. Bir şeyler ye, olur mu? Kocanın seni tekrar içkiye alıştırdığımız için şikâyet ettiğini duymak istemiyorum. Bizi pedikürcüden aldığı gece hiç mutlu olmamıştı."

Shannon başını salladı. "Hayır, beni yine hamile bırakacak. Bunu düşünüyor. Bunu söyleyebilirim."

"Duşta mı?" Tiel sordu.

"Bunlar söz mü yoksa tehdit mi?" Andy sordu.

Shannon tabağındaki yumurtalı ekmeğinden bir parça koparıp ağzına attı. "Evet ve ikisi de."

"Doğru, April'a suikastçı demeyeceğiz," dedim gülerek. "Parti siyah kravatlı olacak ve eski sevgililerinin onu becerdiklerinde tam olarak ne kaybettiklerini bilmelerini istiyorum. *Pretty Woman* filminde Julia Roberts'ın kendisine hizmet vermeyen butiğe geri döndüğü sahne gibi."

"Lauren filminden alıntı yaparak "'Büyük hata,'

dedi. "Büyük. Kocaman," diye ekledi Tiel.

Shannon, "Aleti olanı seviyorsun," dedi.

Gülerken elimi göğsüme bastırdım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ikisinin de siki var."

"Etkileyici aleti olan," diye açıkladı. "Ve bana ikisinin de etkileyici olduğunu söyleme. Eminim itfaiyeci hortumu nasıl kullanacağını biliyordur."

Başımı salladım, yanaklarım kızarmıştı. Öyle yaptı. Gerçekten seviyordu. "Etkileyici aleti olandan hoşlanıyorum, evet."

"Sen de itfaiyeciyi seviyorsun," dedi Lauren.

Bir kez daha başını salladı. "Seviyorum."

Shannon ellerini kaldırarak kucağına bıraktı. "Sadece iki erkeğe sahip olabilirsin. Seçim yapmaya çalışarak kendini hasta etme. Bir et pazarı ve bazı puanlama kriterleri beni heyecanlandırırsa bile, bu senin bir karar vermen gerektiği anlamına gelmez."

"Tek başlarına başa çıkamayacakları kadar çoklar," diye itiraf ettim. "Onları birlikte hayal edemiyorum. Testosterondan oluşan bir mantar bulutuyla son bulurdu."

Shannon, "Hayır, onları birlikte yapmanızı önermiyordum," diye cevap verdi. "Sadece iki erkek arkadaşın olsun. Bunda yanlış bir şey yok. Pek çok insan bunu ya da buna benzer bir şeyi yapıyor. Eğer herhangi bir şeye değer biçiyorsak, bunun ilişki bulma uygulamalarında rastgele sevişmekten daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Ama işinize geliyorsa rastgele sevişmenin de yanlış bir tarafı yok."

"Bunu düşündüm, iki erkek arkadaşımın olmasını. Bu hafta aklımdan çıkmıyordu" dedim. "Her ikisiyle de bir şeylerin... *ilerlemesi*... konusunda tamamen çelişkili ve korkunç hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama bunların hiçbirini hissetmedim. İkisinden de hoşlanıyorum. Her ikisiyle de olduğum kişiyi seviyorum. İkisinden de vazgeçmek istemiyorum. Onlardan birinin hayatımda olmamasını düşünmek bana acı veriyor."

"O zaman yapma," diye önerdi Tiel. "İşini yap kızım. Al şunu."

"Yapacağım ama... ama bunu sonsuza kadar yapmak istemiyorum," dedim. "Ya da yazdan çok daha uzun bir süre. İkisine de tapıyorum ve birini bırakma fikrinden nefret ediyorum ama bu proje yönetimi. Gün içinde bunu yeterince yapıyorum. Hokkabazlık yapacak çok şey var."

"Penislerle hokkabazlık yapmak zordur," diye mırıldandı Shannon.

"Taşaklar daha kolay."

"Sürekli bir şeyleri karıştırıyorum," diye devam ettim. "Hangi adama ne söylediğimi unutuyorum. Akşam yemeğinde kiminle buluşacağımı ya da birine henüz işiyle ilgili bir şey sorup sormadığımı unutuyorum. Eğlenceli ama uzun süreli çok eşlilik için uygun değilim. Dürüst olmak gerekirse, onlar da öyle. Hayatımdaki tek erkek olmadıklarını hatırladıklarında zincirlerinden biraz kurtuluyorlar."

"Bu onların sorunu," dedi Tiel. "Senin değil. Sizin üzerinizde baskı ve yük oluşturmadan kendi başlarının çaresine bakmaları gerekir."

"Öyle," dedim. "Gerçekten öyle. Bazı yükler pazarlığın bir parçası. Ben büyükannesinin ölümünü unutamıyor. Rob en yakınındaki insanların ona ihanet ettiğini unutamıyor. Ben ateşe güvenemeyecek kadar çok yandığımı unutamam."

"Yanıklar hakkında her şeyi bilirim," diye yanıtladı Tiel. "Sıcağa tahammül etmenin ne kadar zor olduğunu bilirim."

Masanın kenarına vururken çene hizasındaki siyah saçlarına baktım. Benim hakkımda ve onu ateşe nasıl zorladığımı hakkında sivri bir yorum mu yapıyordu? Yoksa bu da benim en kötü sonuca atlayıp her şeyin benimle ilgili olduğunu varsaymamın bir başka örneği miydi?

Shannon, "Kulağa çok fazla iş gibi geliyor," diye düşündü.

"Evet," diye kabul ettim. "Onlar da çoklu bir durum için tasarlanmadılar. Aslında bunu seçmediler. Hiçbirimiz seçmedik. Sadece içine düştük ve şimdi tünelden çıkıyoruz. Her şey karmakarışık. Bitene kadar da dağınık olacak ve muhtemelen o noktadan sonra da dağınık olacak."

"Bence biliyor olabilirsin," dedi Lauren yumuşak bir sesle. "Bence biliyorsun ve kendini bu seçimin getireceği acı ve kargaşaya karşı hazırlıyorsun."

Andy bana bakarken Lauren'ı işaret etti. "Konu bu tür şeylere geldiğinde o çok zeki. İlişkilerden anlıyor ve bundan sonra ne olması gerektiğini biliyor. Onu dinlemelisin."

"Anlıyorum," dedi Lauren gülerek. "Ama sadece başkalarının ilişkileri söz konusu olduğunda."

"Seçimin kendi kendine yapılmasını umuyorum," diye itiraf ettim. "Muhtemelen aptalca ama bir işaret bekliyorum. Kimseyi incitmeden ya da

kendime zarar vermeden nasıl ilerleyeceğimi anlamama yardımcı olacak bir şey."

Lauren, Andy, Shannon ve Tiel bir an için sessiz kaldılar. Önlerindeki tabakları, Lauren'ın el koyduğu boş bardakları, masanın ortasındaki muhteşem şakayıklarla dolu kavanozu incelediler. Bu çılgın, seksi, eğlenceli durumun gerçekliği etraflarına yerleşirken sessiz kaldılar ve bunun her şeyden çok kalp kırıcı olduğunu anladılar.

Bu adamların benim için yarışması harikaydı. Bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Ama işler karıştı ve birileri zarar görecekti. Belki de birkaç kişi.

Ve aklımın bir köşesinde yanlış bir seçim yapmaktan korkuyordum. Hayatım boyunca vazgeçtiğim şeyi merak etmekten korktum.

Emin olmak zorundaydım. Eğer emin olamazsam, ikisini de seçemezdim. Ve bu da bir o kadar acı vericiydi.

Shannon boğazını temizledi. "Harika bir elbiseye ihtiyacın olacak ama bize de ihtiyacın olacak. Taşınma günü onları Matt ve Lauren'ın evine getir. Sana yardım ederiz." Omuz silkti. "En kötü ihtimalle kocamı onları sorgulamaya göndeririz. Ya da onları komando tatbikatına davet ederiz. Bunu üstsüz yapabilirler ve biz de eve gidip kocalarımıza saldırırız. Muhteşem olur. Bu senaryoda herkes kazançlı çıkar."

Lauren başını öne eğdi. "Aman Tanrım. Shannon."

Artık üçüncü sınıfta olmasam da elimi kaldırdım. "Bu hoşuma giderdi."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Selam kızım. Duşunda benim için yer var mı?

Binamın yakınında yeni bir poke bowl mekanı var. Denemek ister misin?

Manolya: Selamlar, arkadaşlar.

Ben: Ölüm grup metni değil.

Ben: Lütfen.

Ben: Orta parmak emojisini tercih ederim. Rob: Daha bitirmedin mi?

Ben: Seninle işim bitti.

Magnolia: Evet, bu yüzden geceyi köpeğim ve Netflix'le geçireceğim. Size sonra yetişirim.

Beni nerede bulacağını biliyorsun.

İkimizi de nerede bulacağını biliyor, sık kafalı. Bulmak hiç sorun olmadı.

Rob: Açıkladığın için teşekkürler, Brock. Çok yardımcı oldun. Magnolia: İyi geceler!

Bu gece evde çalışmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama istemiyorum.

Magnolia: Sorun değil. Endişelenme.

Manolya: Her şey yolunda mı?

Ben: Evet.

Magnolia: Diş çekmeyeceğim, Brock.

Ben: Büyükanнемin mezar taşı bu sabah dikildi ve o zamandan beri mezarlığa park etmiş durumdayım.

Magnolia: Oh, tatlım.

Hayır, önemli değil. Sadece şu an bir bok yapmak istemiyorum. Magnolia: Anlıyorum.

Magnolia: Sox bu akşam oynuyor. Pizza sipariş edip maçı benim evimde izlemek ister misin? Gronk iç saha maçındaki papyonunu takacak.

Biletiniz yok mu?

Magnolia: Kardeşim bir müşterisini maça götürüyor.

Ne tür bir iş yapıyor? Ve hangi kardeşten bahsediyoruz?

Magnolia: Ash bir muhasebeci. O ve babam birlikte çalışıyorlar. Linden bir ağaç doktoru.

Biletler hangisinde?

Manolya: Dişbudak. Linden size müşterilerinin ağaç olduğunu söyleyecektir.

Tamam, doğru anlamış mıyım? Sen bir peyzaj mimarısın ve kardeşlerinden biri de ağaç doktoru mu? Nasıl bu kadar toprakla haşır neşir oldun?

Magnolia: Umarım toprak gibi çıtır çıtır yazıyorsundur. Ben:

Her zaman.

Magnolia: Biz sıkı hippilerin çocuklarıyız. Annemle babam tavuk beslemek havalı bir şey olmadan çok önce tavuk besliyordu ve 5 yaşına geldiğimizde hepimiz ukulele çalmayı öğrenmiştik.

Bu çok özel.

Manolya: Evet. O zamanlar bu konuda çeşitli fikirlerim vardı ama şimdi bunun büyümek için iyi bir yol olduğunu biliyorum.

Tamam, doğruyu söyle. Muhasebeci kardeş sıkıcı olan, değil mi? Manolya: Sıkıcı demezdim. Onun farklı ilgi alanları ve öncelikleri var. Tıpkı ben ve Linden gibi o da işine odaklanıyor ve yaptığı işe inanıyor. Kendini biraz ciddiye alsa bile.

Hey. Dinle. Oyunu pas geçmek zorundayım. Bu gece iyi bir arkadaş olamayacağım. Üzüntülerimi oğlum Gronk'a ilet, olur mu?

Manolya: Ona söyleyeceğim.

Ben: Sonraki birkaç vardiyamdan sonra bağlantı kurarız, tamam mı? Magnolia: Kendine iyi bak, Brock.

Rob: Bölgeyi vuran bir tür çingene güvesi istilasını hakkında bir makale okudum. Bu tür şeyler çalışmalarınızı etkiliyor mu?

Magnolia: Um, evet. Biraz.

Rob: Bu sizin için ilginç bir konu mu?

Manolya: lol, ilginç mi? Muhtemelen benim için durgunluk söylentileri sizin için ne kadar ilginçse o kadar ilginç.

Siktir, hayır, bunu tartışmayacağız.

Magnolia: Bunu aklının bir köşesinde tutman yeterince kötü, değil mi?

Kesinlikle. Bu düşünceleri bilince çıkarmak bile tehlikeli. Rob: Ortanca çalırlarının yeni bir türü hakkında bir makale okudum. Bu daha mı güvenli?

Manolya: Haberleri nereden alıyorsun sen?

Rob: Yani ortanca konuşmasına HAYIR mı diyorsun?

Manolya: İyi çaba Russo. Bunun için sana kredi vereceğim.

Yanağındaki o yara izi nasıl oldu?

Ben: 9 yaşındayken bisikletimin gidonunun üzerinden uçtum. Bisikletin pedalı yüzüme çarptı. Beni fena benzetti. Göz çukurum kırıldı.

Manolya: Eek. Kulağına korkunç geliyor. Özür dilerim. Ben: Önemli değil. Neredeyse 30 yıl önceydi.

Manolya: Ama canlı bir şekilde

hatırlıyorsun. Ben: Sanki dünmüş gibi.

Ben: Sanırım bazı şeyler sana yapışıyor, ha?

Magnolia: Öyle.

Ben: Siz tanıdığım en yetkin insanlardan birisiniz, bu yüzden buna bir cevabınız olabileceğini düşündüm.

Magnolia: Yetkin. Bu yüksek bir çıta.

Ben: Bu bir iltifat.

Manolya: Evet. Sadece sizin teslim edebileceğiniz gibi. Manolya: Size nasıl yardımcı olabilirim?

Vasiyet ve miras işleri yapan bir avukat tanıyor musun? Çünkü ne halt ettiğimi bilmiyorum ve kendi başıma çözmeye çalıştığım her seferinde kusacakmışım gibi hissediyorum.

Magnolia: Bir avukat tanıyorum ama emlak konusunda uzman. Eminim bana bazı tavsiyelerde bulunabilir.

Ben: Teşekkür ederim.

Magnolia: Ne zaman isterseniz.

Bunu neden yapıyorsun? Neden yardım ediyorsun? Magnolia: Neden olmasın?

Ben: Çünkü insanlar korkunçtur ve seni mahvederler.

Magnolia: Ne olursa olsun, sana kazık atmayacağım. Ben: Neden olmasın? Yapabilirsin.

Manolya: Çünkü yapmayacağım. Çünkü bunu sana ya da başkasına yapmak istemiyorum. Çünkü beni mahvettiler ve bunu tekrarlamayacağım.

Yardımsever Hannah saçmalıklarınla iğrenç olmalısın. Onun yerine çok değerlisin.

Magnolia: ...teşekkürler?

Siktir. Özür dilerim. Kızgınlım ve bunu senin üzerine yıkıyorum. Magnolia: Biliyorum.

Ben: Üzgünüm.

Magnolia: Bunu ben de biliyorum.

Manolya: İki bölümden oluşan bir sorum var.

Rob: Evet ve evet.

Manolya: Maalesef canım, bunlar geçerli cevaplar değil ama tutarlılık konusunda iyi iş çıkardın.

Rob: Nereden bulursam bulayım puanları
alacağım. Magnolia: Bunu söylemen çok komik.

Hangi kısmı?

Magnolia: Puanlar hakkında. Puan tutmuyorum. Evet,
biliyorum. Gerçek puanları kastetmemiştim.

Manolya: Biliyorum. Bu komik çünkü senin puan için çalıştığını nadiren
düşünüyorum.

Rob: ...eğer bu benim radikal bir adam olduğuma dair bir ifadeyse, kabul
ediyorum.

Rob: Eğer Brock'un puanları için çalıştığına dair bir ifadeyse, bunu
görmemiş gibi davranacağım çünkü aşırı temel bilgilerden başka bir şey
bilmememin daha iyi olacağını düşünüyorum.

Magnolia: Sen harika bir adamsın, Rob

Russo. Rob: Haklısın, öyleyim.

Manolya: İnsanlar bunu söylüyor mu? Rad. Rad diye bir
şey var mı? Manolya: Kimin umurunda. Bu bizim için bir
şey.

Rob: Kararlı olmana bayılıyorum.

Magnolia: Hmm. Bu benim kararsızlığım hakkında bir açıklama gibi
geliyor. Bunu neden yapayım ki?

Ugh. Kulağa pasif agresif geldi. Özür dilerim. Yorgunluktan bitap düştüm ve
New York'a gitmek için henüz toplanmadım ve bir pislik gibi davranıyorum.

Magnolia: Sabah ilk iş gitmiyor musun?

Sabah 6'da

Magnolia'da:

Toplanın!

Benim için endişeleniyor gibisin.

Rob: Bana ne sormak istediğini öğrenmeyi tercih ederim.

Magnolia: Git hadi. Toplan.

Rob: Bana iki bölümlü sorunuzu sorana kadar olmaz.

Magnolia: Hayır. Hayatını toparla.

Magnolia: Aslında, yarın havaalanı güvenliğinden geçene kadar bana mesaj
atma.

Neden olmasın?

Manolya: Kendin söyledin. Yorgunsun. Seyahat ediyorsun ve yarın bütün
gün çalışacaksın. Stresli olduğuna eminim. Güne hazırlan ve sonra da
yetişkin biri gibi yatağına git.

Benimle gel. Magnolia:

Nereye?!?

Her yer ama önce yatak. Yanımda olursan uyurum.

En son yatıya kaldığımızda mükemmel bir yatak arkadaşıydım. Şuna ne dersin? Şimdi toparlanıp sana geleceğim. Uyumak için. Söz veriyorum.

Rob: Sessizliğinizi önerime ilgisiz kaldığınız şeklinde mi yorumlamalıyım? Magnolia: Bilgin olsun, Gronk'a danışıyordum. Konu yatıya kalma olunca oy hakkı var.

Rob: Tüylü dostum nasıl oy kullandı?

Manolya: Yastığını paylaşmasına aldırmadığın sürece bu fikre sıcak bakıyor.

Ya sen? Bu fikre açık mısın?

Magnolia: Köpeğe danıştım, yani...evet. Kaldır kıcını da buraya gel.

Manolya: İki bölümlü sorumu hiç sormadım! Ve şimdi başka bir sorum var. Bekle. Ne sorusu? Hangi iki parçalı soru?

Manolya: Geçen haftadan! New York'a gitmeden önce! Erteliyordun ve ben bu davranışını ödüllendirmeyecektim.

Ertelemiyordum. Manolya: Erteleme gibi geldi.

Rob: Üç sorunuzu toplantılar arasında olduğum ve sizi ertelemelerimle rahatsız edemediğim ya da yatağınıza davet için yalvaramadığım bir zamanda sorun.

Magnolia: Tamam, hadi yapalım şunu.

Magnolia: 1 - Burnunuzu ne zaman deldirdiniz? Rob: 19 yaşındayken ve son derece aptalken.

Magnolia: O kadar kötü müydü?

Piercing değil, ben. O zamanlar bencil bir ahmağın tekiydim. Aslında sen bahsettiğinde o halimi düşünüp ürperdim.

Magnolia: Bana boyunu, kilonu ve uzunluğunu söyleyerek kendini nasıl tanıttığını hatırladığında yüzünün buruşması gibi mi? Rob: Evet. Hem de çok farklı.

Sıradaki.

Manolya: 2 - Piercingi ne zaman çıkardınız?

Rob: Tüccar lisansımı almak için Seri 7 sınavına girmeden önce. Bu 10 yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi. Doğru zaman gibi görünüyordu.

Magnolia: Özlüyor musun?

Rob: Bu üçüncü soru muydu? Magnolia:

Hayır, ama sesin üzgün geliyordu.

Üzgün değilim. Aptal gençliğim için biraz duygusalım ama hayır, hızmayı özlemiyorum.

Rob: Ailem de öyle.

Magnolia: 3 - Yüz yüze ilk tanıştığımızdan beri bunu merak ediyordum.

RRRooster441'in sadece bir sap olduğunu düşünmüştüm ama o gün kemer tokanda RRR yazıyordu... Göbek adın ne Rob Russo?

Rob: Seni tanımak gerçekten güzeldi.

Magnolia: Ne? Bana söylemeyecek misin?

Dürüst olmak gerekirse serpinti konusunda endişeliyim. İyi ki önümüzdeki hafta boyunca Batı Yakası'nda olacağım. Evine gelip Peter Gabriel patlatmak istemem.

Magnolia: O kadar da kötü olamaz. Bana anlatmalısın. Ben Richard.

Magnolia: Tamam, yani...?

Magnolia: Aman Tanrım, bu Dick. Göbek adın DICK. Bu çok şeyi açıklıyor!

Evet.

Magnolia: The Dick. Sensin.

Rob: Başından beri sana bunu söylemeye çalışıyordum.

Magnolia: Evet, ama bu bir sonraki seviye, dostum.

Rob: Başka sorusu olan?

Manolya: Elimde kalmadı. Beni şımarttığın için teşekkür ederim. Şimdi kendimi yatağına davet edebilir miyim?

Magnolia: Sikim yok.

Rob: Önümüzdeki 5 saati bu yanıtı analiz ederek geçireceğim.

Magnolia: Çok eğlenin!

Magnolia: DICK! Aman Tanrım. Bu kadar mükemmel olduğuna inanamıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ARKADAŞIM TURUNCU ÜZERİNE TARTIŞIYORDU.

"Bilmiyorum," dedi annem aşırı uzun bir iç çekişle. "Bunlar çatışır mı? Çatışmalarını hiç istemem."

İncelemem için biri mandalinalı diğeri ahududulu oje şişelerini bana uzattı.

"Ayak parmaklarının parmaklarıyla çarpışması konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedim. "Aralarında yeterince mesafe var." Ona ergenlikte doğan ve kız çocuklarının annelerine mahsus olan omuz silkme hareketini yaptım.

"Bence biraz daha endişelenmelisin. Erkekler kadınların bir arada olmasından hoşlanır ve buna uyumlu bir manikür-pedikür de dahildir."

"Artık öyle mi?" İnanamayarak sordum. Annem böyle çağdışı değerleri benimseyen biri değildi.

"Öyle. Önemli olan küçük şeylerdir," dedi. "Kadınların topuklu ayakkabı giymesini de seviyorlar."

"İnce topuktan daha yüksek bir şeyiniz var mı? Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bahçe terlikleriniz sayılmaz."

Çenesini yukarı kaldırdı ve onaylarcasına mırıldandı. "Çok güzel espadrillerim var. İki hafta sonu önce giymiştim. Buralarda olsaydın görürdün."

"Onlar topuklu ayakkabı değil," diye karşı çıktım, suçluluk duygusunu tamamen bir kenara bırakarak. Ben ve Rob'la uğraşmak birçok şeyi ihmal etmek anlamına geliyordu. Evde pazar yemekleri, düzenli çamaşır yıkama, akıl sağlığım. "Pek sayılmaz. Daha da önemlisi, erkekler tırnaklarımı ve ayakkabılarımı beğenmiyorsa, bu onların sorunu."

"Hiç sorun olmak zorunda değil," diye cevap verdi. "Şimdi bana bu renkler hakkında ne düşündüğünüzü söyleyin. Renk tekerleği yasalarına karşı bir suç mu?"

"Başka birine sormalısınız. Ben Lehçe protokolü konusunda otorite değilim."

Bana, otuzlu yaşlarımın ortasında bile şımarıklığı bırakıp odamı temizlememi söyleyen, etkilenmemiş bir bakış attı. "Renk koordinasyonu ile ilgili basit bir soruyu bile beceremezken seninle kız kıza vakit geçirmek için neden bu kadar uğraştığımı anlamıyorum."

"Ben de öyle," diye cevap verdim. "Bir manikür bende en fazla iki gün sürer. Çoğu zaman her şeyi mahvetmeden arabama kadar bile gidemiyorum."

Annem kaşlarını çatı, burnunu çekti ve gökkuşağındaki boya seçeneklerine baktı.

Allah kahretsin. Lanet olsun bu kötü ruh haline. İş felaketleri, garip rüyalar ve erkek stres ile geçen bu haftaya lanet olsun. Çok fazla erkek stres i. Parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırdım. "Seninle düzenli olarak vakit geçirmemi talep ettiğin için minnettarım."

Oje dolu meyve kâsesinden gözlerini ayırmadan, "Bunu yapmasaydım seni hiç göremeyecektim. Akşam yemeğinde yüzünü göstermeyeli uzun zaman oldu."

"Ash ve Linden'ın bundan keyif aldıklarına eminim," diye cevap verdim. "Her zaman ikizmiş gibi davranmak isterlerdi."

Soluk mavi bir şişe aldı ve yüzünü buruşturarak yere bıraktı. Annem mevsimsel manikür-pedikür anlaşmasına göre yaşırdı. Yaz bir gelincik tarlası, ilkbahar bir Paskalya yumurtası, sonbahar bir hasat festivali gibi olmalıydı. Mavi, Ocak ayının soğuk günlerini beklemek zorundaydı.

"İkiz maskaralıklarını geride bıraktılar, biliyorsun," dedi. "Onlar da seni öz lüyor."

Dilimin ucunda küstah bir yorum daha vardı ama onu da yuttum. Onu bastırdım ve daha iyi bir alternatif bulmaya çalıştım çünkü annem bugünkü huysuz saçmalıklarını hak etmiyordu. İlişkimiz gergin ya da karmaşık değildi ama birbirimizi ittik ve çekiştirdik. Birbirimize laf sokup çıkardık. O karış ırdı, ben kaçardım. Sonunda hep barıştık ve yolumuza devam ettik.

"Son zamanlarda gelemediğim için üzgünüm. Hafta sonlarım..." Son aylar için doğru tanımı ararken sesim kesildi. Telaşlı mı? Aşırı programlı? Bunaltıcı mı? Yukarıdakilerin hepsi. "Meşgul. Özür dilerim. Meşguldüm ve bildiğiniz gibi Beverly'den New Bedford'a gitmek, Cape'e giden tüm trafiği hesaba kattığınızda çok daha uzun sürüyor."

"İşte bu yüzden hafta içi seni ziyaret etmeyi seviyorum," diye cevap verdi. "Daha az trafik var."

"Mmhmm."

Limon sarısı bir şişeyi ışığa tutmadan önce avucuna vurdu. "Eğer tırnaklarını yaptırmak istemiyorsan, ben tırnaklarımı yaptırırken orada oturup bana eşlik edebilirsin. Belki o zaman bana hayatında neler olduğunu anlattırısın, çünkü artık senden hiç haber alamıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime, gökyüzüne doğru bir göz kırpması gönderdim.

"Bunu duydum." Üç şişeye baktı, başını salladı ve onları rafa geri koydu. Sonra orijinal mandalina ve ahududu tonlarını seçti ve istasyonunun yanında bekleyen teknisyene doğru yöneldi.

Gördüğüm ilk koyu kırmızı şişeyi kaptım ve peşinden gittim. "Özür dilerim. Tekrar," dedim yanındaki pedikür sandalyesine çökerek. "Başımdan çok şey geçti."

"O kadar da değil. Aylardır online randevu hesaplarınıza giriş yapmadınız. Bunu söyleyebilirim çünkü sahip olduğun yeni eşleşmelerin veya mesajların hiçbirini açmadın."

Sekmeleri tuttuğunu görünce şaşırmamalıydım. "Bunları gerçekten devre dışı bırakmalıyım."

Başını salladı ve bir iç çekti. "Eğer şimdiden pes ettiysen, evet, sanırım onları devre dışı bırakmalısın. Seninle eşleşen adamları yanlış yönlendirmekten iyidir."

Teknisyenin su sıcaklığıyla ilgili sorusunu duymazdan gelerek ona göz kırptım. Beş ya da altı milyon kez göz kırptıktan sonra nihayet "Tekrar etmek ister misiniz?" diye sordum.

Kucağındaki *People* dergisinin tarihli nüshasına dönmeden önce bana sert bir bakış fırlattı. "Bana bu yıl deneyeceğine söz vermiştin. Bunu kendin için yapacağını söylemiştin. Ama mesajları açmazsan denemiş sayılmazsın."

Dudaklarımdan bir kahkaha fırladı, derin ve gürültülü ve sessiz HGTV, sessiz sohbet ve rahatlama yanılsaması diyarında hoş karşılanmayan bir kahkaha. Bir avuç kızgın bakış ve bolca yan göz hareketi yakaladım. "İnanın bana, kıcıımı yırtıyorum."

O sırada annem bana baktı, dudakları kaşlarını çatmış ve kaşları çatılmıştı. "Bu çok kaba Magnolia. Bildiğiniz gibi, onlar son derece iyi beyefendiler ve siz onları tanıma zahmetine bile girmiyorsunuz. Mesajları görmezden gelmek kabalık-"

"Bekleyebilirler," diye tersledim.

Bunu histerik bir kahkaha izledi, herkesin başını bana çevirmesine neden olan bir kahkaha. Her şey burada oldu. Tam burada, bir alışveriş merkezinin manikür salonunda, aklımı kaçırdığım yer burasıydı. Kendini beğenmiş liseli kızlar ve yorgun banliyö anneleri şahidim olurken, bu kahkaha vahşi, bulaşıcı bir kıkırdamaya dönüştü, sonra bir tane daha ve sonra durmak yoktu. Gözyaşlarını neyin davet ettiğinden emin değildim - kontrol edilemeyen kıkırdamalar mı yoksa bu flört girişiminden vazgeçtiğimi düşündüren şey mi? Büyük ihtimalle erkeklerdi. Değer verdiklerim, acılarını saklamak istediklerim.

Ama ben gülmeye, ağlamaya ve bu duyguların muazzamlığı karşısında titremeye devam ettim. Kaynayan bir çaydanlık gibiydim, herkes beni izlerken çığlık atıyor ve buhar çıkarıyordum. Mendil, su, çikolata ve hatta bir noktada Xanax bile teklif ettiler. Ama bir çaydanlığı susturmanın tek bir yolu vardı ve ben ısıyı nasıl düşüreceğimi bilmiyordum.

"Magnolia," diye fısıldadı annem. Bana baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Magnolia, sorun ne?"

"Sen-sen-sen-sen," diye kekeledim kahkahalarım arasında, "çabalamadığımı düşünüyorsun ama neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana." Sanki bu kadar basitmiş gibi ellerini uzattı. Belki de öyleydi. Belki de bu yolda artık ışığı göremeyecek kadar ilerlemiştim ama basit olmaktan çok uzaktı. "Bana neler yaşadığını anlat. Belki yardımcı olabilirim."

Başımı salladım, şimdiden ağlama krizinin ağırlığını hissediyordum. "Uygulamaları kullanmayı bıraktım," diye başladım burnumu çekerek, "çünkü aşık olduğumu düşünüyorum ve hayatım bir m-m-m-mess."

Annemin ağzı açık kaldı. Hemen toparlandı ve sordu: "Evli mi? Lütfen bana evli olduğunu söyleme. Bir daha böyle bir duruma karışmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Tekrar.

Eğer bu kelime yüzünden öfkelenmekle meşgul olmasaydım gülmeye devam ederdim.

Tekrar.

Bazı hatalar yapmıştım. Hatırlatma olmadan da bunu biliyordum. Hatalar yapmıştım ve bazılarından ders çıkarmam diğerlerinden daha uzun sürdü. Ama bunu anlamak, kendi saçmalıklarınızdan yorulmanın yapışkan tarafıydı. Kusurlu ve kırılğan benliğinizi sevmeyi öğrenmek, hatalarla dolu kalın bir temel ve onları bir daha asla işlememek için acımasız bir bağlılık gerektiriyordu.

Tekrar.

"Bu hiç adil değil," dedim. "Peter'ın evli olduğunu bilmiyordum. Elbette bazı uyarı işaretlerini kaçırdım ama evli bir adamla bilerek ilişkiye girmedim anne. Ben olsam böyle bir şey yapmazdım."

"Yani evli değil mi?"

Gözlerimi devirip bir kakhaha attım. "Hayır. Evli değilim." Omuz silkti, bir açıklama bekliyordu.

Rob ve Ben'in tesadfn aileme nasıl sunacağımı sık sık düşünmüştüm. Kafamda hep yazdan sonra, anlaşmamız bittikten sonra gerçekleşiyordu. Ben seçtikten sonra.

Ancak Rob ve Ben arasında bir seçim yapmanın -bir galibi talandırmanın- gerçekliği karnıma taş gibi oturdu. Bu bir sezon finali değildi ve bu adamlar yarışmacı değildi ve bir film ekibi her kaş atışımı ve uzaklara bakışımı yakalarken ıssız bir sahilde uzun, düşünceli yürüyüşler yapmıyordum. Bu benim gerçek hayatımdı ve bu adamlardan birini seçmek, engibeli bir zeminde ilişki kurmak anlamına geliyordu.

Tüm g benim ellerimdeydi. Bir süre için eğlenceliydi. Sevildiğimi, değer verildiğimi, özel olduğumu hissetmek güzeldi. Hiçbir zaman özel olmamıştım, önemli olan yönleriyle değil. Ama bu g bende kalmamalıydı.

"Reglin mi başlıyor? Konu bu mu? Kendini biraz PMS'li mi hissediyorsun?"

Avularımı gözlerime doğru kaldırdım. "Aman Tanrım. Anne. Hayır. Sadece...hayır."

Nefes nefese kaldı. "Bu adil bir soru," dedi. "Genelde *bu kadar* dramatik değilsin ve inan bana hormonlar seni delirtebilir."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Bu gerçekten çok yardımcı oldu."

Bana doğru kaydđ, kolu benimkine değdi. "Eğer evli değilse, sorun nedir?"

"Ondan iki tane var," diye cevap verdim. "Sorun da bu zaten."

"Tamam. O bir ikiz," diye düşündü. "Aynı anda iki bebekten daha azına sahip olman mümkün değil ama bu ağlanacak bir şey değil."

"Bunun daha kötü olmasının tek yolu bu," dedim. "Eğer ikiz olsalardı." Kardeşlerimin aynı kadınla çıktığını düşününce ürperdim. Aman Tanrım. "İkiz değiller. İki ayrı erkek. İkiz olmayan iki adamla görüşüyorum."

Annem iki kaşını da kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Elimle yüzümü işaret ettim. Kabarık, kırmızı bir karmaşa içinde olduğumu anlamak için yansımamı görmeme gerek yoktu. "Bunlardan herhangi biri sana şaka gibi geliyor mu?"

Ne kadar yüksek sesle konuştuğumun bir önemi yoktu çünkü herkes zaten bu erimeye ayarlanmıştı. Tabii ki öyleydiler. Başıma gelen hiçbir şey özel değildi. Hayatımdaki her kritik an bir izleyici kitlesiyle birlikte gelişti. Bu beni meraklandırdı - eğer yargılanmadıysam, bu oldu mu? Emin değildim. Emin değildim ama bununla, tüm bunlarla işimin bittiğinden tamamen emindim. Yargılama, kemerli kaşlar, *yine*, hala doğru yapmadığım hissi.

Daha yeni bitti.

"Hayır, anne, şaka yapmıyorum," diye devam ettim. "Birkaç aydır iki erkekle görüşüyorum"-başımı salladım, her şeyin başladığı anı hatırlamaya çalışıyordum-"birkaç aydır. Ne ikiz ne de evli olan iki farklı, alakasız adam."

Bir süre beni izledi, kaşları eğikti ve teknisyenin ayağını banyoya geri koyması yönündeki tekrarlanan ricasını duymazdan geldi. Sonra, "Birkaç ay mı? Birkaç aydır mı devam ediyor? Ve bunu bilmek istemeyeceğimi mi düşündün?"

"Evet, birkaç aydır buradayım ve bu konudaki şikâyetlerinizi dinleyecek değilim," diye cevap verdim. "İki erkeğin arasında kalmak gibi bir amaçla yola çıkmadım ve bu kaosu kimsenin yaşamasını istemem. Ama en önemlisi, kimsenin bana bir zamanlar aptalca şeyler yaptığını hatırlatmasına ihtiyacım yok. İnanılmaz derecede aptalca şeyler yaptım ve dünyadaki tüm uyarıları görmezden geldim." Parmağımı göğsüme götürdüm. "Evet, o bendim. Ama içimdeki aptalı yakmadan önce tüm hayatımın ikiye bölündüğünü ve hurdaya satıldığını kaç kez görmem gerektiğini sanıyorsun? O aptal kızı ateşle öldürmeden önce kaç kez köpeğimin benden çalınmasına, iş ilişkilerimin mahvolmasına ya da ifade çağrılarına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Magnolia, ben sadece-"

İki elimi de kaldırarak sözünü kestim. "Bunu duymaya ihtiyacım yok. Kimsenin bana yanlış ata oynamayı alışkanlık haline getirdiğini söylemesine ihtiyacım yok. Bu doğru. Bunu birçok kez yaptım ve her birinin bedelini ödedim. Çok fazla ödedim. Bana ne kadar mal olduğunu biliyor musun? Kaç arkadaşım evlendi, bebek sahibi oldu, ev aldı, kariyerlerinde başarılı oldu ve herkesin yapması gereken her şeyi yaptı, ben ise kaybolmuş ve kafası karışmış bir şekilde etrafta dolanıp bir gün benimkini de elde edeceğimi umdum, biliyor musunuz? Tek istediğim buydu. Ama avare ve aptaldım ve her şeyi kaçırdım. Bazen merak ediyorum, acaba yetişebilecek miyim? Eğer bir gün

benim sıram." Yanağımdan bir damla gözyaşı sildim. "Ama artık atlar üzerine bahse girmiyorum anne. Artık kendime oynuyorum."

Koltuğumda kıpırdandım ve salonun pencerelerinden dışarı baktım. Hava kör edici derecede aydınlıktı, *yazrrrrrrrrr! diye bağırın* ve dışarıda birkaç dakika içinde burnumu çillerle tozlandıran türden bir güneş vardı. Kaldırımında yürüyen, yolda araba kullanan insanlar vardı. Hayatlarına devam ediyorlardı. Geçmişte verdikleri kötü kararlar ve hayatlarında bir kez olsun doğru olanı yapmak için duydukları umutsuz arzu arasında sıkışıp kalmamışlardı. Belki de öyleydiler. Belki de acı çekiyor, mücadele ediyor, başarısız oluyor ve her şeyi berbat ediyorlardı. Belki de hepimiz acı çekiyorduk ve mücadele ediyorduk, ama yaklaşp birine gerçekten bakana kadar bunu göremiyorduk.

"Rengi nasıl buldunuz? İyi mi?" diye sordu teknisyen.

Bakmadan başımı salladım. Ayak parmaklarımın parmaklarımla çarpışması ya da topuklu ayakkabı giymem ya da doğru yolu bulmaktan başka bir şey yapmam önemli değildi -bir erkeği seçmediğim ama birbirimizi seçtiğimiz bir yol- çünkü lanet olası sıramı istiyordum. Bunu hak etmiştim.

"Özür dilerim," dedi annem usulca. "Sen ve evli erkekler hakkında söylediklerim için özür dilerim. Buna güleriz sanmıştım ama şimdi görüyorum ki pek de komik değilmiş." Göz ucuyla bana doğru el hareketi yaptığını gördüm. "Sen güçlüsün, Magnolia. Çocuklardan daha güçlüsün. Her zaman öyleydin. Sanırım bu yüzden sana zor anlar yaşıyoruz. Üstesinden gelebileceğini düşünüyoruz. Yapabilirsin ama bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Ona doğru baktım. "Sorun yok."

"İyi değil," diye karşılık verdi. "Senin bu hıçkırıklarınla dalga geçiyorduk ve seni çok incittiği gerçeğini özledim, önemli şeyleri bizden saklamaya başladın. *Benden.*"

"Ne diyeceğimi bilemedim," diye itiraf ettim. "Bu durumu onaylamayacağını düşündüm ve bunu duymakla başa çıkamadım. Kendimi iki kişiye karşı bir şeyler hissederken bulmak yeterince stresli. Herkesin fikirlerine maruz kalmadan önce bunu kendi başıma çözmek için zamana ihtiyacım vardı."

Öne doğru eğildi ve bir an için ayak parmaklarındaki cilaya baktı. "Bebeklerinin yaptığı her şey hakkında fikir sahibi olmak bir annenin hakkıdır. Artık bebek olmasalar bile," dedi. "Sen de aynı şeyi yapacaksın. Bir gün bebeğin parti elbisesi ve yağmur çizmeleri giyip markete gitmekte ısrar ettiğinde beni arayacaksın ve ben de sana en iyisinin henüz gelmediğini söyleyeceğim."

Güldüm, bu sefer biraz daha az histerik bir şekilde. "Bu inanılmaz derecede uzak ve olası olmayan bir gelecek gibi görünüyor."

Annem küstahça bir cevap vermeye hazırlanıyor gibiydi ama kendini durdurdu. Ayak parmaklarıma baktı ve teknisyene şöyle dedi: "Bu renk çok açık gidiyor. Bir kat daha sürülmesi gerek." Sonra yumuşak bir sesle, "Fikirlerimi birkaç dakikalığına kendime saklayabilirim. *Property Brothers*'ın yeni bir bölümü yayınlanırsa daha uzun süre." Aptalca bir sırtışıla beni mızrakladı. "Bana onlardan bahset."

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Çantama uzandım ve o kara deliğin içinden su şişemi buldum. Telefonumu kontrol ederken suyu höpürdeterek içtim. Dört mesaj.

Andy: Perşembe günü öğle yemeği için boş olma ihtimalin var mı? Seninle 4. çeyrek için planladığım birkaç proje hakkında konuşmak istiyorum.

Cuma günü gelebilirim ama Patrick de yanımda olacak. O harika biri ama iş erkeklerden gelen mesajları çözmeye gelince hiç yardımcı olmuyor ve ben seninle mesajları çözmeye bayılıyorum.

Bu gece seni görmek için ne yapmam gerekiyor? Sekize kadar işim var ama bu gece seni görmek istiyorum.

Ben: Varsayımsal bir soru: Eğer birisi betona boya dökerse, bunu nasıl temizlemelidir?

Bu soruların hepsi bekleyebilirdi. Telefonumu bir kenara koydum ve anneme döndüm. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Başını yana eğdi, mırıldandı. "Hangisi önce geldi?"

Bunun üzerine homurdandım. "Rob. Rob ilkti," dedim. "O bir yatırım bankacısı. South End'de yaşıyor. Gerçekten düşünceli biri. Onun özelliği bu. Düşünceli. Çok küçük, basit bir şey gibi görünüyor ama ben hiç

Daha önce düşünceli bir adamla birlikte olmuştum. Ve o cömert biri. Kendisi için zaman olmadığında bana zaman ayırıyor ve kendisi için zor olduğunda bile kendini açıyor. Rob ve ben birbirimize çok benziyoruz. Kötü ilişkiler yaşadık ve insanlara nasıl güveneceğimizi bilmiyoruz ve tekrar incinmekten korkuyoruz." Rob'u her düşündüğümde içimde kıvılcımlanan ateşi boşaltmak için avuçlarımı kalçalarımın aşağı yukarı gezdirdim. Nerede başladığımızı ve şu anda nerede olduğumuzu her düşündüğümde. "Ona tam olarak ne düşündüğümü söyleyebilirim. Onunla aynı fikirde değilim ve ona hatalı olduğunu söyleyebiliyorum ve bu onun hoşuna gidiyor. Bana bir kez bile kendimi küçük hissettirmedi ya da fikirlerimin önemsiz olduğunu söylemedi." İçimdeki duygu kabarmasını bastırdım. "Bana hiç önemsizmişim gibi hissettirmedi ve bu benim için yeni bir şey."

Annem dudaklarını büzerek ayak parmaklarına bakmaya devam etti. İfadesini okuyamadım.

Sonunda, "Peki ya ikincisi?" diye sordu.

"Doğru ya," diye mırıldandım. "Ben bir itfaiyeci. Sokağın karşısındaki eski pelerinli evi tamir eden kişi o. Orayı büyükannesi için satın almıştı ama o evdeki işleri bitiremeden büyükannesi vefat etti. Bu kayıp onu çok etkiledi. Acı çekiyor ve büyükannesini aldığı için dünyaya çok kızgın. Beklediğinden erken mi gitti yoksa kaybından dolayı mı bu kadar yıkıldı bilmiyorum ama kötü durumda. Onu kundaklamak, sıkıca sarmak ve onun için bir şeyleri düzeltmek istiyorum."

"Mmhmm." Elini salladı. "Haydi. Anlat bakalım. Bana tüm hikayeyi anlatmazsan fikirlerimi kendime saklayamam."

Kaşlarımı çattım. Daha ne istiyordu? "Sana çıplak detaylar vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Sokağa çıkma yasağından sonra eve geldiğimde içki içip içmediğimi ve erkeklerle oynaşp oynaşmadığımı anlamak için bana baktığı gibi baktı. Ama bana çelme takmak için bir düzine soru sormak yerine sadece başını salladı ve "Aferin sana" dedi.

"Bu kadar mı?" Bağırdım. "Ailelerini ya da onlarla ne zaman tanışabileceğini sormayacak mısın ya da genel olarak söylediğim her şeyi didik didik etmeyecek misin?"

"Fikirlerimi kendime saklayacağıma söz vermiştim," diye yanıtladı başıyla *Property Brothers*'in yayınlandığı duvara monte edilmiş televizyonları göstererek. "Şimdi bana söz verme sırası sende."

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım.

"Doğru zaman geldiğinde onu yemeğe getireceğine söz ver," dedi.

"Hangisi?"

Hoşgörölü bir gülümsemeyle bana döndü. "Hangisi olduğunu zaten söyledin Magnolia."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sevgilim kötü bir ruh halindeydi. Berbat, iyi olmayan, *çimento karışımı torbalarını yumuşak topmuş gibi fırlatan* bir ruh hali.

Güvenlik gözlüklerimi yukarı kaldırdım, ellerimi kalçalarımın altına indirdim. "Olay nedir?" Gelişigüzel yığılmış çimento karışımına doğru başımı sallayarak sordum. "Sana ne yaptılar ki?"

Ama Ben cevap vermedi. Evinin yanından dolanarak uzaklaştı ve omzunda başka bir çantayla geri döndü. Bunu diğerlerinden daha büyük bir güçle yığının üzerine fırlattı.

"Ciddiyim. Sorun nedir, Ben?" diye bağırdım. "Eğer seni testerelerin yanına yaklaştırmadığım için hâlâ kızgınsan, bu çok kötü ama bana neler olduğunu anlat."

Tekrar yan bahçeye doğru yürüdü ama durdu, geri döndü. "Bir şey yok," diye seslendi, arka bahçenin uzunluğu aramızdaydı. "Bugün kendimi pek arkadaş canlısı hissetmiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne? Neden?"

Yukarı baktı, bakışları parlak yaz gökyüzünden ve ağaçlardan çatıya doğru yaylandı. Bu yerde iyi bir ilerleme kaydetmiştik ama yavaş ilerliyordu. Her hafta sadece bir ya da iki gün ilgilenilen her tadilat böyle olurdu. "Özür dilerim, Magnolia," diye cevap verdi, sesi kalın ve şurup gibiydi. "Ben unuttum

Her dakikamı sana yaltaklanarak geçirmem gereken kısım." Ona baktım. "Bakmıyorsun."

"Gerçekten mi? Bundan emin misin?" diye sordu. "Çünkü son baktığımda buradaki tek amacın ayaklarının dibinde diz çöküp kışına güneş ışınları göndermek ve buradaki tüm gücün sende olduğunu hatırlatmaktı."

Eldivenlerimi çıkarıp arka cebime soktum. "Öyle mi? Nereyi kontrol ediyorsun? Çünkü bu bana çok saçma geliyor."

Uzun adımlarla bana doğru ilerledi ve aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Öyle mi? Yoksa diz çökmenin ve güneş ışınlarının tadını çıkarmakla o kadar meşgulsün ki tüm bunların saçma olduğunu fark edemiyor musun?"

Ona baktım, hangi "bütün şeyden" bahsettiğimizi anladığımdan emin değildim. Bu evdeki işler olabilir. Sadece ikimiz hafta sonları bu işi yapıyorduk ve çok sıkıcıydı. Yardım etmesi için bir ekip çağırmak istedim ama Ben bunu kendi başına yapmakta kararlıydı. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu ama bu kanıtın kimin için geçerli olduğunu bilmiyordum.

Ev de olabilir ama büyük ihtimalle bizdik. Ben, Ben ve Rob. Her geçen gün, etrafımızdaki ip daha da sıklaşıyor, bizi daha da yakınlaştırıyor gibiydi. Onlardan birinden uzaklaşmayı hayal etmeyi zorlaştırıyordu.

Ve evet, burada güç bendeydi. Hayatımda ilk kez, bir fuckboy tarafından etrafta dolaştırılmıyordum ya da gölgeli şartları belirleyen bir pislik adamla uğraşmıyordum. Kartlar benim elimdeydi; kontrol bendeydi.

Ama beni zerre kadar umursamayan o pisliklerin aksine, Ben ve Rob benim için önemliydi.

"Biliyorum," diye kabul ettim ve elimi ona uzattım. Olduğu yerde sabit kaldı, bana karşılık vermedi. "Yakında bitecek."

"Öyle mi?" diye tersledi. "Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor? Yoksa bir tehdit mi? Ufukta yargı günü görüldüğü için kendimi toparlasam iyi olacak gibi mi? Eğer sessiz olmazsam, kesileceğim. Bu mudur yani?"

Ona yaklaştım, elimi ön koluna doladım. "Hayır, öyle değil," diye cevap verdim. "Sadece-"

"Bunu duymak istemiyorum," dedi, gözlerini benden kaçırarak. "Bugün olmaz."

O evin arkasındaki ağaçlara bakarken ben de ona baktım. Çenesi kilitlenmiş, ayakları dikilmiş, kolları kavuşturulmuştu. Öfkeliydi ama bu öfke kabuk görevi görüyordu. İçinde, hassas ve kırılgan olduğu yerde öfkeli değildi. Acı çekiyordu.

Ama bu acının tüm sorumluluğunu üstlenemezdim. Bir kısmını evet, ama geri kalanı büyükannesine aitti. Söylemiyordu ama bu kayıpla mücadele ettiğini biliyordum. Evin üzerinde acı dolu bakışlarını gezdirdiği ve kendi kendine "Ne düşünüyordum ki?" ya da "Ne büyük bir felakete yol açtım" diye mırıldandığı her seferinde bunu görüyordum.

Ve mücadele etmesine izin verildi. Keder için bir zaman dilimi yoktu. Kalbimizin karanlık köşelerine yerleşti, büyüdü, şişti ve

Kaldı.

Sonra aklıma Rob ile bu akşam nişan partisine gideceğimi bildiği geldi. Nasıl olduğundan emin değildim -tabii, bundan bahsedebilirdim- ama biliyordu ve bundan memnun değildi.

Ve bu iki erkekle çıkmanın zor gerçekliği idi. Başkalarıyla iyi geçinemeyen iki adam. Paylaşımlarını kurabiye ve birayla sınırlayan iki adam. Beni kabul edebileceğimden daha fazla sevmek isteyen iki adam.

Kolunu bir kez daha sıktım. "Ben gidiyorum. Yarın öğleden sonra hava güneşli olursa, ailemle akşam yemeği için New Bedford'a gitmeden önce verandanın çimentosunu dökmeye çalışırız."

Duraksadım, başka bir şey söyleyip söylememeyi düşündüm. Bu doğru bir hareket değildi ama Ben'i ailemin evine davet etmek istiyordum. Bu istek, ailelerle tanışma dansı yapma isteğinden değil, ona bir aile verme isteğinden kaynaklanıyordu. Buna ihtiyacı vardı. Hayatımı daha da zorlaştıracaktı ama ekstra güçlü bir anneliğe ihtiyacı vardı.

"Verandayı siktir et," diye cevap verdi. "Bu lanet projeden nefret ediyorum. Daha bitmedi, bir servete mal oluyor ve yazı geçirmek için boktan bir yol. Alınma ama bu çok korkunç."

Kendi kendime mırıldandım ve bu yorumları onun genel ruh haline katarken başımı salladım. Bana ya da teklif ettiğim ücretsiz emeğe hakaret etmiyordu. Bazı sorunları çözmeye çalışıyordu. Bu hikâyeye sadık kalacaktım ve yemek davetini geri çekecektim. Belki gelecek hafta sonu. "Perşembe günü ben isteyken annem bir ton yiyecek bıraktı. Gerçekten, bir ton. Acıktıysan buzdolabımda koca bir tabak tavuk salatası var. Bütün hafta öğle yemeği toplantılarım var, o yüzden boşa gideceğini biliyorum."

"Onun tavuk salatasını seviyorum," diye mırıldandı, hâlâ o lanet ağaçlara bakıyordu. Neden bana bakmıyordu? Neden bana bu işin özünde ne olduğunu söylemedi?

"O zaman gel al," dedim. "Yemek israfından nefret ederim ve bunların hiçbirini Walsh Associates ofislerine bırakacak vaktim yok, o yüzden bir kısmını almalısın."

Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Belki."

"Tamam. Şimdi gidiyorum." Yanağına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldim. "Salatayı almak istersen arka kapı açık."

Geri adım attım, arka kapılar, kapma ve... bilemedim, salata hakkında renkli bir yorum bekliyordum. Ama o ağaçlara bakmaya devam etti. Teklif ettiğim açıklığı kabul etmedi.

Caddeyi geçip evime doğru yürürken göğsüm ağrıyordu. Bu gerçek bir acıydı, daha önce de yaşamıştım ama hiç bu şekilde olmamıştı. Erkekler beni pek çok kez acı içinde bırakmışlardı ama birini ham, kırılgan ve öfkeli bırakan kişinin ben olduğumu hiç düşünmemiştim.

Duşa girip günün yorgunluğunu üzerimden atarken bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Nişan partisinden önce birkaç saatim vardı ama saımı düzeltmek ve kendimi Spanx'e sokmak için fazladan zamana ihtiyacım vardı ve-

Duş perdesi çubuğa çarptı ve Ben orada duruyordu, kumaş yumruğunda, dudaklarında bir kaş çatma, vücudu doğduğu günkü kadar çıplaktı. "Kenara kay," diye emretti, spreyn altına girip perdeyi yerine çekerken.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime.

Bir dakika boyunca Ben'den tek kelime gelmedi. Ne bir homurtu ne de bir hırıltı. Sonra bir dakika daha. O da bana dokunmadı. Ama onu hissettim. Hayal kırıklığı -ve acı? Emin değildim, dalgalar halinde yayılıyordu. Hiçbirini saklayamıyordu. Orada durduk, bir ton duygu aramızdaki havayı boğarken iki ayrı ruh bir duşu paylaşıyordu.

Sonunda, "Ben-" diye başladım.

"Hayır." Başını salladı, parmaklarını nemli saçlarıma geçirdi. Damlacıklar yanaklarından çenesine doğru süzülüyordu. Bunlar sudan değildi. "Hayır."

"Ben. Dinle. İstiyorum-"

"Hayır," diye tekrarladı, ellerini belime götürdü ve beni duvara yasladı. Tüylerim diken diken oldu. Etrafımızda yükselen buhara rağmen fayans soğuktu. "Hayır."

Alnını benimkine bastırdı, gözyaşları dökülürken gözlerini kapattı. Orada kaldı, başparmakları leğen kemiğimdeydi ve parmak uçları kıımın yanaklarına batıyordu, nefesi yanağımdaydı ve siki karnımda sıcak ve sertti.

Bana sarılmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca benden nefret etmeye de ihtiyacı vardı. "Ben, istiyorum-"

Sözlerimi bir öpücük, bir itiş, bir hıkırıkla çaldı. Kalama uzandı, beline kadar getirdi. Artık ona karşı her yönden aıktım. Ve o da bunu biliyordu çünkü huysuz imento fırlatışını söylediğimden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. İki parmağını içime sokarken gözlerimin içine baktı, ben de elimi onun sikinin etrafında kıvırdım. Bana baktı, ben ona karşı sallanıp kıvranırken, onu okşarken, daha fazlası için yalvarırken, kenara ulaşıp birlikte düşerken izledi.

Ve sonra, başım döndüğünde, sıcak ve kemiksiz olduğumda,
dudaklarını boynuma bastırdı ve fısıldadı, "Gitme. Lütfen, Magnolia. Bu
gece gitme."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

RANDEVUM SON DERECE INATÇIYDI.

Geniş dişli tarağımı ıslak saçlarımda gezdirirken yatak odamın aynasında Ben'i gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beline koyu pembe bir havlu sarmış, kaşlarını çatarak orada duracak kadar cesurdu. Kaşlarını çatıyordu. Bana. Sanki burada mantıksız olan benmişim gibi.

"Sadece gitmek zorunda olmadığını söylüyorum."

Ve bunu söylemeye devam etti. Bu üçüncü ya da dördüncü söyleyişi olmalıydı. Neyse ki bu sefer klitorisimi gümbürdetmekle meşgul değildi. Bu, "Yesssssss" dışında bir şey söylemeyi çok daha zorlaştırdı.

"Sana söylediğim gibi, var. Gitmem gerekiyor," diye cevap verdim, aynaya bakmasına izin vermeden.

"Size söylediğim gibi, bu doğru değil," diye itiraz etti. "Bundan kurtulabilirsin. Burada kalabilirsin." Elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Benimle kalabilirsin."

Tarağı ona doğrulttum. "Bu adil değil. Adil oynamıyorsun, Ben."

"Bunların hiçbirisi adil değil, Magnolia. Başından beri adil değildi." O ellerini kalçalarına koymak için kollarını çözdü. Başka tarafa baktım. "Yapma bunu. Benden saklanma."

Şu anda bana ihtiyacı vardı. Benden nefret etmeye, beni cezalandırmaya ve sonra da kederini bana yansıtmaya ihtiyacı vardı. Kırık parçalarını toplayıp onu tekrar bir araya getirmeme ihtiyacı vardı.

Onu kurtarmam, düzeltmem için bana ihtiyacı vardı.

Ve neden bunu benden istemesin ki? Ona verdiğim tek şey buydu.

"Senden hiçbir şey saklamıyorum." Kanıt olarak duştan çıktıktan sonra giydiğim ters çevrilmiş bornoza elimi salladım. Ters olduğu için bağları kopmuş ve açıkta kalmıştı. Ama bunu düzeltmek için uzun bir çıkarma, düzeltme ve sonra tekrar giyme süreci gerekecekti.

"Saklanıyorsun," dedi Ben. "Bunu yapmak istemiyorsun. Herkesten daha fazla değil. Ama saklanıyorsun çünkü karar vermek istemiyorsun. Hiçbir şey yapmak istemiyorsun çünkü korkuyorsun."

Başımı salladım, tarağımı ona sapladım. "Hiçbir şeyden korkmuyorum, çok teşekkür ederim."

Bir ses çıkardı, bir tür hırıltı-groan-iç çekme sesi ve ayaklarının altındaki parke zeminin gıcırdadığını duydum. Aynaya bakmaya cesaret edemedim. Bana yaklaşmasını izlemek istemedim. Ben'in onu iyileştirmemi benden başka bir şeye ihtiyaç duyduğundan daha fazla beklediğini fark ederek zaman geçirmek istemedim. *Bana* ihtiyacı olduğundan daha fazla.

Ama sonra elleri belimdeydi, vücudu sırtımda sıcaktı ve sözleri kulağımdaydı, "Devam et tatlım. Yalan söyle bana."

"Yalan söylemiyorum. Yalan söyleyecek hiçbir şeyim yok. Size karşı tamamen açık sözlü oldum," diye karşı çıktım.

Başını salladığını hissettim, çenesi başımın tepesini okşuyordu. "Evet, öyle," diye onayladı. "Kendin hariç herkesle."

Tarağı yere attım, ellerimi önümdeki masanın üzerine koydum. "Cidden, Ben. Ruh arayışını yeniden planlamamız gerekecek. Tamam mı?"

Belimi sıktı. "Bu akşama ne dersin? Takım elbiseyi çıkardıktan yaklaşık beş dakika sonra."

Bunların hiçbirinin olmasına kesinlikle imkân yoktu. Geceyi Rob'un dairesinde geçirmeyi planladığım gerçeği bir yana, onunla ilişkiyi bitirmeye hazır değildim. Onunla ilişkiyi bitirmek *istemiyordum*. Ama Ben'in başlatmaya niyetli olduğu konuşmaya hazır değildim. Ve bu konuda haklı olma ihtimaliyle yüzleşmeye de hazır değildim. Haklı olduğunu düşündüğü şekilde değil, ama bu farklılık tonları onun için önemli değildi.

Dahası, şu anda onun ağır sorunları üzerinde çalışmakla ilgilenmiyordum. Kötü tamirciyi, dövmeli itfaiyeciyi, aldığı kadar iyi veren adamı istiyordum. Büyükannesinin son günlerini geçirmesi için bir ev satın alan ve kendini benim evime davet eden tatlı, üzgün çocuğu.

Omzumda ağlamak ve büyük bir duygusal onarıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmek için duş almak bana göre değildi. Bugün değil.

Bu benim açımdan yeni keşfedilmiş bir nihilizm değil, başka kimseyi değiştiremeyeceğim, düzeltemeyeceğim ya da kurtaramayacağım gerçeği idi. Denemiştim. Hem de çok denedim. Dünyadaki tüm enerjimi başkalarına akıttım. Verdim, verdim ve verdim, ta ki kendimi kütüğe kadar kesene kadar. Ve hiç kimseyi değiştirmeyi, düzeltmeyi ya da kurtarmayı başaramadım. Ama tüm bu başarısızlıklar sayesinde kendimi nasıl kurtaracağımı öğrenmiştim.

Sonunda dedim ki, "Adil davranmıyorsunuz. Buraya gelip bu taleplerde bulunamazsınız. Bu benim için adil değil." Omzumun üzerinden baktım ama gözleriyle karşılaşmadım. "Rob'un da aynı taleplerde bulunması hoşuna gitmezdi."

"Ne istediği umurumda değil," diye yanıtladı Ben. "Benim için önemli değil ve senin için de önemli olmadığını biliyorum."

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bir adım daha yaklaşarak beni kendisiyle çalışma masasının arasına sıkıştırdı. "Çünkü ona asla istediğini vermedin."

"Ben de sana istediğini vereyim mi?"

Güldü. Kıkırdadı, sanki bu gerçekten eğlenceliymiş gibi. İki erkekle çıkıyor olmam çok komikti. Beni isteyen iki harika, hasarlı, komik, *ateşli*, *seksi* adamla. Gerçekten beni isteyen. Deli gibi istiyorlardı. Çoğu zaman, kazanmak istedikleri için beni istediklerine kendimi inandırdım. Bu ilgiyi, iki erkeğin beni paylaşacak kadar istemesi ihtimalinden ziyade rekabetle ilgili hale getirmek daha kolaydı.

"Bir kez bile," diye yanıtladı. "Bir kez olsun bana istediğimi vermedin. Ama günümün geleceğini ummaktan vazgeçemiyorum."

"Bunun için üzgünüm." *Anasını sikeyim*. Bunu bir daha yapmayacaktık. "Bunu kimse için daha zor hale getirmeye çalışmıyorum. Seni incitmeye çalışmıyorum."

"Biliyorum." Eli kayarak bornozumun altına girdi. Lanet olsun bu içten dışa karmaşaya. Neden duştan dramatik bir çıkış yapamıyordum ki? "Biliyorum," diye tekrarladı, eli hâlâ karnımdaydı. "Senin bu yönünü seviyorum."

"Ne?" diye sordum. "Beni tamamen adaletsiz bir duruma sokarken ve yerine getiremeyeceğim isteklerde bulunurken, yine de senin iyi olmanı istediğimi mi? Tüm bunlardan tek parça halinde çıkmanı?"

"Evet. İşte bu. Sevdiğim şey bu," diye yanıtladı. "Ama tek parça halinde yürüyüp gideceğim tek bir durum var ve sen bunu biliyorsun."

"Yapma bunu," diye uyardım onu dirsekleyerek.

"Elimde değil," diye karşı çıktı. "Ama sen edebilirsin. Bunu daha iyi hale getirebilirsin, Gigi."

Bu anın içine gömülmek, içinde boğulmak istedim. Bayrağı dalgalandırmak, kalkanımı indirmek ve herkese oyunun bittiğini söylemek istedim. Daha fazla düzeltmeye ya da kuruluma ihtiyacım yoktu. Uygulamalara ya da maçlara ihtiyacım yoktu. Artık iyiydim, işim bitmişti.

Ama bu oyunu bırakamazdım. Henüz bırakamadım.

Birkaç saat içinde Rob'la buluşacağımı bilmek değildi. Ben'in duygusal ihtiyaçlarına karşı aşırı aktif bir yükümlülük duygusu da değildi. Bundan daha fazlasıydı.

Daha fazlasıydı. Çok daha fazlasıydı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Randevum rüzgâra karşı üç çarşaftı.

Belki oraya kadar gitmedi ama yoldaydı ve iyi zaman geçiriyordu.

"Magnolia!" Rob mutfak adasından bağırdı. "Ve onun köpek arkadaşı!"

Çantalarımı yere bıraktım ve Gronk'un tasmaını çözdüm. Her köşeyi koklamaya ve her duvarı yalamaya niyetli bir şekilde koşarak uzaklaştı. "Uslu dur," diye arkasından seslendim.

Rob bir kolunu havada tutarak taş yüzeye yaslandı, elinde içki vardı. Diğer eli onu sabit tutuyor gibiydi. Nişan partisinden önce onun evinde buluşmaya karar verdiğimizde -onun benim evime kadar arabayla gelip, sonra geri dönüp şehre geri gitmesi yerine- kendini oyun öncesi meşgul edeceğini düşünmemiştim. Yine de durum tersine dönseydi farklı davranacağımdan emin değildim.

"Ben San Francisco'dayken nasıl daha da güzelleştin? Buna izin yok. Eğer daha da güzelleşeceksen, bunu izlemek için burada olmak istiyorum."

Andy ve Shannon'ın ısrarı olmasaydı asla seçmeyeceğim boydan elbiseyi işaret ettim. Elbise suçluydu. Geçen hafta iş gezisi için şehirden ayrıldığında neysem yine oydu. "Hiçbir şey değişmedi. Süslü elbiseler ve Spanx optik illüzyonlardır."

Bir an için gövde mi inceledi, sonra başını yana eğdi ve bir an daha baktı. Sonrası çok garipti çünkü tüm bu ezikliğini nereye sakladığını merak ettiğinden emindim. Doğrusu ben de aynı şeyi merak ediyordum. Ağır hizmet tipi şekillendirici giysiler gibi görünüyordu.

iç organları yeniden düzenleyerek çalışıyordu. Tıp doktoru değildim ama karaciğerim ve midemin rahmimde olduğundan oldukça emindim -çünkü düzeltmem gereken bir göbeğim varken neden orayı boş bırakayım ki?- ve bağırsaklarım ve böbreklerim kaburgalarımın yanında toplanmıştı. Bu işe yaradı çünkü bu gece kadınlar tuvaletine gitmeyecektim. Bu şeyler aşağı indiğinde, aşağıda kalacaklardı.

Sonra, "Hayır. Şu ana kadar elbiseyi fark etmemiştim." Başını salladı, dudaklarını düzleştirdi. "Yerde muhteşem görünecek."

"Beş yüz doların üzerindeki her kumaş yığınının yapması gerektiği gibi," diye mırıldandım.

Rob bu kısmı anlamadı, kaşları birbirine çarptı ve alnı kırışırken sanki daha önce söylenen sözleri daha iyi duyacakmış gibi bana doğru eğildi. Açıklığa kavuşturmak için sormak aklına geldiğinde, "Sana bir içki koymama izin ver, aşkım," dedi.

"Şimdilik pas geçiyorum. Teşekkürler," dedim ona doğru bir adım atarak. Lanet olsun, bu adamın smokin giymesine izin verilmemeliydi. Böyle şeyleri yasaklayan bir şehir yönetmeliği olmalı çünkü bu bir güvenlik tehlikesiydi ve adam tam olarak giyinmemişti bile. Ceketini bir ada taburesinin arkasına asmıştı. Papyonu ve yakası boğazına kadar açıktı. Manşetleri ön kollarına doğru kıvrılmıştı. Bu şekilde trafiğe çıksa şehir durma noktasına gelirdi. "Bu gece birimiz hep dik durmalı."

Bardağını bana doğru eğdi ve kehribar rengi bir sıvıyı bardağın kenarına sıçrattı. "Sen lanet bir bebeksin, bunu biliyor musun?"

İki elimi de sanki lanet olası bebek statümde tamamen ve sonuna kadar haklıymışım gibi uzattım. "Ben de senin hiç fena olmadığını düşünüyordum Russo."

"Hayır, demek istediğim sen *lanet olası bir bebeksin*," diyerek boştaki elini tezgâha vurdu. "Seni bu boktan işe nasıl ikna ettim?"

Ellerimi tekrar uzattım ama bu sefer bir istifa jestiydi. "Sanırım seni bu saçmalığa ben ikna ettim."

Gronk'un alçak hırıltılarını duyunca oturma odasına doğru baktık. Yavru köpeğim sehpanın altından yastıkları sürükleyerek çıkarmak ve kendine bir yuva yapmakla meşguldü. Ona doğru bir parmak salladım. "Sakın o yastıkları parçalamayı aklından bile geçirme."

"Yastıklar umurumda değil." Sanki Gronk'un duymasından daha iyisini biliyormuş gibi sessizce konuştu.

"Yastıkları parçalamasına izin yok."

"Burada patron sensin." Gülümseyerek gözlerini bana dikti. "Evet, Bayan Maggie, patron sizsiniz ve bu gece bu kutlu etkinliğe katılmamızdan siz sorumlusunuz." Kadehini düşündü. "Bunu neden yaptın? Neden bunu yapmamı istiyorsun? Çünkü bu beni delirtiyor."

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve adayı boydan boya arşınladım. Dürüst olmak gerekirse ben de kendimi deli gibi hissediyordum. Geçen hafta biraz sosyal medya takibi yaptım ve Rob'un eski sevgilisi Miranda'nın her türden çarpıcı olduğunu keşfettim. Seksi, sofistike, toparlanmış. Gündüz görünümünü akşama nasıl taşıyacağını bilen ve bu becerisini sık sık kullanan bir kadına benziyordu.

"Bunun neresi seni delirtiyor? Eddie için mi endişeleniyorsun?" "O benim için öldü," dedi Rob, eski en iyi arkadaşıyla ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakarak.

Arkadaşım. "İsterse sikimi emsin, umurumda değil." Bardağını yere bıraktı, yüzünü buruşturdu. "Hayır, onu da istemiyorum. İyi bir sakso çekemeyecek kadar bencil biri." Ellerimi yanlarımda, elbisemin ince kumaşının üzerinde gezdirdim. İnce dantel ve tülle kaplanmış bu erik moru kılıf ince bir seçimdi. Askıda etkileyici değildi ama vücudumda büyülü bir şeye dönüştü.

Sanki güzel şeyler giymek için yaratılmışım, sanki bu benim günlük tarzımmış gibi görünüyordum. Ve aynada kendime baktığımda buna inandım. Şehrin en gösterişli balo salonlarından birinde, siyah kravatlı bir nişan partisine ait olduğuma inandım. Bu adama ait olduğuma inandım. Kol.

Bundan da öte, onun kolundaki kişi olmak istiyordum. "O zaman Miranda'yı görmekten endişeleniyorsun-"

"Hayır," diye bağırdı. "Artık onu sikime takmıyorum. Onu hiç sevmediğimi fark ettim. Gerçekten sevmedim. Sevdiğimi sandım ama hayır. Hayır, bu aşk değildi. O taşı ters çevirdim" -ellerine baktı, parmaklarını sayar gibi oynattı, sonra başını salladı- "Bilmiyorum. Birkaç gün önce."

Adanın en ucuna ulaştığımda yarısı boşalmış burbon şişesini aldım ve oturma odasındaki bar arabasına taşdım. Yastık yuvasında tahribat belirtisi olup olmadığını kontrol ettim ve mutlu bir şekilde hiçbir şey bulamadım. "Ne güzel bir gelişme," dedim ona dönerek.

"Biliyor musun," diye başladı bana parmağını sallayarak, "haklısın. Ancak, konu bu değil."

Adanın öbür ucundan ona baktım. "Peki mesele ne?"

"Seni sevdiğimi fark ettim," dedi.

Bir kahkaha attım. "Sarhoşsun, Rob."

"Seni hâlâ seviyorum." Sözcükler, sanki onları söylemenin ona hiçbir maliyeti yokmuş gibi, zorlanmadan ya da çaba sarf etmeden geldi. "Seni gerçekten seviyorum. O zamandan beri... biliyorsun, Magnolia, sanırım seni istediğimi yapmama izin vermediğin andan itibaren sevdim. Sadece bunu görmeme izin vermedim. Ya da onun gibi bir şey."

"Birinin seni hizada tutması gerekiyor," diye mırıldandım.

Bu doğru, Magnolia. Kaç. Saptır. Söylediklerine odaklanmak dışında her şeyi yap.

Kendime gözlerimi devirdim.

"Bunu nasıl fark ettiğimi bilmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım, bir açıklama bekler gibiydim. "Lütfen."

Tavana baktı, açıktaki kanal sistemine göz kırptı. Sonra, "Bütün gün toplantılarda bulunduktan sonra otel odama döndüm ve sonra günü birlikte geçirdiğim aynı lanet insanlarla akşam yemeği yedim. Yatağa uzandım ve seni düşündüm." Boğazını temizledi ve bana hızlı bir bakış attı. Ela gözleri parladı, içkinin sisi dağıldı. "Seninle seyahat etmeyi düşündüm. San Francisco'ya gidip gitmediğini ve hangi semtleri sevdiğini merak ettim. Bir yerlere gitmeyi ve seninle birlikte olmayı. Bunu düşündüm ve bunu yaparken birkaç kez mastürbasyon yaptım-"

"Birkaç kez mi?" Sözünü kestim. *Biraz-öhöm-* dayanma gücü olduğunu biliyordum ama Şeytan bizi kurtardı.

"Belki üç? Dört mü? Bilmiyorum. Uzun bir gün oldu." Bir omzunu kaldırdı, sonra bıraktı.

Bayanlar ve baylar, karşınızda Bay Dokuz İnç ve onun inanılmaz kısa refrakter dönemi.

"Dediğim gibi, sen bir bebeksin. Bana çalışacak çok şey veriyorsun." Ona sadece göz kırptığımda devam etti, "Ve ben uykuya dalarken-"

"Umarım temizlik görevlilerine cömertçe bahşiş vermişsinizdir," diye mırıldandım.

"Hep öyle yaparım," diye cevap verdi. "Uykuya dalarken, sen ve itfaiyeci hakkında hiç endişelenmediğimi fark ettim. Sen ve herhangi biri. Sana güveniyorum ve Miranda'nın saçmalıklarını sana karşı kullanmaktan bıktım ve... ve seni seviyorum. Seni seviyorum ve onu hiç sevmedim ve bu nişan partisi beni delirtiyor çünkü bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Hareketlerden geçtiğimi bilmek, birine razı olmak çünkü o oradaydı ve göründü... Bilmiyorum. Yeterince iyi." Bana sırtıttı ve aramızdaki boşluk çözülür gibi oldu. "Bunu fark ettim çünkü bana daha fazla

Yeterince iyi olmaktan çok daha fazlasını vermemi sağlıyorsun. Kendimi göstermemi sağlıyorsun. Bunun için çalışmamı sağlıyorsun."

Ellerimi taş tezgâhın üzerine koydum, beni buraya sabitleyecek sağlam bir yüzeye ihtiyacım vardı. Bu kelimelerin beni sarıp sarmalamasına ve iliklerime kadar ısıtmasına izin vermemi engellemek için. Onları tekrar duymak istememi, onları alıp hiçbir şeyin benden çalamayacağı gizli bir yere saklamak istememi engellemek için. Sevgiyi hak ettiğime inanmamı engellemek için -sıcak, özensiz, bitmek tükenmek bilmeyen, kusurlu sevgiyi. Ona sahiptim, tam burada, kalp durduran bir smokin içinde.

Tek yapmam gereken kabul etmektir... ve geri vermek. "Bir şey söyle," diye ısrar etti Rob.

"Herhangi bir şey."

"Sarhoşsun," diye tekrarladım, omzunun üzerinden mikrodalga fırının saatine bir bakış fırlatarak. "Sarhoşsun ve geç kalacağız."

Göz kapakları kapanırken dudakları rahat bir sırtışla yukarı doğru çekildi. Gülümsedi, başını salladı. Çenesinin kılları yakasına sürtündü. Hiç düşünmeden ona doğru eğildim, o sese daha yakın olmak istiyordum. O hisse. "Beklediğim yanıt bu değildi ama kabul ediyorum."

"Ne bekliyordun ki?"

"Sarhoşluğumla ilgili bir güncelleme değil." Rob gözlerini açtı, ensesini ovuşturdu. Onu durdurmak, elini uzaklaştırmak, bunu onun için yapmak istedim. Gerginliğini azaltmak. Her şeyi hafifletmek.

Ben de öyle yaptım.

Ona doğru son bir adım attım ve iki elimle ensesine uzandım. Parmaklarım kolalı yakasının altından kayarak sıcak teniyle buluştu. Burbon ve Kiehl'in zeytin meyveli şampuanının kokusu üzerinde kalmıştı. Eğildim, içime çektim, dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim. Bana doğru sallandı, başparmaklarım düğümlerini yoğururken boğazından yumuşak bir hırıltı yükseldi.

"Bana bir şey söyle," dedim.

"Sana önemli şeyleri zaten söyledim," dedi.

Dudaklarım seğirerek sırttı. "Neden içiyorsun?"

Bakışlarını adaya ve terk edilmiş bardağına doğru çevirdi. "Jet lag, sanırım."

"Kaliforniya'da saat üç saat erken olduğu için bu tamamen saçmalık." Ona gülümsedim. "Hadi Rob. Bana neler olduğunu anlat."

"Giyiniyordum ve Eddie'yi aramayı düşündüm. Bir an için en iyi arkadaşımın öldüğünü unuttum. Ömür boyu sürececek bir dostluğu mahvettiğini unuttum ve onu arayıp hiçbir şey söyleyemiyorum. Ona söyleyemem.

Hiçbir şey. Artık değil. Ve bu gece onun için mutlu olamam. Birbirlerini hak ediyorlar. Sadakat konusunda aynı görüşleri paylaşıyorlar."

Ellerini kalçalarımaya götürdü ama orada kalmadı. Belimden yukarı ve arkama doğru süzüldü, dokunuşu nazikti. Neredeyse çekingendi. Bir kez daha sallandı ama bu sarhoş bir tökezleme değildi. İkimizin de adımlarını bilmediği bir dansı ama nasıl hissetmek istediğimiz konusunda iyi bir fikrimiz vardı. Birbirimize sarıldık, nefeslere ve kalp atışlarına göre ayarlanmış bir valsde birlikte hareket ettik.

Rob şöyle devam etti: "Sanırım arkadaşımı kaybetmenin yasını tutuyorum. Henüz kendime izin verdiğimi sanmıyorum. Bu yüzden kendime bir içki doldurdum. Sonra bir tane daha. Bunun otuz sekiz yaşındaki bir erkek için en iyi başa çıkma mekanizması olmadığının farkındayım ama hiçbir zaman iyi başa çıktığımı söylemedim."

"Onunla ne paylaşmak istiyordun?"

Başını yana eğdi, bana bakarken dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. "Ona oyunun kurallarını değiştiren kişiyle tanıştığımı söylemek istedim. Oyunu değiştirene aşık olduğumu."

Açık yakasının arasındaki çilli tene baktım. Bakışlarıyla buluşmaktan çok daha kolaydı. Onun sevgisinin bataklığına doğru kaymaktan çok daha kolay. "Öyle mi?"

Boğazında sabırsız bir hırıltı duyuldu. "İltifat için balık avlamayı bırak. Çok ateşli olduğunu ve seni sevdiğimi zaten söyledim. Seni kaçırıp seninle evlenme planlarımı itiraf ettirme bana."

Geriye yaslandım, bir elimi boğazıma götürdüm. İnci takıyor olsaydım, onları sıkıca kavradım. "O da neydi?"

"Şşşt," diye fısıldadı, işaret parmağını dudaklarına bastırarak. "Bu bir sır ama sana yumurta büyüklüğünde bir elmas alacağım ve sen de benden bir koca yapacaksın aşkım."

"Ne tür bir yumurta?" Artık odanın diğer ucuna kadar gitmiştik. "Tavuk yumurtasından mı yoksa kızılgerdan yumurtasından mı bahsediyoruz? Arada büyük fark var Rob."

Bu benim inanılmaz olgunluktaki başa çıkma mekanizmamdı. Bana önemli bir an verin, ben de size üst düzey bir alaycılık yapayım.

"Devekuşu," diye cevap verdi, bir felç kadar ciddiye. "Bunu gerçekleştirmek için birkaç monarşiden çalmam gerekebilir ama kaybolduğunu asla fark etmezler."

"Oh, güzel." Başımı onaylarcasına salladım. "Bu iyi bir strateji."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuzlarını kaldırdı ve bıraktı. "Bu partiye gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Onlara bir şey kanıtlamama gerek yok." Kollarını gövdesinin etrafına sarmadan önce parmak uçlarını omurgasının hizasında gezdirdi. Beni sıkıca tuttu, neredeyse çok sıkı. Bu hoşuma gitmişti. "Bunu yapmama gerek yok. Burada kalıp o elbiseyi üzerinden çıkarmayı tercih ederken olmaz."

"Bu" -elbisenin v yakasının etrafındaki ince detayların izini sürdüm- "yeterince sergilenmeden yere düşmeyecek."

Parmaklarımızı birleştirip kenetlenmiş ellerimizi göğsüne götürürken Rob'un gözleri kırıştı. "Oh, aşkım. Seni teşhir edeceğim. Seninle hava atacağım. Ve ne var biliyor musun? Bunun için çok çalışmama bile gerek kalmayacak. Sen, sadece sen-lik yapman yeterli." Çenesini başımın tepesine indirdi ve bir nefes verdi. "Eddie bize bir kez bakacak ve anlayacak. Bana bir iyilik yaptığını anlayacak -boktan bir iyilik ama bir iyilik. Miranda'ya asla sana baktığım gibi bakmadığımı bilecek."

"Peki bu nasıl?" Fısıldadım. Fısıldamak zorundaydım. Her bir kelimesine ihtiyacım yokmuş gibi davranmak zorundaydım.

Bakışlarını vücudumda gezdirdi, gözlerimle buluşması sonsuza kadar sürdü. "Dünyada görebildiğim tek şey sensin. Görmek istediğim tek şey."

Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. Bunu açıklayamazdım ama bu sözler beni onun aşk vaadinden daha çok etkiledi. Nefesimi çaldılar, görüşümü bulanıklaştırdılar. Emin değildim ama sanki gözlerim karikatür kalplere dönüşmüş ve kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Yüce Tanrım. Ona aşık oluyordum. *Bu*, işte buydu. Düşmek böyle bir şeydi - takla atmak, yüksekte atlamak, kaldırımdaki bir çatlağa takılmak ve yere çakılırken ciğerlerinizdeki rüzgârın kesildiğini hissetmek. Bunların hepsi birden. Kollarımdan ve göğsümden aşağı sıcak tüylerim diken diken oldu. Omuzlarımdan bir ürperti geçti. Karnım -her neresiyse- döndü, tekrar döndü. Her şey sıcak ve karıncalanmıştı.

O... beni sevdi.

Ve ben... Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"Biliyor musun?" diye sordu. "Gidelim. Şampanya içeriz ve bu nişanın şerefine kadeh kaldırırız çünkü o puştlar birbirlerini bulmasaydı ben seni asla bulamazdım. Bunun için mutluyum."

Başımı yana eğdim. "Şimdi de onlara teşekkür mü ediyoruz?"

"Olamaz," diye kükredi. "Siktir. Hayır. Klamidyayı ve arka arkaya vergi denetimlerini hak ediyorlar."

"Rob. Bu biraz ağır olabilir." Kaşlarını kaldırdığında devam ettim: "Denetimler, klamidya değil."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı. "Ama sevmediğim bir kadınla nişanlanabilirdim -belki de evlenebilirdim- ve arkamı kollamayan bir adamla en iyi arkadaş olabilirdim ve artık beni mahvetmişler gibi hissetmiyorum. Dünyanın gizemli yollarla işlediğini, ışığın karanlıktan sonra geldiğini ve güneşin doğuşunu görmek için bokun içinde debelendiğimizi anlatan o memlerden biri gibi hissediyorum."

"Bu mantığa göre, oyunu değiştirenler onlar," dedim. "Ben değil."

"Hatalı," diye bağırdı. Sanki mahkemede itiraz ediyormuş gibiydi. Gronk

bir ulumayla katıldı. "Her açıdan hatalı."

"Sarhoşsun," dedim gülerek.

Başını bir kez salladı. "Düşündüğün kadar değilim."

O zaman haklı olup olmadığını merak ederek ona baktım. Sarhoş olduğuna ve bu nedenle ağzından çıkan her şeyin gevşemiş çekingenliğin ve kaygan bir dilin ürünü olduğuna karar verip vermediğimi. Ama kendimi ona *evet anlamında* bir göz kırpma ve baş sallama hareketi yapmaktan alıkoyamadım ve "İsteyip istemediğini sormam için harika bir zaman-" dedim.

"Evet," diye araya girdi. "Her neyse, evet."

"Harika, harika," diye mırıldandım. "İyi ki yeni straponumu getirmişim o zaman."

Lanet olası alaycılığım.

Bana donuk bir bakış attı. "Senin için yapardım. Senden yavaş olmanı ve ekstra kayganlaştırıcı kullanmanı isterdim. Gerekli olduğunu düşündüğünden bile daha fazla. Şimdiye kadarki en fazla kayganlaştırıcı. Ama yapardım. Bana vermen gereken her şeyi alırdım ve kim bilir? Belki de bundan zevk alırım." Dudaklarımın arasından bir kıkırdama geçtiğinde, "Soruyu sor, Magnolia." diye devam etti.

Boştaki elimi saçıma götürdüm, özenle yaptığım dağınık topuzu karıştırmadan bir saniye önce durdum. "Emin misin?" diye fısıldadım.

Ondan Matt ve Lauren'ın gelecek hafta sonu yeni evlerine taşınmalarına yardım etmesini isteyecektim ama bunu yapamazdım. Bu anı bizden başkasıyla ilgili hale getiremezdim. Ve Ben beni bu noktada yakalamıştı, biliyordum.

Oh, evet. Biliyordum. Ama ben şüphe bulutları içinde yaşayan bir kadındım. Hatta bu adamların beni rekabet heyecanından daha çok sevdiklerine bile inanmadığım zamanlar oldu.

Rob beni inceledi, kaşları çatılmıştı. Kafası karışmış, belki de

sinirlenmiş görünüyordu. Belki de can sıkıcı bir soruydu. Belki de bu soruyu

sözlerine değer veriyor ve onları duyduğum için mutlu oluyorum.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek bu saçmalığı silkeledim. Alaycılığım kalabilirdi ama bu belirsizlik gitmeliydi. Çok yol kat etmiş, bu gürültünün beni aşağı çekmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmışım.

"Miranda'yı sevmediğimden eminim," dedi. "Ona değer veriyordum ve birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu düşünüyordum ama birbirimizi asla sevmedik. Bunu artık biliyorum." Kollarını belime doladığında dudakları şakağıma değdi. "Seni sevdiğimi biliyorum ve bunun kazanmak istemekle bir ilgisi olmadığını da biliyorum. Bu hafta başka bir şeyin farkına vardım."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğdim. Gözlerimi diktim ve devam etmesini bekledim. Devam etmediğinde, "Elbette, dramayı uzat. Ben gerilim için buradayım."

"Bana karşı çok acımasızsın," diye söylendi. "Nasıl bu kadar acıtabiliyorsun aşkım?"

Smokin pantolonunun içinden sertleşmiş, kalınlaşmış ve zonkluyordu. Ama bu bekleyebilirdi. Seks harikaydı ama vücudundaki her lanet hücrenin başka bir insana karşı keskin bir sevgi okuna dönüşmesi hissi tüm orgazmlardan daha iyiydi. "Çünkü nasıl yapılacağını biliyorum."

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu. Elimi göğsünde gezdirdim, meme ucunu çimdikledim. Bir çığlık attı, beni kendisine yasladı. "Bana kötü davranman neden hoşuma gidiyor?" Başını salladı. "Boş ver. Buna cevap verme."

Elleri arka tarafımda gezindi. "Başka ne fark ettin?" diye sordum.

"İtfaiyeciyi seçebileceğinizi" söyledi. "Onu seçebilirsiniz ve ben çekilirim. Bundan nefret ederim. Nefret ederdim. Ama bu senin mutlu olacağın anlamına geliyorsa yapardım. Bu senin seçimin olsaydı, sana en iyisini diler ve kenara çekilirdim."

Beni izledi, gözleri kocaman açılmıştı ve aynı sevgi oku içinden geçerken dudakları aralanmıştı.

Bitirdim. Kalp gözler, kelebek karınlar ve lav kekinden bir kalp. *Bitmişti.* Ve yalvarsa bile bu gece neden Ben'le kalamayacağımı biliyordum.

Ben için bir şeyler hissettim ve Ben'le bir şeyler hissettim ama böyle değildi. Hiçbir şey böyle değildi.

Çünkü biliyordum.

Düşmenin böyle olduğunu biliyordum.

GİTTİK. Gördük. Bütün şampanyaları içtik.

Belki *hepsi* değil ama o gece Rob'un kiraladığı arabaya bindiğimizde başım balık kuyruğu gibi ezilmişti ve dünya tatlı, köpüklü bir deniz gibi geliyordu. Sebepsiz yere kıkırdıyordum ve dağınık topuzum dağılıyordu ama hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

Rob arabanın kapısını arkasından kapattı ve koltuğa yaslandı, uzun bacakları önünde yayılmıştı. Kravatı gevşek ve yakası açıktı, manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Yanaklarında pembelik yükseliyordu. Altın ve yeşilin o benekli karışımı gözleri beni parıldayan bir sıcaklıkla yıkıyordu.

"Bu," diye başladı, bana doğru eliyle işaret ederek, "bu... ilginçti."

Dudaklarımdan beklediğimden daha yüksek ve zincirsiz bir kıkırdama daha döküldü. "Dürüst olabilir miyim?" Başını salladı, elini kalçamın üzerine bıraktı. "Bunu senden farklı bir gözle deneyimlediğimi biliyorum, ama kötü-ilginç olduğunu düşünmüyorum. "Garipti" -dudaklarımı ısırdım, tereddüt ettim- "tuhaftı. Tuhaf-ilginçti."

"Çok garip."

"Tamam, tamam." Ona yaklaştım. O şampanya ve o balık kuyruğu düşünceler, tüm dikkatimi, özenimi çaldılar. "Sanırım bu noktaya kadar görmezden geldiğimiz tuhaf bir unsur var. Bence bunu ele almamızın zamanı geldi."

Bacaklarımı kucağına aldı, kolunu gövdemın etrafına sardı. Eli bacaklarımanın arasına kaydı ama kendimizi soktuğumuz pozisyon iffetli kalmamızı sağladı. Bir şehir arabasının arkasında iki sarhoş insanın olabileceği kadar iffetli. "O partide battaniye içinde domuz olmaması tam bir eksiklik mi? Nerede olduğu umurumda değil, mini sosisli sandviçlere ihtiyacınız var."

"Hayır, ama şimdi acıktım."

"Yemek. Evet. Hadi yapalım şunu." Tam o anda midesi gürültülü bir gümbürtü kopardı. "Eve gideriz, Gronk'u alırsız, sonra da Boylston'daki şu yere gideriz. Hani şu köpek dostu verandası olan."

"Smokinle hamburger ve shake mi yemek istiyorsun Russo? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Kornealarımı çizmeden önce lenslerimi çıkarmak istiyorum," diye cevap verdi. "Ama onun dışında, evet. Bu gece sana gösteriş yapacağıma söz verdim."

Rob'un smokin giymesi yeterince kötüydü. Kalın, boynuz çerçeveli seksi inek gözlüklerini de denkleme ekleyince durum daha da kötüleşmiyordu.

Daha kötü derken, kesinlikle mükemmel demek istedim. O mükemmeldi.

Bana hamburger ve milkshake yedirmek ve köpeğimi de yanında getirmek istedi.

Mükemmel.

"Bu gösterişin bir sonraki bölümü için parmak arası terlik giyeceğim. Bu elbiseyi mümkün olduğunca çok kullanmalıyım. İşe giderken giyebileceğim gibi değil."

Rob yakayı inceledi, parmağıyla izini sürdü. "Bunu görmek için para verirdim."

"Terasınız hâlâ beton yığını olduğu için bunu ayarlayabiliriz."

Çenesini eğdi ve ben kızarıp sırtına kadar yanaklarımı ısıran bir bakış fırlattı. "Bana bir fatura gönder, aşkım."

Dudaklarım aralandığında çakıllı bir nefes püskürdü ve bu yeterince itiraf olurdu, ama sonra karnım guruldadı. Gürültülü ve belli belirsiz garipti. -Spanx ile organların yeniden düzenlenmesinin bir ürünü olan bu durum Rob'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Açlıktan ölüyordum. Yemek için, onun için, bizim için. Ve bunu daha fazla saklayamazdım.

Gülümsedi, aramızda kristalleşen kelimeleri konuşmamam için bana bir çıkış yolu bıraktı. "Neyi görmezden geldim, Magnolia? Eddie'nin Miranda'ya benim onun için seçtiğim yüzüğün aynısını vermesini mi? Ya da buzdan kuğu heykelini, çünkü o şey alışılmadık bir şeydi. Bundan daha önce bahsetmiştim ama bence mini sosisli sandviç meselesi tekrar gözden geçirilmeye değer. Bu iki orospu çocuğunun da mini sosislilere bayıldığını biliyorum."

"Bunlar geçerli endişeler ama işin en garip tarafı o orospu çocuklarının seni davet etmiş olması." Rob dikkatini tekrar elbiseme çevirdi, şimdi eteğimi dizlerimin üzerine itmekle meşguldü. "Bunu neden yapsınlar ki?"

Diz kapağımın topunu izledi. "Bilmiyorum." Neredeyse iyileşmiş bir sıyrığı hafifçe çizerek durakladı. "Sanırım -belki de- bu jesti bir zeytin dalı olarak gördüler. Boktan bir ağaçtan koparılmış çarpık bir zeytin dalı, ama bir zeytin dalı. Muhtemelen bu süreçte biraz bağışlanma kazandıklarını düşündüler. Gerekçeleri ne olursa olsun, bu şehirdeki en inanılmaz kadınla ortaya çıkmamı beklediklerini sanmıyorum."

"Seni görmeyi beklemiyorlardı, hayır. Şaşkınlıklarını pek iyi saklayamadılar." Başımı omzuna yasladığımda içimden bir kez daha gevşek, aptalca kıkırdamalar geçti. "Sanırım partilerini ele geçirmiş olabiliriz. Hiç bu kadar dans etmemiştim."

"Bu onların hatası. Harika bir grup tuttular ve senin vücudunun hareket etmesi gerekiyordu ve-"

"-ve sen onların spot ışıklarının bir kısmını çalmayı seviyordun," diye araya girdim. Yüz ifadesi yumuşadı, ayıldı.

"Seninle birlikte çalmayı seviyordum."

Gömleğinin açık yakasına uzandım ve yüzünü kendime doğru çektim.

"Ben de beğendim."

Rob nefesini içine çekti. "Seni zaten seviyorum. Durumu daha da kötüleştirmeyi bırak."

Dudaklarını kendiminkilere yaklaştırdım, onu içeri çekmeden önce hızlıca bir fırça attım ve daha fazlasını istedim. Tadı yeniydi, farklıydı. Yaşadığım sürece bunun şampanya değil, başlangıçların tadı olduğuna yemin edebilirim. Hipnotize ediciydi, portakal çiçeklerinin açmadan bir dakika önceki hali gibiydi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Hey, güzel kız.

Ben: Bu hafta her gün gece çalışıyorum, bu yüzden bir şeyleri ateşe vermediğin sürece seni pek göremeyeceğim. Eğer bunu yaparsan, gazdan uzak dur. Doğru yapmak için gerçekten ne yaptığını bilmen gerekiyor.

Magnolia: İtfaiyeci mizahı...karanlıktır.

Ben: Yarısını bile bilmiyorsun.

Magnolia: Bu seni endişelendiriyor mu? Ben: Ne demek istiyorsun?

Magnolia: Yani, sizin ya da çalışmalarınız hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu sizi endişelendiriyor mu?

Ben: Acil bir durum var, ortaya çıkıyorum. Yangın var, söndürüyorum. O kadar karmaşık değil.

Manolya: Tamam, anlıyorum ama yine de konuşabiliriz. Pek çok şey hakkında konuşmuyoruz. Anlarsın ya?

Ben: Bunu gerçekten düşünmemiştim.

Manolya: Önemli değil. Sadece rastgele bir düşünceydi. Ben: Evet. Her şey yolunda.

Hey bak gitmem gerek. Sonra

konusuruz. Magnolia: Kendine iyi bak.

Selam aşkım. Eve yeni geliyorum ama umarım çoktan yatmışsındır.

Rob: Sabah Londra ile çok erken bir görüşmem var. Sanırım onlar için sabah.

Rob: Bu noktadan sonra meşgul olacağımı biliyorum ama sabahın 4'ünde ofise tökezleyerek/uyuyarak girmeden önce bir günaydın mesajı aldığınızdan emin olmak istedim.

Rob: Ayrıca şu anda yatağında olmayışından da bahsetmek istiyorum. Rob: Sensiz aynı değil.

Sensiz ben aynı değilim.

Rob: Kanıtı ihtiyacınız varsa diye söylüyorum, o aptal uzun iş yemeğinden eve dönerken bir saksı bitkisi aldım. South End'de daha önce hiç fark etmediğim küçük bir çiçekçi dükkanı vardı. Bu kadar geç saatlere kadar açık olduklarını bilmiyordum ama içeri girdim ve yeşil bir şey seçtim.

Rob: Orada çalışan bayan bunun bir barış zambağı olduğunu söyledi ama ben hiç çiçek göremiyorum.

Ayrıca köpekler için zehirli olduğunu söyledi. Eminim bunu biliyordur. Nereye koyacağımı bilmiyorum ama Gronk tırmanamaz, o yüzden iyi bir yer buluruz.

Değil mi? Tırmanamıyor mu? Ben olsam bunu yapmazdım. Her neyse, evet, bir bitki aldım.

Harika bir gün geçir, aşkım. Bu gece yatağımı ısıtmaktan ve bana bir bitkiyle nasıl başa çıkılacağını öğretmekten çekinme.

Manolya: lol hayır, tırmanamaz

Magnolia: Dikey sıçraması fena değil ama bitki yememesi gerektiğini de biliyor, bu da yardımcı oluyor.

Neden uyanıksın aşkım? Benimle uyurken ne kadar mutlu olacağını mı düşünüyorsun?

Magnolia: Merkezi havanız var ve top gibi sıcak, yani... evet.

Sorun değil. Beni HVAC için kullan. Bu konuda iyiyimdir.

Magnolia: Yemek nasıldı? Rob:

Aptalca uzun.

Manolya: Bunun dışında...

İyi. Bazı yeni işleri kapattım ve klimayı sonsuza kadar açık tutacak bazı iyi bilgiler aldım. Sevdiğin tatlı sirkeli sosla kavrulmuş brüksel lahanası yedim.

Manolya: Ve bir barış zambağı aldın.

Görünüşe göre.

Manolya: Ev bitkileri arasında bir geçittir. Önce bir barış zambağı, sonra bir pothos ve bir örümcek bitkisi ve belki bir ya da iki orkide. Yakında

Yeterince 9 farklı türde eğrelti otunuz, keman yapraklı inciriniz ve kauçuk ağacınız var.

Kauçuk ağacı mı? Bunu uyduruyorsun. Bu bir peyzaj mimarı şakası, değil mi?

Manolya: Özsuyu lateks.

Aklım başımdan gitti.

Magnolia: Geç bir gece geçirdiniz ve sabahın erken saatlerine bakıyorsunuz. Uyumaya git. Yarın yeşil şeyler hakkında konuşuruz.

Akşam yemeği mi?

Magnolia: Tabii. Sonra mesaj atarım. Kulağa hoş geliyor, aşkım.

İyi uykular.

Manolya: Sana da. Klimanın tadını çıkar. Rob:

Seninle daha çok eğlenirdim.

Manolya: Aynı.

Ben: Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ve umarım bu seni uyandırmaz.

Ben: Bir keresinde bana telefonunu 19 yıl boyunca sessizde tuttuğunu söylemiştin, bu yüzden bunun ses çıkarmayacağını düşündüm ama şimdi titreşip titreşmeyeceğinden emin değilim.

Ben: Umarım uyanık değilsindir çünkü gecenin berbat bir saatindeyiz. Ben: Şu anda bunu yazıyor bile olmamalıydım.

Ben: Ama geceleri ayaktayım ve söylediklerinizi düşünmeden edemiyorum. Konuşmuyoruz, değil mi?

Ben: Boya renkleri, köpeğiniz ve benim çivi çakmadaki beceriksizliğim hakkında konuşuyoruz ama önemli bir şey konuşmuyoruz.

Ben: Bunun nedenini anlamaya çalışıyordum ve konuşabileceğimi sanmıyorum. Ben: Şu anda. Şu anda konuşamam.

Ben: Sanırım gerçekten berbat durumdayım ve başa çıkabileceğim en derin şey bir çiviye kırmak ve sonra onu çekip tekrar yapmak çünkü berbat etmeme izin vermiyorsun.

Belki de bundan çıkarmam gereken şey budur. Yapmaya çalıştığım tek iyi şeyi mahvetmeme izin vermeyeceksin.

Manolya: Eminim pek çok iyi şey yapmışsınızdır. Ben:

Kahretsin, seni uyandırdım.

Çok özür dilerim.

Magnolia: Uyanığım çünkü Gronk'un dışarı çıkması gerekti. Onunla alay eden bir sincap vardı.

Manolya: Ya da bir hayalet. Hangisi olduğundan emin değilim. Ben: Buna inanıyor musun?

Köpekler hayaletleri görebiliyor mu?

Manolya: Ummm... Sanırım? Boş odalara havladığı zamanlar oluyor ve termitlere bağırdığına inanmayı reddediyorum.

Ben: Bunu sevdim.

Keşke hayaletleri görebilseydim.

Magnolia: Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Bunu yaşadığın için üzgünüm. Yaptığın tek iyi şey o ev değil. Bundan eminim.

Ben bir şey yapmadım. Sorun da bu zaten. Büyük bir fikrim vardı ve tüm bu tadilatı bir hafta sonu falan halledeceğimi sanıyordum ve o zamanı büyükannemle geçirebilirdim. Şimdi o öldü ve ben ona son günleri için güzel bir yer vermedim ve o lanet günleri onunla geçirmedim bile.

Magnolia: Onun için bir ev üzerinde çalıştığınızı biliyor muydu? Ben: Evet.

Magnolia: Bu konuda uzman değilim ama bu jestin ona çok şey ifade ettiğini düşünüyorum.

Belki.

Magnolia: Şu anda konuşamıyorsan sorun değil. Bir zamanlar ben de konuşamazdım.

Ne zaman? Ne oldu?

Magnolia: Birkaç yıl önce bazı kötü seçimler yaptım. Bir şeyin gerçek olduğunu sandım ama aslında gerçek değildi. Çok değerli bir dostluğu mahvettim, asla geri alamayacağım bir dostluğu.

Ben: Buna inanmıyorum.

Magnolia: lol hangi kısmı?

Ben: Hiçbir şeyi mahvettiğine inanmıyorum.

Manolya: İnan buna. Koruduğumdan çok daha fazla şeyi mahvettim. Kendimi bir, iki ya da bir düzine kez mahvettim.

Ben: Buna inanmıyorum.

Magnolia: Şey...bu

doğru. Ben: Ne oldu?

Magnolia: Hangi zaman? Benden her şeyimi çalmasına rağmen bir adamla YILLARCA çıktığım zaman.

Magnolia: Köpeğim de dahil.

Ben: Her şeyden önce, o durumu mahvetti.

Manolya: Ve olmasına izin verdim. Gördüm, biliyordum ve olmasına izin verdim. Ben: Buna saçmalık diyeceğim.

Manolya: İkinci noktanız?

Evet. Tam adına ihtiyacım olacak. Varsa adresi. Lastik bir hortumum var ve biraz terbiye verme havasındayım.

Magnolia: Hiç zahmet etmeyin. Zaman ayırmaya değmez.

Başka? Başka neleri mahvettin? Çünkü içinde olduğunu sanmıyorum, güzel kız.

Üniversiteden iki kez sınıfta kalmaya ne dersin? Çoğunlukla gelmediğim ya da bir bok yapmadığım için.

Ne derler bilirsin. Üçüncü sefer uğurludur.

Magnolia: Pek sayılmaz. Sadece kendi saçmalıklarımın baktım ve Starbucks'ta arabaya servis kuyruğunda çalışmaktan hoşlanmadım ve gerçekten öğrenmek istediğim bir şey buldum.

Ben: Kendi saçmalıklarımın bıkabileceğimi sanmıyorum. Hoşuma gidiyor.

Magnolia: Evet. Biliyorum.

Başka? En kötüsünü söyle.

Manolya: Peyzaj mimarlığına ilk başladığımda bana yardım eden bir adam vardı. Birkaç etkileşimi ve sinyali yanlış anlamıştım. Ya da o etkileşimleri ve sinyalleri aldım ve olmayan bir şey icat ettim.

Manolya: Sonra o ilişkiyi gerçekten iki elimle boğdum. Akıl hocalığı gitti. Profesyonel ilişkiler, gitti. İş anlaşmaları, gitti.

Ben: Onun adını ve adresini de istiyorum.

Manolya: Size birkaç yıl önce ikisini de verirdim ama bunun gibi boktan durumlardan en iyi kurtuluş yoluna devam etmek ve iyi yapmaktır.

Pekala. Dinle. Güzel ve iyisin, senden çok hoşlanıyorum ve payına düşenden çok daha fazla boktan işlerde çalıştın ama büyükannenin dünyadaki son günlerini aylarca uğraşılması gereken bir evle uğraşarak geçirmedin.

Manolya: Haklısın. Bunu hiç yaşamadım. Ben: Böyle bir pişmanlık taşıyorsun.

Manolya: Hayır. Yine haklısın. O özel pişmanlığı taşıyorum. Ben: Dallama olmaya çalışmıyorum.

Magnolia: Hıyarlık yaptığını sanmıyorum. Bence canın yanıyor. Hem de çok. Manolya: Ve keşke bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı ama bunu senin için yapabileceğimden emin değilim. Sorun değil. Daha iyi hale getirmek senin işin değil.

Magnolia: Espresso martini öğle yemeğine ilgi var mı?

Manolya: Çünkü bugün bir espresso martini işime yarayabilir. Çarşambanız iyi geçiyor, ha?

Magnolia: Çarşamba günüm saat 12:45'te kurabiye almak için kalktığım da Rob'dan gelen bir sürü mesajla başladı.

Kendini mi kaybediyor?

Manolya: Aslında, hayır. Çok çekiciydi. Ama 20 dakika boyunca bitkiler ve klima hakkında konuştuk. Sonra bu akşam için yemek planları yaptık.

Tamam.

Magnolia: Ama 4 saat sonra Ben'den gelen bir sürü mesajla uyandım ve kendini kaybediyordu.

Magnolia: Günün erken saatlerinde ona bazı şeyler hakkında gerçekten konuşmadığımıza dair bir yorumda bulundum. İş hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. İtfaiyeci olduğumu biliyorum ve bunun temellerini anlıyorum ama... daha fazlası olmalı, değil mi? Ya da herhangi bir şey? Yoksa bana günlük hayatından bahsetmek istemiyor mu?

Magnolia: Yaklaşık 12 saat boyunca bunun üzerine düşündü ve sonra büyükannesini kaybettiğini, pişmanlıklarını ve şu anda nasıl berbat durumda olduğunu anlattı.

Biz de biliyorduk... Magnolia:

Biliyorduk.

Andy: Ne olursa olsun, zor bir gece geçirdin.

Magnolia: Evet. Bir sürü his.

Andy: Çok fazla his var.

Magnolia: Espresso martini öğle yemeği?

Üzgünüm, cevabın açık olduğunu sanıyordum.

Evet. Yemekten önce seni halletmemiz gerek.

OTUZUNCU BÖLÜM

Randevularım iyi bir şey için çok fazlaydı.

Mümkün görünmüyordu. İmkansız görünüyordu. Koşmadan, bardaksız geçen yıllardan sonra bir insan kendini nasıl olur da her iki bardağı da taşmış halde bulabilirdi? Ama işte buradaydım, bir şimşir ağacının arkasına çömelmiş, Ben ve Rob spor hakkında tartışırken onları gözetliyordum.

"İşte ben bu hale geldim," diye mırıldandım kendi kendime, malamı daha sıkı kavrayarak. "Ben çalıların arasında saklanan deli kadınıam."

Niyetim bu değildi. Matt ve Lauren'in taşınma gününü çalılıkların arasında eğilerek geçireceğimi düşünmemiştim ama bu sabah arabayı park ettiğimde şimşir ağaçları ve altlarındaki Cezayir menekşesi dikkatimi çekti. Önemli bir şey değildi ama manzara düzgün görünene kadar evi boşaltmayı düşünemezdim.

Sonra Rob ve Ben birlikte sessiz banliyö sokağında yürüdüler, erkeklerin yaptığı gibi saçmaladılar ve top patlattılar. Çalıların arkasına saklandım, artık yarı açıktaki kök topuyla ilgilenmiyordum ve konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Çünkü bu normaldi. Tamamen normal.

"Bunların hiçbirisi normal değil," diye fısıldadım. "Ve şimdi kendi kendime konuşuyorum.

Harika."

"Bilmiyorum dostum. Derinlik çizelgelerini bilmiyorum. Eğer QB kötü bir darbe alırsa, hayatta kalma modundayız. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu hanedanlık sona eriyor," dedi Ben, kollarını göğsünde kavuştururken başını sallayarak.

Bunu yapmasına izin verilmemeli. Bu yasa dışı olmalı ve gereksiz kol geçişlerini ortadan kaldırmakla görevli bir polis gücü olmalıdır. İşte

para cezası da olmalı. Büyük bir para cezası. O lanet kolların büyüklüğüne eşdeğer.

Rob, Ben'in duruşunu taklit ederek, "Aynı fikirde değilim," diye cevap verdi. Kalça vuruşu, kollar çapraz. Şort, tişört ikinci bir deri gibi. *Hay sikeyim.*

"Rob sözlerine şöyle devam etti: "Bir hanedanlık tek bir koçun ya da tek bir oyun kurucunun sırtında inşa edilmez. "Kurumsal bilgi ve liderlik katmanlarıyla geniş, derin bir temeldir. Koçlar ve savunma koordinatörleri gelir ve gider. Oyun kurucular ve geniş alıcılar da. Hanedanlık hiç bu kadar güçlü olmamıştı."

"Dinle, ben de en az senin kadar inanmak istiyorum," dedi Ben. "İstediğim son şey beş ay boyunca boktan bir futbol oynamak ama burada gerçekçi olmak istiyorum. Hayatımda bir hayal kırıklığı daha yaşamaktansa düşük beklentileri aşmak daha iyi."

Rob ona baktı. Sonunda, "Dostum, bu sadece futbol. Her şey yoluna girecek."

Ön bahçenin öbür ucundan Ben'in tüm vücuduyla gözlerini devirdiğini gördüm. "Ben de senin hanedana inandığınızı sanıyordum."

Rob omuz silkti. "Yani, evet. Anlıyorum. Ama bir ya da iki yeniden yapılanma sezonu başa çıkabilirim. Bunun için ağlayacak değilim. Uzun ve iyi bir dönem geçirdik, biliyor musun?"

"Bu çok uygun," diye mırıldandı Ben. "Seni iyi niyetli bir hayran olarak görmemiştim."

"Hadi oradan," diye cevap verdi Rob. "Ben kazanan sezonlar için de buradayım, kaybeden sezonlar için de buradayım. Kıyametten bahseden sensin."

"Sen lanet olası bir drama kraliçesisin," diye karşılık verdi Ben.

"Drama kraliçesi ben miyim? Sezon dışı takaslar hakkında sızlanıp duran sendin. Yani, böyle şeyler olur. İyi oyuncular takas edilir ama oyun devam eder."

Ben ona ters ters baktı. "Bunun bir tür ruhani ders olması mı gerekiyor? Eğer öyleyse, bunun için burada değilim. Bin yıllık meditasyon saçmalıkları için hiç havamda değilim."

Rob cevap olarak kıkırdarken omuzları zıpladı. "Dinle dostum. Şirketimde sezon öncesi maç biletleri var. Gitmek ister misin?"

Ben eğildi ve tepesindeki akçaağaçtan düşen bir dalı aldı. Onu havada küçük bir kılıç gibi savurdu. "Evet, gitmek istiyorum. Ne zaman?"

Onlar telefonlarını çıkarıp programlar hakkında mırıldanırken ben gözümü kırıştırdım.

Bu bardak ezmek değildi. Bu inanılmaz bir şeydi. Arkadaşa dönüşüyorlardı. Eğer buna şahit olmasaydım, bundan şüphe ederdim.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Omzumun üzerinden bu sözleri duyduğumda dengemi kaybettim. Kendimi toprakta sırtüstü yatarken buldum ve Sam Walsh'a baktım.

Bana elini uzattı ve ev, çalı ve toprak arasında garip bir şekilde sıkıştığım için yardımına ihtiyacım vardı.

Bunu kabul etmek istemedim. Onun yüzünden değil, kendim yüzünden. Şimdi bile, aramızda flörtöz bir ilişki hayal ettikten yıllar sonra bile, ondan hiçbir şeye ihtiyaç duymak istemiyordum. Onsuz da yetkin olmak istiyordum, yere yayılmışken bile.

"Hadi, Gigi," dedi, elini tekrar bana doğru iterek.

Dirseklerimi toprağa gömdüm ve kendimi yukarı ittim. "Ben iyiyim," diye cevap verdim, hâlâ şimşir ağacının arkasına çömelmişim. "Yine de teşekkürler."

"En azından bana ne yaptığını söyle," dedi ellerini ceplerine daldırarak.

Sam'e bakmadan önce çalıların üzerinden Rob ve Ben'e bir bakış attım. Birbirlerine sokulmuş, telefon ekranlarını işaret ediyorlardı. "Kök yumağı düz değildi," diye cevap verdim. "Bu da toprak örtüsünün düzensiz bir şekilde yerleşmesine neden oldu."

Sorunlarımızı yıllar önce konuşmuştuk. Özürler kabul edildi, baltalar gömüldü. Ama kırıkları yapıştırıp tabağı tekrar bütün hale getirdiğinizde bile çatlaklar kalmaya devam etti.

"Yağmur suyu sulama sistemi kurduk mu?" diye sorarak dikkatini çatı hattına çevirdi. "Burası bu tür bir kurulum için mükemmel bir mülk gibi görünüyor."

"Evet," dedim usulca, Rob ve Ben'e dönüp bakarak. Rob eliyle sokağın aşağısını işaret ediyor, Ben de aynı yöne doğru eğiliyordu. Artık konuşmalarını duyamıyordum.

"Neden burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi bir izlenime kapılıyorum?" Sam sordu.

Ona cevap vermem gerektiğinden emin değildim. İyi bir retorik soruyu her zaman sevmişti ama artık onunla bunu yapabilecek kişi ben değildim. Özürlerimiz kabul edilmiş ve baltalarımız gömülmüş olsa bile birbirimize görece yabancıydık. Tüm bu kabullenme ve gömme ile birlikte mesafe geldi, eskiden olduğumuz kişi ile şimdi olduğumuz kişi arasında esneyen bir boşluk.

"Yapamazsın," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime.

Sam benimle kaldırımdaki adamlar arasında bir bakış attı. "Bu adamlar nakliye şirketinden değil."

"Değiller," diye fısıldadım, hâlâ onları izliyordum.

"Arkadaşların mı?" Sam sordu. Mırıldanarak onayladım ve o da devam etti, "Peki neden onları izliyoruz?"

"Çünkü hazır değilim, bilmiyorum," diye kekeledim. "Çünkü ben hazırım. Çünkü burada oturuyorum ve sorun yok. Ben iyiyim. Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin. Gidebilirsin çünkü sorun yok. Ben iyiyim."

Sam bunu bir süre düşündükten sonra "Pekâlâ" dedi. Avuçlarını birbirine zımparaladı ve yanıma çöktü. "Burası çok güzel."

"Aman Tanrım, kapa çeneni," diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun sen? Neden buradasın? Lütfen içeri ya da her nereden geldiysen oraya geri dönebilir misin?"

Kollarını büktüğü dizlerinin üzerinde kavuştururken hafifçe kıkırdadı. "Lauren ve Matt alakasız bir konuda tartışıyorlar. Andy tavan arasında ama bana nedenini sorma. Shannon duvarlara bağırıyor ve Tiel onu dizginlemeye çalışıyor. Will ve Patrick bir şey inşa ediyorlar. Tanrı bilir ne. Riley ve Alex henüz gelmedi. Hiç şaşırmadım. Sanırım Nick ve Erin de buraya geliyorlar ama onları henüz görmedim. Ya da bir yerlerde saklanıyorlar."

"Geriye sen kalıyorsun..." Daha fazla açıklama bekleyerek elimi ona doğru çevirdiğimde sesim kesildi. "Beni çalılıklarda mı takip ediyorsun?"

"Tiel bana senden bahsetti-uh-"

"Sakın deneme," diye araya girdim, elimi kaldırarak. "Sana iki erkekle görüştüğümü söyledi. Değil mi? Ve onları bugün getireceğimi? Öyle mi dedi?"

Sam başını salladı. "Evet. Temel olarak."

"Siz ikiniz birbirinize her şeyi anlatıyorsunuz" demekten kendimi alamadım.

Tekrar başını salladı, dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Oldukça fazla."

O kadını gerçekten seviyordu. Gerçekten seviyordu. Bir yaz yağmurdan sonra yoldan yükselen buhar gibi ondan yayıldığını görebilirdiniz.

"Ve bu yüzden mi beni aramaya geldin?" diye sordum.

Başını hızlıca sallayarak bana baktı. "Hayır, Matt ve Lauren'ın süngerler, çatal bıçak takımları ve diğer trajediler hakkındaki tartışmalarından kaçınmaya çalışıyordum." Bir kafa sallama daha. "Sadece tüm bunlardan kaçınmak istedim."

"Başka bir trajediyi önlemenin yolunun benimle konuşmak olduğuna mı karar verdin? Sanırım her şeyin bir ilki vardır."

Sonra değişti, bakışlarımla buluştu ve onu tuttu. "Matt'le birlikte Louisburg Meydanı projesinde yaptığınız işi gördüm. İnanılmazdı."

Kaşlarımı kaldırarak ve sahip olduğumu bildiğimden daha fazla şüphecilikle, "Teşekkürler?" diye cevap verdim.

"Riley ve Andy'nin yürüttüğü North End projesi için yaptığınız tasarım da kusursuz."

"Mmhmm." Tüm şüphecilik.

Sam ve ben yıllardır iş konuşmamıştık. Gerçek yıllar. Ben el sepetine tırmandıktan ve profesyonel ilişkimizi cehenneme çevirdikten sonra birlikte çalışmayı bıraktık. Ailesinin şirketiyle bir sürü iş yaptım ve çoğu hafta sonu karısıyla brunch yaptım ve birbirimizi bol bol gördük, ama birbirimizi Satürn'ün güneşi gördüğü gibi gördük: uzak, birbirimizin farkında ama sadece varlığımızın farkında, asla o rahat yörüngeden daha fazla yaklaşmadık ve donma noktasının biraz üzerindeydik.

"Patrick'le birlikte yaptığınız Bay Village işi de çok etkileyici," diye devam etti. "Nasıl sonuçlanacağından emin değildim ama hazırda bekleyen beş parlak çözümünüz vardı."

"Seni orada durduracağım çünkü bunu bana neden anlatıyorsun Sam? Cidden, ne anlamı var ki? Benim kartım yok ve burada bedava donmuş yoğurt için çalışmıyorum, o halde neden son çalışmalarımı onaylıyorsun?"

Ellerini kaldırdı. Düşmelerine izin verdi. Bir iç çekti. Topuklu ayakkabılarını toprağa gömdü. Sonra, "Çünkü artık benimle çalışmayacak olmandan nefret ediyorum. Patrick, Matt, Riley, Andy - hepsi seninle çalışıyor ve senin muhteşem tasarımların hakkında konuşmadan duramıyorlar ve ben altıncı bölgede xeriscaping hakkında fikirleri olan bir peyzaj mimarı için her serayı ve bahçe merkezini trollemek zorunda kaldım." Beni işaret etti, kaba ve alaycı bir tavırla. "Seni o özel ev tanıtımında buldum ve onları senin ve çatı bahçelerinin harika olduğuna ikna eden bendim ama sonra her şeyi berbat ettim ve artık seninle o çatı bahçeleri hakkında konuşamıyorum bile."

"Doğru," dedim parmak uçlarımı dudaklarıma dokundurarak. "Bunu sen yaptın."

Bana keskin, geniş gözlü bir bakış attı. "Evet. Biliyorum." Kıs kıs güldü. "Birkaç ay önce lanet olası bir aptalla ortaklık yaptım. Şehir çatıları için nasıl tasarım yapılacağını bilmeyen ama bildiğini söyleyen bir aptalla. Bu saçmalıkla uğraşırken anevrizma geçirmedişime gerçekten şaşırdım."

"Çünkü artık benimle konuşamayacaksın," dedim önüme bakarak. Ben ve Rob görüş alanımda duruyorlardı ama onları göremiyordum. Sadece şekillerini, jestlerini. Hep el kol hareketleri. Ve şu lanet ön kollar. Tamam, onları görebiliyordum. Ama bu konuşmanın yarattığı şok dalgasından başka bir şey göremiyordum.

"Bunu düzeltebilir miyim?" Sam sordu. "Değiştirebilir miyim? Çünkü yıllar oldu ve mutlu bir evliliğim var." Alyansını bana doğru salladı. "Ve sen burada iki adamla birliktesin ve bu ciddi bir şey olmalı çünkü insanların taşınmasına yardım ediyorlar. Tanımadıkları insanların. Taşınmak, iyilikler kademesindeki en üst düzey iyiliktir. İkimizin de geçmişteki hataların tarih olduğu yerlerde olduğumuza inanmak zorundayım ve bazı bahçeler üzerinde yeniden çalışabiliriz. Dinle beni Gigi, Patrick'in benden daha iyi peyzaj tasarımlarıyla ortalıkta dolaşmasına izin veremem. Bunu yapamam. Ve kahretsin, seninle çalışmayı özledim. Yeteneklisin ve bunun için yeterince ilgi görmüyorsun ve çalışmalarım seninle işbirliği yapmadığım için zarar gördü."

"Mmhmm," diye başardım. Gözlerimden yaşlar süzülürken Ben ve Rob'u izlemeye devam ettim.

Neden onları izliyordum? Neden buradaydım, evin gölgesinde, toprağın ve yeşilin rahatlığında oyalanıyordum? Rob ve Ben'i ilk gördüğümde neden onlara yaklaşmadım?

Çünkü biliyorum.

Biliyordum ve eğer ikisiyle de aynı mekânı paylaşmak zorunda kalırsam bu bilginin yüzümü boyamasından korkuyordum. Bu bilgi için aşırı düzeltme yapmaktan ve bu süreçte her şeyi daha da kafa karıştırıcı hale getirmekten korkuyordum. Şu anda benim için tek seçenek uzaktan izlemektir.

Bu şekilde olmasını istemedim. Artık böyle olmasını istemiyordum. Aşık olduğum adama doğru yürümek ve aşık olmadığım adam için de endişelenmeden beni kollarının arasına almasına izin vermek istiyordum. Endişe, bunun çok büyük bir parçasıydı. Sürekli endişeleniyordum.

Endişelenmeyi, saklanmayı, uzun zaman önce yaptığım bir seçim için acı çekmeyi bırakmak istiyordum. Ama ben ve kararlarla ilgili zor olan şey, kendime güvenmememdi. Sonuna kadar değil, henüz değil. Güvenemezdim. Otuz küsur yıl her şeyi berbat ettikten sonra olmazdı.

Belki de kendimle barışık olma yolunda tırmanmam gereken en zorlu zirve, otuz küsur yılımı her şeyi berbat ederek geçirmediğimi fark etmemdi. O yılları içgüdülerimi dinlemeyi öğrenerek ve nasıl düşünmem, davranmam, giyinmem, yemem, konuşmam, olmam gerektiğine dair toplumsal saçmalıkları unutarak geçirdim.

Olmam gerektiğini düşündüğüm kişinin binlerce farklı yinelemesi olmak için çılgınca çabalarken büyüttüğüm deri katmanlarını dökmek. Her şey için kendimden nefret ediyordum. Hiçbir iyi neden yokken. Hiçbir zaman tam ve doğru bir nefret gibi görünmese de öyleydi. Değiştirmek istediğiniz şeylerin listesi kolunuzdan daha uzunken kendinizi sevemezsiniz. Kendimi olduğum gibi nasıl seveceğimi asla bilememek ve doğru, iyi ve sevilebilir olana kadar kendimi yeniden paketlemek için çok çalışmak.

Yıllar önce Everest Dağı'na tırmanışla ilgili bir yazı okumuştum ve aklımda kalan rastgele bilgilerden biri de dağcıların zirveye giden yol boyunca eşyalarını sık sık nasıl terk ettikleriydi. Devam edebilmek için gerekli olduğuna inandıkları ya da kendilerine gerekli olduğu söylenen şeyleri bırakmaları gerektiğini fark etmişlerdi. Tırmanışta hayatta kalabilmek için.

Elbette hatalar yapmıştım. Son derece, geri dönülmez bir şekilde insandım ve artık bu hatalara tutunmak zorunda değildim. Onlar için tekrar özür dilemek zorunda değildim.

Ve tırmanıştan sağ çıkmak için bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SAM kolumu okşadı ve "İyi miyiz?" diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım, hâlâ şimşir ağacının arasından Ben ve Rob'a bakıyordum. Eninde sonunda oraya gitmem gerekecekti. Onları görmeli, onlarla konuşmalı ve normal olmalıydım. Normalin hangi versiyonunu kendime yakıştırırsam yakıştırıyım.

Onlardan kaçınmak istediğimden değil. Her ikisinden de ayrı ve farklı şekillerde hoşlanıyordum ve Sam Walsh ile oğullarımdan biri arasında seçim yapmam gerekirse... Sam kazanmıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Sam'den hoşlanmıyordum. Ona kızgın değildim. Kin tutmuyordum. Biraz küçümseme ve biraz daha büyük bir kızgınlıkla yaşıyordum. Belki de bunlar bir kinin ana malzemeleriydi ve ben tarifi okuma zahmetine katlanamıyordum. Ne olursa olsun, bunun geride kaldığına inanmak için kendime izin vermiştim.

Ama ona kızgındım. İşin çıplak gerçeği buydu. Flört konusunda berbat bir tren enkazıydım ve onun benim girişimlerimi başka bir şey sanmasına imkân yoktu. Akıllı bir adamdı ve kendimi utandırmama izin verdi. Yani, evet. Bir ilişkisi olduğundan bir kez bile bahsetmediği için ona kızdım. Beni uyarmak için kız arkadaşından hiç bahsetmediği için. İkimizi de sonraki olaylardan kurtarmak için.

Bu kızgınlığın beni yönetmesine izin vermedim ve onunla liderlik de etmedim. Nasıl yapabildim ki? En iyi arkadaşlarım Sam'in baldızı ve küçük kardeşiydi ve her gün onun şirketinde çalışıyordum ve burada kardeşinin yeni bir eve taşınmasına yardım ediyordum. Karısı da dahil olmak üzere tüm ailesine hayrandım ama suda bir küslük vardı. Her zaman oradaydı, Ruby Sharpe'in

O zamanlar tıraşsız olan bacaklarım yüzünden Cadılar Bayramı'nda goril olacağımı tüm altıncı sınıf sınıfımıza duyurmuştum.

Ve aşağılama, o daha sonra geldi. Sam ile yaptığım muhteşem çarpışma ve yanma gösterisini takip eden haftalar ve aylar boyunca kaynadı. Kaynadı ama sonra onu arka ocağa ittim, orada kaynamaya bıraktım. Riley, Andy ya da Tiel -ya da Sam'in yörüngesindeki herhangi biri- beni devreye sokup işleri yoluna koymak için her çalıştığında soğudu. Ne zaman bir başkası yırtığı yamamak için devreye girse. Sam'in bu konuşmadan uzak durmak için iyi bir nedeni olduğundan emindim, ta ki kendimizi bir çitle ev arasında sıkışmış bulana kadar.

Tüm o enkazın altında Sam iyi bir adamdı. Bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum. Yıllar ve yıllar önce onu tanıyordum. Çok iyi arkadaşlık. Dünyada tartışmaya değer başka bir şey yokmuş gibi iş konuşurduk ve beni en büyük, en önemli işlerime dönüşen müşterilerle buluştururdu.

O zaman doğru şeyi yaptığını düşünmüştü ve şimdi -sonunda- ikimiz de toprağa gömüldüğümüzde doğru şeyi yapıyordu.

"Evet, yazın geri kalanı için doluyum," dedim. "Ama takvime bir şeyler ekleyelim. Hafta içinde bana bir mesaj atın. Eminim oturup proje ufkunuzu gözden geçirebiliriz."

İşte böyle, yıllardır içimde tuttuğum kızgınlık ve aşağılama duygusu gevşemeye başladı. Bırakmak garipti. Özellikle de hoş değildi. Üzerime tam oturmayan kot pantolonları saklamamla aynı nedenden ötürü, bu duygusal zırhın sert ve yıpranmış derisini geri almak istedim.

Çünkü tekrar ihtiyacım olabilir.

"Seni arayacağım. Tam sana göre bir proje var. Daha da iyisi, büyük bir peyzaj bütçesi var."

"Şimdi anladığım kelimelerle konuşuyorsun," diye cevap verdim.

"Bütçeyle başlayıp sonra da zaman ayırman için yalvarmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu gülerek. "Bu daha mı iyi olurdu?"

"Birlikte çalışmayalı birkaç yıl oldu Sam," dedim, kelimelerim soğukkanlı ve kasıtlıydı ama o soğukkanlı havayı hissetmiyordum. "Artık küçük paralı projeleri kabul etmiyorum."

Boğazından bir ses çıkardı, bir tür iç çekişti. "Evet," diye mırıldandı. "Biliyorum. Riley bundan iki ya da üç yüz kez bahsetti."

Ah, Riley. Arkadaşların en iyisiydi. Sadece en iyileri.

Sam ayağa kalktı ve şortunun paçalarındaki kiri temizledi. "Bir çalının arkasında oturmak harika bir şey ama neden bir ateş karıncası kolonisiyle falan karşılaşmadan kalkmıyoruz? Beni arkadaşlarınla tanıştırır mısın?"

Şimşir ağacından uzaklaştı ve ben beynimin ilk dürtüsüyle hareket ettim, hala tüm o kızgınlığa ulaşan bir dürtüyle.

Bu iyi bir dürtü değildi.

Akıllıca bir dürtü değildi.

Doğru bir dürtü değildi.

Ama bu ilkti. Ve tekti.

Sam'e doğru hamle yaptım ve onu baldırlarından yakaladım. Çarpmanın etkisiyle tökezleyerek çimenlere düştü ve onu tuttuğum için ben de peşinden aşağı indim.

Önce gövdem yere çarptı ve bu sırada dudaklarımdan kaba bir homurtu çıktı. Atalet tişörtümü aşağı çekti ama temel ihtiyaçlarım örtülü kaldı. Tanrı'ya şükür. Bugünün trajediler listesine bir de gardırop arızası ekleyemezdim. Az önce Sam'e yaptığım şeyden sonra olmazdı.

Şu ana kadar en kötü anlarımın geride kaldığına inanıyordum. En azından en kötü Sam Walsh anlarım geride kalmıştı. Ama hayır. *Hayır*. Onu yere sürüklemek, yıllar önce dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmaktan bir şekilde daha kötüydü, hem de çok daha kötü. Bunun için bir gerekçem vardı. Bu...bu tüm mantığa meydan okuyordu.

"Bu da neydi böyle, Gigi?" diye bağırdı ayağa kalkarken. "Bu da neydi böyle?"

Alnımı yere eğdim, kendimi yeşil çim kokusuyla sakinleştirdim. Ne zaman öğrenecektim? Kendi yoluma çıkmaktan ne zaman vazgeçecektim? Bu mümkün müydü ki? Kelimenin tam anlamıyla düşmediğim ve kendimi tekrar tekrar kazımadığımı bir dünya var mıydı?

O dünya yoktu. Benim için yoktu. Tüm bunları her zaman yapacaktım ama belki -sadece belki- Sam Walsh'un Rob ve Ben ile olan ilişkiye dahil olmadığı bir dünya olabilirdi. Onunla mücadele etmek zorunda kalsam bile.

"Gigi, herhangi bir açıklama harika olurdu," diye devam etti Sam. "Umarım beni bir keseli sıçandan falan kurtarıyordun."

Sam (ve diğer birkaç tatsız adam) sayesinde neredeyse her şeyin üstesinden gelebilirdim. Kendimi toparlayabilir, tozumu alabilir ve evimde açılmış bir çukura düşmemiş gibi davranabilirdim. İyi ve neşeli olabilirdim ve

hiçbiri umurumda değil. Numara yapabilirim. En iyi ben taklit edebilirdim. Yıllardır yaptığım şey bu değil miydi?

Ama Rob, Ben ve Sam'e numara yapamazdım. Hepsi birden olmazdı. Çalıların arasındaki o garip ve gerekli konuşmadan sonra olmazdı. Artık olmazdı. Yapamazdım.

Rob ve Ben bana seslendiler ama ben orada kaldım, ellerimi yüzüme bastırdım ve başımı çimlere gömdüm. Ayak sesleri duydum ve sonra omuzlarımda, sırtımda eller hissettim ama hareket etmedim. Kendime gelmek için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Bir kez daha numara yapmak zorunda kalmadan önce.

"Magnolia?" Rob arkamdan seslendi. "Magnolia, tatlım, bir şey söyle."

"Sen de kimsin ve burada ne oldu?" Ben tersledi.

"Ona ne yaptın?"

Sam, "Her şey yolunda beyler," diye cevap verdi. "Ne tür bir yırtıcısın sen?" Ben devam etti. "Affedersiniz?"

Sam cevap verdi.

"Sam? Sam, neden her yerin çimen lekeleriyle kaplı ve Magnolia neden yerde?"

Aman Tanrım. Bu Lauren'dı. Her an hamile kalabilecek, boya kuruduktan on dört saniye sonra yeni evine taşınabilecek, tüm bu kargaşayla uğraşabilecek Lauren. *Aman Tanrım.* Az önce Sam'i bir deli gibi yere sermiştim ve evinin önündeki çimenlikte dümdüz yatarak lanet kargaşaya katkıda bulunuyordum.

"Benim yapacağım bir şeye benziyor." Arayan Riley'di. *Oh, kahretsin. Kahretsin.*

Bu doğrudu. Etrafımda beni yargılayacak bir seyirci olmadığı sürece hayatımda hiçbir şey olmadı.

"Sadece ayağımız takıldı," diye cevap verdi Sam. "Önemli bir şey değildi. Eğer Gigi'yi tanıyorsam, utancından ölmek üzere olduğunu ve çimenlerin onu yutmasını beklediğini biliyorum."

Eğer Gigi'yi tanıyorsam.

Buna homurdandım. Haklıydı. Ama artık birbirimizi tanımıyorduk.

"Gözetimsiz bırakılabileceğini düşündüğünü biliyorum, Sam"-Ah, *Tanrım, bu*

oldu Shannon-"ama Bu değil ve dava Eğer sen tripping üzerinde düz, engelsiz çimler ve Magnolia'yı da yanınızda götürün."

"Zamanınızı daha iyi değerlendiremez misiniz?"

Bu soru Patrick'ten gelmişti ve şimdi tüm Walsh ailesinin çimlerde

yüzüstü yatmış bana baktığına ikna olmuşum. Şimdiye kadar kendimi toparlamış olmalıydım ama bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Kendimi toparlamak için

ve ayağa kalkmak, saçındaki otları silkelemek, bu insanların gözlerinin içine bakmak ve Sam'in Ben ve Rob'a yaklaşmasını fiziksel olarak engellemeye yönelik açıklanamaz arzumu açıklamadan ilerlemek için gerekli olan neşeli kayıtsızlığın doğru karışımını bulmak.

Bir el omzumu sıktı, omurgamdan aşağı indi. Rob mu yoksa Ben mi olduğundan emin değildim. Şu anda, her iki adamdan da gelen bu destek gösterisinden memnundum.

"Bu harika soru için teşekkür ederim Patrick. Sana ve diğer herkese mevcut durumu değerlendirdiğiniz için minnettarım. Çok yardımcı oldunuz. Son derece yardımcı oldu." Sam devam etti, "Ve muhtemelen bu benim hatamdı. Biliyor musun, şimdi düşündüğümde, evet. Benim hatamdı. Burada sorumlu taraf benim. Ben suçlanmayı hak ediyorum. Gigi yanlış bir şey yapmadı."

Sonunda. Sonunda inandığım bir özür. Belki de Sam'in bunu herkese söylemesinin bir ürünüydü. Belki de şimşir ağacının arkasında yaptığımız konuşmadan doğmuştu. Sebep ne olursa olsun, bu sefer inandım.

Buna inandım ve artık duygusal zırha ihtiyacım olmadığına inandım.

"Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandım çimlere.

"Sen de kimsin lan?" Ben seethed.

Ben bu konuda iyiydi. Öfkelenmek, öfkelenmek. Sağlıklı bir yaşam biçimi olmasa da kızgınlık ona yakışıyordu. Ve yanımda diz çöküp sırtımı ovanın o olmadığını anlamak için toprak meditasyon yerimden başımı kaldırmama gerek yoktu. Sözleri bunun için çok uzaktaydı. Bulunduğu yere para yatırmam gerekseydi, Sam'in alanına girip çeliği kesecek kadar sıcak bakışlar fırlatmakla meşgul olduğuna bahse girerdim.

"Ben Sam Walsh ve burası da kardeşimin evi," diye cevap verdi. "Siz kim olabilirsiniz?"

"Bunu yapmayalım," dedim, sonunda çimlerin üzerinden kalkarak. Ben'in Sam'e ters ters baktığı konusunda haklıydım. O cephede artı bir çaba. Rob'un bir elini omzumda tuttuğu konusunda da haklıydım. Tüm Walsh ailesinin ve birkaç yeni yüzün bu keyifli alışverişi izlediği konusunda da haklıydım. "Hadi gidip kutuları açalım."

"Köpeği alan sen misin?" Ben parmağını Sam'e doğru uzatarak sordu.

"Hayır efendim, değilim. Köpek kurtarma ekibindeydim," diye cevap verdi Sam, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Ben onlardan biri değilim. En iyi ihtimalle teğet geçiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Ben tersledi.

Dizlerimin üzerine çöküp avluyu tararken bu ona bir homurtu kazandırdı. "Sana sorma demiştim." Gruptaki yeni yüzleri seçemiyordum. Altı kişiydiler, beş kadın ve bir erkek. Biraz daha genç ve biraz da şaşkın görünüyorlardı. Adil olan da buydu. "Gerçekten sormamalıydın."

Ben sabırsız bir şekilde kaşlarını çatarak, "Ben yaptım," diye cevap verdi. "Burada ne olduğunu bilmiyorum ama bundan hoşlanmadım."

Ona baktım ama Walsh'ların etrafımızı sardığını biliyordum. Gürültülü şeyleri asla kaçırmazlardı ve bu kesinlikle gürültülü şeyler olarak nitelendiriliyordu. "Bunu unutalım gitsin. Tamam mı?"

Ben ellerini havaya kaldırdı. Sam'den abartılı bir adım geri çekilirken, "Sen nasıl istersen," diye cevap verdi.

Lauren'in kocası Matt, bir elinde çekiç, diğerinde boyacı bandı rulosuyla yaklaştı. "Onu dışarı atmamı ister misin?" diye sordu çekicin saplı ucunu Sam'e doğrultarak. "Atacağım. Sorumluluklarından kaçıyor ve benim ön bahçemde kavga çıkarıyor. Belki Fort Point'te bu kabul edilebilir ama burası banliyö. Burada böyle saçmalıklara tahammül edemeyiz."

"Endişelenme. Bir kazaydı," dedim gülererek. "Lütfen benim yüzümden onu bir kenara atmayın."

"O zaman ben yaparım," diye seslendi Shannon. "Bir işe yara ve gidip herkese öğle yemeği getir Sam." Kulağına dayadığı cep telefonu ile bize doğru yürüdü. "Her neyi bozduysan, yemekle düzeltebilirsin."

"Bir şey kırdığımı sanmıyorum," diye yanıtladı Sam. "Ama bu büyüklükte bir izleyici kitlesiyle bunu tartışmaktansa, öğle yemeği alacağım. Belki o zaman gerçekten yiyebileceğim bir şeyler bulabilirim."

Shannon, "Kes şu acıklı hikâyelerini," dedi.

"Bunların acıklı hikâyelerden ziyade düzenli olarak yiyecek aradığım gerçek hikâyeler olduğunu iddia edebilirim" dedi.

Matt, "Hayatında bir gün bile yiyecek aramamışsın," diye ekledi.

"Ne hakkında konuşuyoruz? Yiyecek aramaktan mı? Mantar aramak gibi mi?" Patrick sordu.

"Zamanında bir ya da iki mantar topladığımı bilir," dedi Riley. "O tür bir mantar değil," dedi Andy ona.

"Bugünlük bu kadar Walsh Aile Tiyatrosu yeter," diye duyurdu Lauren. "Matthew, canım, lütfen o çekici bir işaretçi olarak kullanmayı bırak. Aletlerini idare edebildiğini biliyorum ama daha fazla kazaya ihtiyacımız yok." Benimle Sam'in arasına baktı. "Sam, ikramdan sen sorumlusun. Bana şu küçük m a n d a l i n a portakallarından bulabilirsen

takdir ediyorum. MIT yakınlarındaki Whole Foods'ta geçen hafta biraz olduğuna eminim. Biraz uzun bir yol ama..." Karnını ovuştururken sesi kesildi. "Dediğim gibi, minnettar olurum."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve gruptan ayrılmadan önce sıkı bir gülümseme sundu. Kaldırıma doğru giderken Ben'in yanından geçerken ona el salladı ama Ben sadece kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Lauren devam etti, "Andy, Patrick ve Riley'i içeri götürmeni istiyorum. Mobilyalar gelmeden ve büyük bir kaos yaşanmadan önce yatak odası mobilyalarının yerlerini belirlemeleri için onlara ihtiyacım var." Andy gözlerini kısarak evi işaret ederken, bu istek karşısında kafasının karıştığı belliydi. Tahmin etmem gerekirse, Lauren'in ellerini işe koyduğunu ve gözlerini benden ayırmadığını söyleyebilirim. O bir melekti. "Shannon, annem her an gelebilir ve o gelmeden önce bebeğin odasını ayarlamayı istiyorum. Git hadi. Bunu gerçekleştir. Rüzgar gibi koş."

Rob elini omurgamda gezdirmeye devam etti, her hareketiyle oradaki gerginliği gevşetiyordu. Tanrım, yorulmuştum. Bu kadar çok çabalamaktan yorulmuştum. Sola doğru bir adım atmaktan, bir dakika geç kalmaktan yorulmuştum. Ve sürekli olarak o neşeli kayıtsızlığa adım atmaktan ve her şey yolundaymış gibi davranmaktan yorulmuştum. Her şey her zaman yolundaydı.

"Şu anda neye ihtiyacın var?" Rob sözlerini aramızda kalacak kadar alçak sesle söyledi.

Başımı salladım ve kendimi ona yasladım. "Bu."

"Öyle mi?" Dudakları kulağımın kabuğuna değdi. "Burkulmuş bir ayak bileği numarası yapmak istemediğine emin misin? Seni buradan çıkaracağım. Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Yavaşça nefes vererek göz kapaklarımın düşmesine izin verdim. Aynı anda iki erkekle çıkmanın getirdiği sorunlardan biri de her biriyle paylaştığım bilgilerin izini kaybetmekti. Rob, Sam'le olan tüm geçmişimi bildiği için bu durum hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Ben kaba taslağı biliyordu ama Rob ayrıntıları biliyordu ve Sam'in benim için kim olduğunu ve kim olmadığını biliyordu.

Biliyordu ve burada benimle kaldı.

Bu garip, zayıf, gergin ama kibar ama aynı zamanda mesafeli durumun sakın bir tepki gerektirdiğini biliyordu. Şu lanet olası kayıtsızlık. Kasıla kasıla konuşmanın uçurumu nasıl genişlettiğini anlıyordu. Bunun daha iyi olmasına ihtiyacım olduğunu ama düzeltmeyi benim yapamayacağımı biliyordu. Bu kez özür dileyen ben olamazdım.

Ve benim için duracak birinden ziyade yanımda duracak birine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum. "Buna ihtiyacım olduğunu nereden bildin?"

Göğsünden bana doğru titreşen sessiz bir şekilde kıkırdadı. "İyiliğinin karşılığını ödeyecek kadar çok şey bilmiyordum."

Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim. "Hangi iyilik bu?"

"Nişan partisinde arkamı kolladın."

Kaşlarımı çattım, başımı salladım. "Ben hiçbir şey yapmadım. Orada seninleydim ama hiçbir şey yapmadım."

Kolunu belime doladı. "Ve ben burada olmaktan başka bir şey yapmıyorum." Dudakları şakağıma indi ve orada uzun süre kalarak utancımın bir kısmını kovaladı. Bir kısmını. "Peki ya ayak bileğin? Kontrol ettirmeli miyiz? Buradan çok uzakta olmayan, hayali yaraları tedavi etmek için mükemmel biraları olan bir bira bahçesi biliyorum."

"Belki sonra," dedim elini okşayarak. "Sam'le olanlar korkunç değildi. Sanırım birkaç şeyi düzelttik. Ona çalım attığım o korkunç an vardı ama bunu sahiplenmesi çok hoştu."

"Zamanı gelmişti," dedi Rob nefesinin altından.

Kafamı kaldırdığımda Lauren'in bize gülümsediğini gördüm. "Tüm bunlar için özür dilerim," dedim ona. "Buraya herhangi bir şeyi kıskırtmak niyetiyle gelmedim."

Elini salladı. "Lafı bile olmaz. Bazı insanlar egzersiz yapar, Walsh'lar birbirlerine bağırır." Rob'a, "Ben Lauren Walsh ve sen hem bu güne hem de az önce tanık olduğun o saçmalıklara karşı son derece hoşgörölüsün." dedi.

"Hiç de değil. Ben Rob Russo," diye cevap verdi. "Açılması gereken kutular ve monte edilmesi gereken şeyler olduğunu duydum ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Güldü ve başını salladı. "Bugün güvertede çalışan herkese minnettarız," dedi ve avludan Ben'e bir bakış fırlattı. "Sakıncası yoksa, Bay Brock için mükemmel bir projem var. Onu çalabilir miyim?"

Rob hemen, "Al onu," diye cevap verdi. "Sende kalsın. Tamamen senin olsun."

"Çok tatlısın, değil mi?" Lauren mırıldandı. "Biraz orada kal, Gigi. Sam... bilirsin, Samish olmadan önce ağaçları, bitkileri ve Tanrı bilir başka neleri onarmak için koşturup duruyordun. Umarım o cephede her şey yolundadır. Umarım sen de iyisindir."

"Öyleyim," dedim ve ciddiye dim. Kızgınlık, aşağılama ve yanmış köprüler olmadan da iyiydim. Kayıtsızlık olmadan. Ben daha iyiydim. "I

Sam'in birkaç mülkünü almak için programımda yer olabilir." "Bunun için onu çalıştır, kızım." Bir grup insana baktı

Yirmili yaşlardaki gençler ön kapının yanında toplandılar ve sonra tekrar Ben'e baktılar. Matt ile büyük ölçüde el hareketlerinden oluşan bir konuşma yapıyordu. "Bu gerçekten mükemmel bir proje. Tabii onu buna ikna edebilirsem."

Lauren Walsh'un büyülu sezgileri hafife alınacak gibi değildi. Kadın hepimizin kör olduğu şeyleri fark ediyordu. Ve o anda beni, Rob'u, Ben'i ve yüksek sesle söylemediğimiz her şeyi gördüğünden emindim. Görmüşti, biliyordu ve şimdi bir planı vardı.

"Senden daha önce hiç şüphe etmedim," diye cevap verdim. "Şimdi de başlamayacağım."

Lauren başını sallayarak kapının yanındaki gruba doğru yürüdü. Bir kadın ve bir erkeği soyarak Ben ve Matt'e doğru götürdü. Erkekleri toplamakta gecikmedi ama Ben her zamanki gibi hararetli bir tartışmaya girmeden gitmiyordu.

Beni işaret ederek, "İyi misin?" diye sordu. Ben kalabilirim. Ne istersen yaparım, Gigi."

"Ah, tatlım," diye mırıldandı Lauren. "Çok iyi kalplisin, onun için böyle endişeleniyorsun. Birkaç dakika içinde bize katılacak."

Ben gözlerini kırıştırarak Lauren'a baktı, kızgınlığı her saniye biraz daha azalıyordu. "Tamam." Başını salladı, tekrar bana baktı. Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Hiç ona göre değildi. Bu gülümseme on saniye kadar sürdü ve bakışları Rob'a takıldı. "Seni izliyorum Russo."

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı Rob.

Lauren buna izin vermedi ve onu ekibin geri kalanıyla birlikte hızla garaja yönlendirerek beni ve Rob'u çimlerin üzerinde yalnız bıraktı. Elini dizimin üzerinde gezdirerek yeşil çizgileri yok etti.

"Burada ne olduğundan emin değilim," dedi. "Ama çok fazla olduğunu hissediyorum."

Bugün ikinci kez gözlerim doldu. Bu Sam'le nihayet bir eşiğı aşmak ya da tüm kinimi bırakmakla ilgili *değildi* - çünkü evet, onlar kindi. Walsh'ların etrafımda toplanmasıyla ilgili değildi. Lauren'ın Ben'i himayesine alması değildi. Bunların hiçbirisi değildi ama aynı zamanda hepsiydi.

O tırmanış, hiç bitmedi. Gerçekten bitmedi. Zirveye ulaşmanın ya da oraya kadar gitmenin tek bir noktası yoktu. Ancak ilk adımı atmak ile zirveyi görmek arasında büyük bir fark vardı.

Ve şimdi görebiliyordum. Her şeyi bilmiyordum ve yine kaybolacağımdan emindim ama burada hava daha inceydi ve çantalarım

daha hafifti ve Şimdi önümde arkamdan daha çok Şey olduğunu biliyordum.

Başımı salladım, bir damla gözyaşını sildim. "Her şeyimmiş gibi hissediyorum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bugün bir randevum yoktu. Ne bu gece, ne yarın, ne de ertesi gün. Haftam sonuna kadar açıktı ve aylardır ilk kez bana aitti.

Bu şekilde olmasına ihtiyacım vardı. Rob ya da Ben'i tekrar görmeden önce kendimle ilgili birkaç şeyi düzeltmem gerekiyordu.

İki gün önce Matt ve Lauren'in yeni evlerinde oğullarımı son kez görmüştüm. *Oğullarım*. Ha. Bu konuyu çok basite indirgemek oldu. Onlar iyi adamlardı. Bana karşı ve benim için iyilerdi.

Birkaç ay önce, bu romantik hayatımdaki tek dileğim istenmektir. Birinin ilk ve en iyi tercihi olmak. O zamanlar, birine tamamen ve geri dönülmez bir şekilde ait olmaktan daha iyi bir şey olmadığını düşünürdüm.

Ama kendime ait olduğumu anlamam için annemin itmesi, sıcak mı sıcak bir yaz ve çok farklı, çok değerli iki adamın sevgisi gerekti. Ben'e ihtiyacım yoktu. Rob'a ihtiyacım yoktu. Kendime ihtiyacım vardı, başka bir şeye değil. İşte tüm bunların *ah-ha* anı buydu - ihtiyaçlar ve istekler arasındaki hassas boşluk. Kendimi tanımaya ve sevmeye ihtiyacım vardı ve beni olduğum gibi tanıyan ve seven bir erkek istiyordum.

Yirmi yıllık reddedilmenin ardından, bu zihniyeti benimsemek zordu. Bir yanım Ben ve Rob'un sunduğu şefkati tıka basa yemeye zorlanıyordu. Hepsini alıp saklamak istiyordum çünkü yakında geri alacaklardı. Ama diğer yanım bunun gerekli olmadığını biliyordu. Hiçbir yere gitmiyordu ve gitse bile kendimi seviyordum.

En iyi yanı -evet, çıkmanın en iyi yanı da vardı- beni tüm yarı zamanlı dağınık halimle tanıyan ve seven bir adamımın olmasıydı.

Ve ben yeterliydim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aşırı büyümüş bir pislikle randevum vardı.

Cumartesi sabahı erkenden mutfağında durdum, bir elimde soğuk demlenmiş kahve, diğer elimde telefonum arka bahçeme baktım.

Telefon elimde titredi ama ekrana bakmadan yere bıraktım. Mesajlar devam edecekti.

Hiçbir şeyden kaçmıyordum. Kendimle ve düşüncelerimle vakit geçiriyordum. Geçtiğimiz hafta çalıştım, Gronk'u gezdirdim ve yalnız uyudum. Ortadan kaybolmak pek adil değildi ama buna ihtiyacım vardı. Emin olmaya ihtiyacım vardı.

Kesinliğin getirdiği bir korku vardı. Bu kesinlik birine veda etmek, ilişkimizi sonsuza dek değiştirmek anlamına geliyordu. Vedalaşmayı başlatan kişi hiç ben olmamıştım. Her zaman bu vedaların alıcı tarafındaydım ve bu alışverişin bu tarafından daha fazla zevk almıyordum.

Ama tıpkı annemin tahmin ettiği gibi, biliyordum. Biliyordum, kabul etmek istemediğim kadar uzun süredir biliyordum ve bir sonraki adımı atmaya hazırdım. Ama önce bahçemle bir randevum vardı.

Bugün hava sıcaktı, tam da yazın son günlerinde olması gerektiği gibi. Sıcak, puslu, nemli. Hoş olmayan, rahatsız edici bir hava, cildinizi kucaklayan ve en garip yerlere ter getiren türden. Kulakların arkası, dizlerin arkası, dirseklerin kıvrımı.

Bu sıcaktan kaçmak yerine eldivenlerimi giydim. Gronk yere yayılmıştı, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu. Arka kapıyı açtığımda tepki vermedi.

"Geliyor musun?" Ona seslendim. Başını kaldırdı, bir süre bana baktı ve tekrar yayıldığı yere döndü. "Sakın bu kapıyı çizip

Beş dakika içinde dışarı çık. Ve yatak odasının penceresinden bana havlamayı aklından bile geçirme. Buna izin vermeyeceğim."

Tek bir kuyruk sallama ve uzun bir horlama iç çekişiyle cevap verdi.

Sabah güneşine çıktım ve bahçenin durumunu değerlendirdim. Tuhaf bir araziydi, pürüzlü ve asimetrikti, çiftlik arazileri ve atlı arabalar zamanında tapulanmış türdendi. Bu bölgede nadir bulunan bir araziydi. Eski bir kaya çıkıntısı her iki taraftaki mülk sınırlarını belirliyor ve cep büyüklüğünde bir orman arka sınırı oluşturuyordu. Teyzemin arazisini çevreleyen mahallede böyle bir şey yoktu, her arsa savaş sonrası refah ve düzenin sembolleri olan düzenli dikdörtgen kutulara bölünmüştü.

Teyzemin estetiği yabancı çiçeklere yönelmişti ve bu da belli oluyordu. Kırk küsur yıl önce bu evi satın aldığında, bahçe İngiliz gül bahçeciliğinde başarısız bir deney olmuştu. Her şeyi kesmiş ve gülleri bulabildiği her renkli çiçekle değiştirmişti. Ancak birkaç yıl dikkatli bir bakımdan sonra, güller yeni dikimleri geride bırakarak kendilerini yeniden ön plana çıkardılar.

Şimdi, bahçe eski bir anı defteri gibi yaşamaya devam ediyor. Santillian kadınlarının burada yaşamadığı zamanlardan kalma İngiliz gülleri. Leylaklar, süsenler, glayöller, zinnialar, yıldız çiçekleri, ortancalar teyzemden. Eğretili otları ve sürünen biberiye benden. Ön tarafta bir manolya ağacı vardı, doğduğum yıl dikilmişti. Dişbudak ve ihlamur da vardı ama pembe çiçekli manolya Francesca Teyze'nin favorisiydi.

Bunu anlamam otuz dört yılımı aldı ama artık her zaman istendiğimi biliyordum. Annem, babam, kardeşlerim, arkadaşlarım, teyzem, en başından beri etrafımda dönüp durmuşlardı. Bu sevilmeyi ve arzulanmayı istemekle aynı şey değildi ama arzunun nesnesi olmanın hayatımın en büyük başarısı olmadığını öğrenmiştim.

Hayatımda bir yer edinmiş biriyle aşkı paylaşmak, işte bu bir başarıydı. Bunun için çalışmaya değerdı. Arzulanmak, kilometrelerce sürecek bir yürüyüşün ilk adımıydı.

Önce yabancı otlara saldırdım. Bu sıcaklarda ve sık sık yağan yaz yağmurlarında bahçeyi ele geçirmeleri hiç de şaşırtıcı değildi. İstenmeyen sürgünler ve sarmaşıklarla belime kadar doluydum. İstilacı türler bu koşullara bayılırdı. Parmaklarımı defalarca toprağa daldırdım, kökün çizgisini sonuna kadar takip ettim ve koparıp çıkardım. Yabancı otları sökmeye o kadar odaklanmışım ki yoluma çıkan bir sonraki engelden başka bir şeyi fark edemiyordum.

"Biraz ara verir misin?" diye bağırana kadar Ben'i kesinlikle fark etmemiştim. Seni izlemekten yorulmuşum."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde başımı kaldırdığımda Ben'i arka kapının yanında, yumruklarını belinde birleştirmiş halde buldum. "Ne zamandır izliyorsun?"

"Yaklaşık on dakika." Ellerini ceplerine soktu, omuz silkti. "Belki daha fazla. Belki de daha az. Eninde sonunda beni göreceğini düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa deli gözlerin var."

Ayağa kalktım, dizlerimdeki ve eldivenli ellerimdeki kirin tozunu aldım. "Benim deli gözlerim yoktu."

"Evet, yaptın," diye itiraz etti. "Eğer orada olsaydım" - temizlediğim bölümü işaret etti - "beni de yukarı çekerdin."

Bahçeden ona doğru ilerlerken, "Muhtemel bir hikâye," diye mırıldandım. "Bu sürpriz ziyareti neye borçluyum?"

Ben kasketimi çıkarıp alnımdaki teri silerken o koyu renk güneş gözlüklerinin ardından bana baktı ve sessiz kaldı. "Bekçi köpeğin nerede? Dışarıda, izinsiz girenleri uyarıyor olması gerekmiyor mu?"

Şapkamı eve doğru salladım. "Onun için çok sıcak. Ilıman bir iklime ihtiyacı var."

Ben ıslık çaldı. "Bu yavruda hayat var." Bana gülümseyerek başını salladı. "Hadi içeri girelim. Omuzların kızarıyor."

Çıplak kollarıma baktım ve haklı olduğunu gördüm, güneş yanığına doğru gidiyordum. "Güneş düşündüğümünden daha yoğun."

"Evet," diye cevap verdi, kelimeyi uzatarak. "Ya da belki de sıcak hava dalgası sırasında bahçe işi yapmamalısın."

"İyi bahçe günlerini bekleseydim, yılda yedi ya da sekiz tane alırdım." Ben beni eve kadar takip etti, ben mutfak lavabosunda ellerimi yıkarken Gronk'u sevmek için durdu.

"Hey, dostum," dedi, köpeği kendi seviyesinde karşılamak için çömeldi. "Uyukluyor musun? Bunun için iyi bir gün."

"İçecek bir şey ister misin?" Parmaklarımı buzdolabının kapı koluna doladım ve Ben köpeğimi severken onu izledim. Sevgi vermek ona kolay geliyordu. Duygularının geri kalanı daha az açıktı. "Biram var."

"Birayı pas geçeceğim." Gronk'u kucağına aldı ve mutfak masasına oturdu. "Su lütfen."

İki bardak su taşıyarak masada Ben'e katıldım. Köpeğin başını kaşırken, yanlarını okşarken dikkati Gronk'taydı ve

sanki her an bir yanıt alacakmış gibi sessiz bir konuşma sürdürdü.

Ben de aynı şeylerden suçluydum ama Ben'in sadece Gronk'a odaklandığını görmek ilginçti. "Köpeğimle oyun oynamak istiyorsan sorabilirdin." Bu söz çoğunlukla alaycıydı. Çoğunlukla.

Bana baktı, ifadesi kaskatı kesilmişti. "Seninle konuşmam gerek."

Dünyanın en istikrarlı, en güvenli insanları bile bu sözler karşısında bocaladı. "Tamam."

Dikkatini Gronk'a verdi ve kulaklarının arasındaki boşluğu okşadı. "Konuşmam gerek ve senin de hiçbir şey söylememeni istiyorum."

"Yani," diye başladım, kadehimi kaldırarak, "burada oturmamı mı istiyorsun? Cevap vermeden mi?"

"Evet, hemen hemen." Sanki bu sıradan bir istekmiş gibi omuz silkti. "Sana mesaj atardım ama bu korkakça bir seçim gibi göründü ve korkakça seçim yapmaktan yoruldum."

Bir yalpalama daha. Mantıklı gelmese bile. Reddedilme korkusu hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadı. Reddedilmeyi istediğimde bile. Reddedilmek beni aynı darbeyi indirmekten kurtardığında bile. "Oh," diye mırıldandım. "Oh. Bu tür bir konuşma. Tamam."

"Kötü bir şey değil. Senin için değil."

Bakışlarını Gronk'a dikmişti. Bana bakmak bile istemedi. İstemiyor muydunuz yoksa yapamıyor muydunuz? Bir fark var mıydı? Fark eder miydi?

Ben sözlerine şöyle devam etti: "Bu hafta düşündüm. Hem de çok düşündüm." Kaşlarım havaya kalktı. "Sen böyle biri değilsin."

Avucunu masaya vurdu ve bugün ilk kez bana sırtıttı. "Sana sessiz kalman konusunda ne demiştin?"

"Pekâlâ. Sessiz olacağım. Elimden geldiğince."

Gronk'la birlikte bana güvenilemeyeceğini ima eden bir göz kırpması paylaştı. "Dediğim gibi, çok düşündüm. Ve dediğin gibi, bu benim için alışılmadık bir durum." Kırılğan bir kahkaha atmak zorunda kaldı. Ben karşılık vermedim. "Düşünüyordum ve sana birkaç şey söylemek istiyorum. Öncelikle, tanıdığım en iyi insanlardan biri olduğunu bilmeni istiyorum. Bana bağırdın, işleri berbat etmeme izin vermedin ve hayatımdaki diğer herkesin tam tersini yaptın ve ben

-Bunu takdir ediyorum. Yaptığın ve katlandığın her şey için minnettarım çünkü son zamanlarda katlanmam gereken çok şey oldu."

"Beni kovuyor musun? Ev geliştirme danışmanınız olarak mı? Çünkü kulağa öyle geliyor." Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. "Ah. Özür dilerim. Ben

bir şey söylememeliydim."

Ben, Gronk'u gözleriyle buluşması için kaldırdı. "Onun nesi var? Buna nasıl katlanıyorsun bilmiyorum dostum. Gerçekten anlamıyorum." Bana baktı. "Seni kovmuyorum. Tanrı aşkına, Gigi."

"Bana da ödeme yapmıyorsunuz, o yüzden sanırım bu tartışmalı bir konu."

"Bunu yüz yüze yapma konusunda beni iki kez düşündürüyorsun," diye homurdandı.

Karnım önce bir kez, sonra bir kez daha indi. Masanın öbür ucuna uzandım ve geri çekilmeden önce elini sıktım. "Söyle bana, Ben. Her ne ise, söyle bana."

Gronk'un başından aşağı inen beyaz şeridin izini sürdü. "Tüm bunlar başladığında, sen, ben ve Rob, kendime hak verdim. Kendime Rob senin için doğru kişi olsaydı aramızda bir bağ olmayacağını söyledim. Eğer gerçekten onunla birlikte olmak isteseydin."

"Evet, ama o zamanlar Rob'la yüz yüze tanışmamıştım bile. Teknik olarak, önce seninle tanıştım ve-"

Ben bir elini kaldırdı, göz kapakları kapandı. "Her şey değişti. Bu herkes için açık. Farklı nedenlerle farklı bağlantılarımız vardı ve bu sorun değil. Ama işler değişti." Ellerini Gronk'un sırtında gezdirerek köpeğin kucağında gerinmesini sağladı. "Gecenin bir yarısı evime geldin ve beni kurtardın. Bu şekilde anlatmayacağını biliyorum-"

"Sizi izinsiz inşaat cezalarından kurtarmaktan bahsetmiyorsak, hayır" diye ekledim nefesimin altında.

"-Ama hayatımın en zor zamanlarında bana yardım ettin. Sadece orada olup kıcıma tekmeyi basarak ve beni işleri doğru şekilde yapmaya zorlayarak. Bu kadar zor olacağını bilmiyordum ve yardıma ihtiyacım olacağını da bilmiyordum ama sen bana bir noktadan diğerine giden yolu gösterdin. Bunun için minnettarım."

"Bir şey değil." Masaya baktım ve işaret parmağımı bardağımı çınlatan buğunun içinde gezdirdim. "Ne söylemek istiyorsun, Ben?"

Bir fırtına bulutunun, yaz gök gürültüsü gibi hızlı bir şekilde onun üzerinden geçişini izledim. İçeri girdiği kadar hızlı bitmişti. "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Hem de çok. Benimle dalga geçmiyorsun, en kötü anlarda söylenecek doğru şeyi biliyorsun ve inşaat kuralları hakkında vaaz vermediğin zamanlarda havalı bir kadın oluyorsun."

"Ama?" Ben sordum.

İşte buradaydım, doğrudan reddedilmeye doğru yürüyordum. Korku oradaydı, ne kadar mantıksız olsa da. Endişe de. Ama buna hazırdım. Bunu memnuniyetle karşıladım.

Bana baktı, Gronk kıpır kıpır, yumuşacık bir kalkan gibi göğsüne sarılmıştı. "Ama ben sana göre değilim, sen de bana göre değilsin."

"Biliyorum." Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. Yüz ifadem rahatlamayla boyanmamış olması için dua ettim. Ben bunu görmek istemezdi. "Biliyorum."

Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bağırsaklarımı söküp önünüzde yere atmadan önce bundan bahsedebilirdiniz."

"Ve bu eğlenceyi kaçırayım mı? Hayır. Asla." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Eğlence bir yana, seni incitmek istemedim. Ne kadar çok şey yaşadığını biliyorum ve buna bir yenisini eklemek istemedim. İşleri senin için daha da kötüleştirmek istemedim."

"Doğru ya," diye söylendi Ben. "Acımasız bir öğretmenin yardımıyla bu sonuca yavaşça yürümeme izin vermek çok daha iyiydi. Bunun için teşekkürler, Gigi. Gerçekten, minnettarım. Teşekkürler."

Öne doğru eğildim, parmaklarımı bardağımın etrafında kenetledim. "Bana şu öğretmenden bahset."

Ben elini saçlarının arasından geçirip kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. Yüzünü yumuşatan gülümseme kırıntıları belirdiğinde alaycı bir kıkırdama çıkardı. Gözlerinde başlayan gülümseme yavaş yavaş dudaklarına ulaşıyor ve onları sarp bir sırtışa dönüştürüyordu. "Artık aramızdaki ilişki böyle mi olacak? Sana hislerimden falan mı bahsetmem gerekiyor? Ve ben çıplak duştan bile faydalanamayacak mıyım?"

"Hadi ama Ben. Bütün duşlar çıplak olmalı," diye cevap verdim. "Ama evet, hadi yapalım şunu. İğrenç derecede olgun davranalım ve ilişkimizi iki ayrı ve farklı bölüme ayıralım."

Bana doğru işaret etti. "Duş bölümü ve duş almama bölümü?"

Parmağımı göğsüme vurdum. "Hâlâ duş alıyorum."

"Ama benimle değil," diye cevap verdi.

"Ne zaman ve nasıl yıkanacağını açıklamak için çok zaman harcıyorum gibi görünüyor," dedim. "Belki de bunun için bir YouTube eğitimi bulabilir ve beni bunun dışında bırakabilirsin."

"Sadece diyorum ki, seninle bir duş alsam fena olmaz."

"Küçük bir önerim var." Başımı ona doğru eğdim. "Bu kişi, acımasız öğretmen mi? Benimle banyo yapmakla ilgili bu göndermelerden hoşlanmayacağına eminim."

Ciddi bir şekilde başını salladı. Ben de bunu ciddi bir anlaşma olarak yorumladım. Ben'in aklından geçenleri hâlâ anlayamıyordum.

"Bunu görebiliyorum," dedi sonunda.

"Bu kadın hakkında," dedim. "Daha fazla detaya ihtiyacım var, Brock. Kim o, onunla ne zaman tanıştın, senin ne kadar bokuna tahammül ediyor?" Her bir soruyu parmaklarımla işaretledim. "Bilirsin işte, önemli detaylar."

"Adı Grace ve onunla geçen hafta sonu tanıştım. Arkadaşlarının taşındığı eve yardım ediyordu." Bir nefes verdi ve avuçlarını gözlerine bastırdı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye devam etti, "ama kadın bir cani ve ben ona takıntılıyım."

Bunu düşünerek arkama yaslandım. Ben Brock ile romantik ilişkimizi sonlandıran bir konuşmadan beklediğim birkaç şey vardı. Onun alamet-i farikası olan palavralarını ve yan yana seks anlaşması için bazı taleplerini bekliyordum. Bunu istediğimden değil ama Rob'u seçemeyeceğim konusunda ısrar ederek benim için mücadele etmesini de bekliyordum.

Bunların hiçbirisi başka bir kadınla tanıştığını duyurmasını içermiyordu. Sadece başka bir kadınla tanışmakla kalmamış, o kadına karşı büyük, kafa karıştırıcı, saplantılı duygular beslemeye başlamıştı bile.

Ve ben mest olmuşum. İhanet hissi bile yoktu. "Ne tür bir kötü adam?" diye sordum.

Ellerini indirdi ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "En iyi tür. En iyisi.

En iyi türden," diye tekrarladı. "Bu hafta her gün onunla konuştum ve ben-"

"Aşık mı oldun?" Sözümlü kestim. Ben'e bakmaktan kendimi alamadım.

Daha önce hiç

onun böyle büküldüğünü hiç görmemiştim. Muhteşemdi. "Çünkü aşık oldun."

Bir omzunu kaldırdı ve yanıtlımı omuz silkerek geçiştirdi. "Geçenlerde bir şey söyledin. Senin saçmalıklarından bıkmakla ilgili bir şey. Bu kadın, Grace, benimle tanışmadan önce de saçmalıklarımın bıkması ve bunu bana söylemekten çekinmiyor."

"Hayranıyım," diye cevap verdim, iki elim de övgüyle havadaydı. "Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

Ben bir süre sessiz bir şekilde Gronk'un paltosunu okşadı. Sonra, "Bilmiyorum. Önce bunu yapmam gerekiyordu. Onunla bir şey yapmadan önce senin için doğru olanı yapmalıydım. İlgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyorum. Mesajlarımı on bir saat boyunca görmezden geliyor ve sonra bana kendimi becermemi söylüyor ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece -bilmiyorum- ilgisini çekmek istiyorum." Bana doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Bu kulağa geldiği kadar ezikçe, değil mi?"

Ben'e karşı sıcak bir şefkat hissettim. Romantik ya da cinsel değildi, hiç değildi. Hayatınıza giren ve gidişatı daha iyiye doğru değiştiren özel insanlar için ayrılmış türden bir sevgiydi. O benim rotamı değiştirmişti ve bunu yapması için ona ihtiyacım vardı. Beni zorlamasına, sıkıştırmasına ve karmaşık ilişkimizin kontrolünü ele almam için beni zorlamasına ihtiyacım vardı. Ama bundan da öte, beni seçimler yapmaya zorladı.

Arkama yaslanıp aşkın beni bulmasını bekleyemezdim. Tam istediğim boyutlarda gelmesini bekleyemezdim. Parmaklarımı çapraz yapıp eski sevgililerimden daha iyi birini bulmayı umut edemezdim. Bu sihri kendim için düzenlemek zorundaydım.

Ve şimdi Ben'in kendi sihrini düzenlemesi gerekiyor gibi görünüyordu.

"Seni tekrar görmek istediğini varsayarsak, onunla tanışmayı çok isterim," dedim. "Senin için iyi şeyler istiyorum, Ben. Benden kurtulamayacaksın. Seni kontrol edeceğim, bu korkunç kötü öğretmen hakkında sorular soracağım ve artık düşleri paylaşmasak bile iyi olduğundan emin olacağım." Omzunun üzerinden evini işaret ettim. "Ve o tadilatı mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" dedi. "Rob bu konuda ne diyor?"

Beni bir başka sevgi dalgası vurdu, bu seferki ilkinden daha sıkı, daha acil. Rob'u seviyordum. Bunu şimdi söyleyebilirdim ve buna inanabilirdim. Beni terk ettikten sonra endişelenmeden bunu saklayabilirdim.

Ben onu sevdim, o da beni sevdi.

Aşk istediği son şeyken beni sevdi.

Onu seçemediğimde, seçmediğimde beni sevdi. Beni olduğum gibi sevdi, ne daha fazlasını ne de daha azını istedi.

O beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve artık ikimiz de bunu biliyorduk. Bunu söyleyebilirdik, bunu yaşayabilirdik.

Ağlamamak için nefesimi içime çektim çünkü *lanet olsun*, bu durum duygularım için cehennem gibiydi. "Yarın ona bundan bahsedeceğim. Arabada konuşmak için birkaç saatimiz var."

Ben, Gronk'un başını sertçe kaşdı ve onu yere bıraktı. Köpek döndü ve patilerini Ben'in bacağına tünedi. "Yarın nereye gidiyorsun?"

İçimdeki gergin heyecanı saklayamayarak gülümsedim. "Pazar akşamı ailemle birlikte yemek için onu eve götüreceğim."

EPILOG

*Bir sonraki
yıl. Erken
bahar.*

"Sana söylüyorum, dostum. Bu yıl yeniden inşa yılı olacak. Bunu sürdüremezler," dedim bira şişemi arkadaşşıma doğru eğerek. "Geçen sezon hakkında yanılmışım. Sana o kadarını söyleyeyim-"

"Bana o kadarını vereceksin," diye alay etti Ben. "Sen tam bir pisliksin." "Gördüğüm gibi söylüyorum," diye cevap verdim. "En iyi oyuncular bile yaşlandıkça

Oyun. Akıllı olanlar erken çıkar ve akıllıca yatırım yapar. Birkaç eski NFL oyuncusunun yatırımlarını yöneten bir adam tanıyorum ve-"

"Aman Tanrım, kimsenin umurunda değil," dedi inleyerek.

Masanın karşısından ona sıırttım. Ben Brock asık suratlı bir orospu çocuğuydu. Emin değildim ama sanki tamamen tuzdan yapılmış gibiydi. Bir zamanlar nişanlımı sevmiş olabilecek bir tuz. Ve işte buradaydım, biralaramızı yudumlarken onunla top oyunları hakkında saçmalıyordum.

Dünya çok garipti.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, hesap için garsona işaret ettim. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Bira şişesini kaldırdı ve masanın öbür ucundan bana dargın bir bakış fırlattı. "Acelen ne Russo? Beni piyasadan çekmeye mi çalışıyorsun?"

"Dostum, sen çoktan piyasadan çekildin," dedim gülerek. "Bunu inkâr etmeye çalışma."

Başını salladı, yudumladı. "Çok doğru," dedi, çoğunlukla kendi kendine. Telefonuna bir göz attı. "Evlenmene üç aydan biraz fazla zaman var. O zamana kadar işini şansa bırakmayacaksın, değil mi?"

Ona baktım, dudaklarımda sert bir gülümseme vardı. Magnolia'ya güvenmişim. Hem de sonuna kadar. Ben'e de güveniyordum, onu ne kadar uzağa atabilirsem o kadar. Ortak geçmişimiz bir yana, Magnolia'yı istemediğini biliyordum. Başka bir kadına ait olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum ve düğünümüzde hiçbir halt yapmayacağını da biliyordum. Yine de kimse beni tedbirli davranmaktan vazgeçiremezdi.

Lanet olsun, evleniyordum.

On beş ay önce, bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettim. Dokuz ay önce, bu yemini bozdum.

Altı ay önce Magnolia'nın parmağına bir yüzük taktım.

Bundan üç ay sonra, yeni bir yemin ediyordum. Hayatımın geri kalanında tutmaya niyetlendiğim bir yemin.

Onunla New Bedford sahilinde evlenmek için sabırsızlanıyordum.

"Evet, hadi yapalım şunu," dedi Ben düşüncelerimi bölerek. "Bu belirsizlikle daha fazla başa çıkamam. Killer'ı kilit altına almalıyım."

Yüzümü buruşturdum. "Ona böyle seslenmek zorunda mısın?" Omuz silkti.

"Onun işine geliyor."

Bu kadarını kabul edebilirdim ama bu Grace Kilmeade'in lakabını daha kabul edilebilir kılmıyordu ve ben Booch, Mad Dog ve Mole Sauce lakaplarını kullanan adamlarla çalışıyordum. "Her neyse dostum," dedim. "Planın ne? Biriyle buluşacağını söylemiştin. Bu yasal mı yoksa avukatıma önceden mesaj atmalı mıyım?"

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandı. Sanki gergin enerjisini atmaya çalışıyormuş gibi ellerini kalçalarına sürttü. Sırıttım. Orada bulunmuş ve bunu yapmış olmama rağmen sıırıttım. "Ya hayır derse? Bu da bir olasılık, değil mi? Eminim Gigi sana en az dört ya da beş kez hayır demiştir."

Masanın üzerine biraz para bıraktım ve ayağa kalkarak ceketimi giydim. "İlk atışta varım."

Magnolia için hep böyleydi. Arkadaşlık uygulamasında yaklaştığım ilk kadındı, kırık kalpli hikayemi paylaştığım ilk kadındı, sonuna kadar sevdiğim ve tekrar geri döndüğüm ilk kadındı, benimle evlenmesini istediğim ilk kadındı, kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığım ilk kadındı.

Ben meyhaneye doğru ilerledi ve dışarıda, kaldırımında durdu. Ellerini ceketinin ceplerine sokarak, "Daha çok genç," dedi. "Onun kuşağıyla ilgili hikâyeleri görmedin mi? Hiçbiri evlenmek istemiyor."

Magnolia ve ben son birkaç ay içinde Ben ve Grace'le o kadar çok grup randevusuna katılmıştık ki onun olgunluk skalasında Ben'i geçtiğinden şüphe duymadım. "Y kuşağı ev sahibi olmayı, Amerikan peynirini ya da sinema salonlarını da sevmez." Ona doğru işaret ettim. "Eğer bunların Grace için de geçerli olduğuna inanacaksak, muhtemelen bu etkinliği tamamen atlamalıyız çünkü onlar da elmasları umursamıyorlar."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Uğuldayan rüzgâra karşı omuz silktim. "O kadar da genç değil. Evlenmek hakkında konuştunuz mu? Geleceği, işlerin nereye gittiğini, tüm bunları?"

Bana keskin bir bakış fırlattı. "Evet, Dr. Phil, öyle."

Ciddiyim. İliklerine kadar tuz.

"O zaman neden endişeleniyorsun?" diye sordum. "Onunla aranda beş, belki altı yıl var. Değil mi?"

"Dokuza yakın," diye yanıtladı.

Bunu beklemiyordum ama şaşkınlığımı yüzümden uzak tuttum. "Ne olmuş yani? Belli ki bunu olgunlukla telafi etmiş. Yaşı henüz işleri karıştırmadı mı?"

"Hayır," diye homurdandı.

"O zaman neden şimdi sorun oluyor?" diye sordum. "Seninle birlikte olmaktan hoşlanmasına rağmen, yaşından büyük bir zekâyâ sahip olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçek," diye mırıldandı ellerini birbirine sürterek. Mart sonundaki bu soğuk hava korkunçtu. "Bunu sadece vurulmak için yapmak istemiyorum." Bana sert bir bakış fırlattı. "Bu deneyimi tekrarlamakla ilgilenmiyorum."

Ona göz kırptım. İkimiz de Magnolia'yla işlerin böyle yürümediğini biliyorduk ama o her zaman sempati avındaydı. "Bundan emin değilsen seni bir yeraltı mücevher satıcısına kadar takip etmeyeceğim. Ya oraya git ya da bana bir bira ısmarla çünkü hava burada daha fazla duramayacak kadar soğuk."

Uzun bir süre sokağa baktıktan sonra sabırsız bakışlarını bana çevirdi. "Seni neden yanımda getirdim ki?"

Omuzlarımı kaldırdım, düşmelerine izin verdim. "Beni deli ediyor. Başka arkadaşların yok mu? Bir alışveriş gezisine refakat etmesi için arayacağın tek kişi ben olamam."

Bu Ben'in ihtiyacı olan tekme idi çünkü şöyle dedi: "Tamam o zaman. Hadi yapalım şunu. Bir nişan yüzüğü alalım." Öksürdü ve boğuluyormuş gibi bir nefes çekti. "Tanrım, Killer'a benimle evlenmesini teklif ediyorum. Bu kadınla *evleneceğim*."

Onu sırtından alkışladım. "Sana çarptığında harika oluyor, değil mi? Neredeyse boğulmak gibi bir şey."

Öksürmeye ve kekelemeye devam etti. "Bu ne zaman oldu? *Nasıl oldu?* bu oldu mu?"

"Benim hesabıma göre, Lauren Walsh'a teşekkür etmelisiniz."

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Tanımadığımız insanların taşınması için kandırıldığımıza inanamıyorum. Bu nasıl bir saçmalık böyle?"

Bu da sırtına bir şaplak daha yemesini sağladı. "En iyisi bu oldu. Grace'le tanıştın, değil mi?"

Sokağın aşağısını işaret etti ve o yöne doğru ilerlemeye başladık. "Düzelتيyorum. Onunla *karşılaşmadım*. Onun lanet olası güç alanına yakalandım."

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum, dudaklarımda zoraki bir gülümseme belirdi. "Evet. Aynen öyle."

Ben'i Boston'un Tiyatro Bölgesi'nin en ucundaki bir binaya kadar takip ettim. İçeri alındıktan sonra iki basamak merdiven çıktık ve dar bir sahanlıkta bekledik. Cebimden telefonumu çıkardım ve Magnolia'ya bir mesaj attım.

Rob: Bu beklediğim bir şey değildi ama Brock için %100 markaya uygun bir şeydi, bu yüzden muhtemelen her şeyi beklemeliydim.

Manolya: Kulağa doğru geliyor.

Magnolia: Aşırı tuhaf seçimler yapmasına izin vermeyeceğine söz ver. Tuhaflık iyidir ama aşırı tuhaflık değil. Grace'in yüzük parmağında küçük bir bıyık dövmesi var.

Rob: Sanırım bu etkinliğe davet edilmemin ardındaki tüm sebep bu.

Magnolia: Seni davet etti çünkü sen onun arkadaşısın ve fikirlerine güveniyor.

Senden hoşlanıyor. Öyle davranmasa bile. Manolya:

Ama aynı zamanda, bunu birkaç kez yaptın. Rob:

Bana karşı çok kabasın.

"HEY." Ben kapının pervazına vurarak dikkatimi ekrandan uzaklaştırdı. Başını açık kapıya doğru eğdi. "Bizi bekliyor."

Tozlu el izleriyle kaplı siyah bir önlük giyen bir adam bizi ofise sokarken kendisini Syleski olarak tanıttı. Masasının önündeki sandalyeleri işaret ederek sordu: "Yüzükler, evet? İstedığınız bu mu?" diye sordu.

Ben bana baktı, yüzünde *ne yapıyorum* ben? *bakışı* vardı. Bir sandalye çektim ve onu içine ittim. "Evet," diye cevap verdim. "Nişan yüzüğü arıyor."

"Geleneksel bir şey değil," diye ekledi Ben. "Farklı olmak zorunda. Gerçekten eşsiz olmalı." Başımı salladım ama Syleski'ye "Çok farklı olmasın" dedim.

Ben kışlık paltomu çıkarıp sandalyenin üzerine asarken kuyumcu ofisin arka kısmına doğru eğildi. "Gevşe, Brock. Hayatta kalacaksın."

Bir yanıt verdi ama telefonumla ilgilenmek için onu görmezden geldim.

Bunun için yeterince sarhoş değil. Ben de değilim.

Magnolia: Sonra içebilirsin. Benimle birlikte.

Magnolia: Bu yüzüğü görmek istiyorum ve Ben'in mutfak işini bitirdiğimizden beri ziyaret ettiğini sanmıyorum.

Bundan sonra onu eve getirmeyeceğim. Akşamımız için başka planlarım var, aşkım.

Magnolia: Planlardan mı yoksa planlardan mı bahsediyoruz? Planlar.

Manolya: Belki de bana bir penis fotoğrafı göndermelisin ki bu Planlardan ne bekleyeceğimi bileyim.

Rob: Bunu bana düğün günümüzde hatırlatacaksın, değil mi? Magnolia: Her şey mümkün.

SYLESKI kadife kaplı bir tepsiyle geri döndü ve her bir kesim, stil ve malzeme hakkında hızlı bir açıklama yapmaya başladı. Seçenekler sonsuz görünüyordu.

Bir noktada Ben'in şaşı olduğundan emindim.

"Bu modern ama aynı zamanda zarif," dedi Syleski, ortasından yuvarlak bir pırlantanın göz kırptığı hafif platin bir bandı tutarak. "Eşsiz, değil mi?"

Ben başını salladı. "Hayır. Bu onun için doğru değil." Bana baktı, gözleri büyümüştü ve ellerini kırk saniyede bir saçlarında gezdirdiği için saçları her yöne dağılmıştı. "Onun kalbi kadar karanlık bir şeye ihtiyacım var."

Kuyumcunun kaşları havaya kalktı. "Demek istediği," diye araya girdim, "renkli değerli taşlar görmek istediği."

"Siyah elmaslarınız var mı?" Ben sordu.

Syleski "Birkaç tane, evet" diye cevap verince bir iniltiyi yuttum. Onay için bana baktı. Omuz silktim. "Onları görmek ister misin?"

Ben ve kuyumcu arasında bir bakış attım. "Biraz siyah ve biraz renkli değerli taşlara ne dersiniz? Daha fazla seçenek."

Syleski uzaklaştığında Ben yüzünü bana çevirdi. "Bu işi berbat mı ediyorum?"

"Hayır, hiç de değil. Sorun değil. Bu işler zaman alır. Bir sürü ileri geri." Bir an telefonumu inceledim. "Grace'e ne zaman sormayı planlıyorsun? Bunu nasıl yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

İçini çekti ve dünyadaki tüm rastgele teklif planlarını önüme serdi. Gülümsedim ve başımı salladım çünkü bu seçenekler üzerinde çalışması gerektiği açıktı, ama aklım Magnolia ve benim yeni evimizi kapattığımız sonbahar sabahına geri döndü.

Birlikte bir ev almaya gitmemiştik ama ev bizi aramaya gitmiş gibiydi.

Kahverengi taş, South End'deki Hayes Park'ın bitişiğinde, evimden çok uzakta değildi. Gronk'u gezdirirken birkaç kez önünden geçmiş, her seferinde vitray pencerelere, özel park yerine, komşu gül bahçesine hayran kalmıştık. Magnolia'nın arkadaşı Riley burayı bir restorasyon projesi olarak düşündüğünü ve peyzaj tasarımı konusunda ondan fikir almak istediğini söyleyene kadar buranın müsait olduğunu fark etmemiştik.

Ve bunu biz istedik. Yapılması gereken çok iş vardı ama biz bu zorluklara hazırdık. Bu ve arkadaşları evi onarmamıza yardım etme fikrine balıklama atladılar. Onlar sahip olmaya değer arkadaşlardı.

İki hafta içinde bir teklif yaptık, parayı yatırdık ve bir evimiz oldu.

Ve o Ekim sabahı birlikte satın aldığımız evin önüne geldiğimizde, Magnolia'dan anahtarları ön kapıdan almasını istedim.

Laptop çantamın cebine. O cebi görmedi, onun yerine fazladan bir kulaklık seti, birkaç ataç ve bir aydan uzun süredir yanımda taşıdığım nişan yüzüğünü sakladığım cebe uzandı. Anahtarların bulunduğu zarfın aynısı olan küçük bir manila zarf çıkardı ve avucuma bir elmas bıraktı.

Gözlerini öfkeyle kırıştırdı. "Bu bir anahtar değil." "Hayır," diye cevap verdim.

"Bu bir anahtar değil," diye tekrarladı. "Bu anahtardan çok farklı bir şey ve bunun anahtar olmayan bir şeyi bulmam gereken eğlenceli bir kurgu mu yoksa yanlış cebe girdim ve bu gerçekten büyük bir hata mı emin değilim."

Dudaklarımı yaladım. "Hangisi olmasını istersin?"

Gözlerini kırıştırmaya devam etti, dudakları aralandı ve bakışları yüzüğe sabitlendi. "Sanırım ne olmasını istediğini biliyorum çünkü başka türlü anahtar olmayan bu şeye sahip olamazdın." Saçlarını kulaklarının arkasına itti, buzlu kahvesinden bir yudum aldı, kahverengi taşa baktı. "Ve sanırım ben de ne olmasını istediğimi biliyorum ama içimde küçük bir parça var" -iki parmağını kaldırdı, aralarında bir santim bile yoktu- "bunu gerçekten istediğine inanmıyor. Beni istemeni istemiyor. Bu yanımdan yanlış ve bunu biliyorum ama önce zihinsel olarak o kayaları aşmam gerekiyor."

"Üzerlerine tırmandığınızda ne görüyorsunuz?"

Duraksadı, bir parmağını dudaklarına götürdü. "Böyle olacağını hayal etmemiştim."

"Ne hayal ettin, aşkım?"

Gülümsemesini engellemek için dudaklarını büzdü. Bunu yapmasına bayılırdım, sanki ağzını eğitmek gülümsemesini gizleyebilirmiş gibi, gülümseme her yerden çok gözlerinde çiçek açardı. "Sana soracağımı hayal etmiştim." Çenesini avucuma doğru eğdi. "Senden önce davranacağımı düşünmüştüm."

Bir kahkaha attım ve parmaklarımı yüzüğün etrafına kapattım. "Bu iş böyle yürümeyecek Magnolia."

Geri çekildi. "Affedersiniz?"

"Hayır, aşkım. Üzgünüm ama bana evlenme teklif edemezsin."

Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı, dudakları aralandı. Yüzündeki öfke ifadesine bayıldım. Çok sevimliydi. "Peki neden?" diye sordu.

"Çünkü bekledim," diye cevap verdim. "En başından beri bekledim. Sonra bütün yaz ve sonbahar boyunca bekledim. Bunu birçok kez yapmak istedim ve bekledim. Senin için, benim için, bizim için doğru olmasını istedim."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Daha ne kadar beklemek niyetindeydiniz?"

Koltuğuma yaslandım ve alnımı ovuşturdum. "Uzun sürmez. Annen acele etmezsem evinde hoş karşılanmayacağımı söyledi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı parmak uçlarını şakaklarına götürerek. "Annem."

Elini uzattım. "Bana adını ilk söylediğinde manolyaları nasıl araştırdığımı hatırlıyor musun, MizMaggie? Bir tane gördüğüme emindim ama manolyanın neye benzediğini bilmiyordum ve kendim görmem gerekiyordu. Fotoğraflar buldum ama manolyaların diğer çiçeklere hiç benzemediğini de öğrendim. Arılar dünyaya gelmeden önce çiçek açmışlar. Dünyanın onları anlaması için uzun süre beklemişler ve bu zaman onları daha sert yapmış. Daha bağımsız. Çok daha güçlü." Yüzüğü parmak ekleminin yanından geçirdim. "Daha fazla beklemene gerek yok, Magnolia."

Gözlerini kırıştıtarak eline baktı. "İkimiz de bekledik."

"Hey. Russo, hey."

"Öyle mi?" Ben'e o sabahın anısını silkeleyerek sordum. "Ne oldu?"

Ortasında kaba kesilmiş mavi bir taş bulunan ince platin bir bant uzattı. "Peki ya bu? Bu bir safir. Biraz güzel ve küçük ama aynı zamanda sert. Belki biraz korkutucu. Tıpkı Killer gibi. Değil mi?"

Yüzüğe baktım. Grace'in aksine, narin ama inkar edilemez derecede sertti. "Bir kez olsun aynı fikirdeyiz."

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Magnolia'nın yolculuğunu sevmişsinizdir.

Ben, Ash ve Linden'ı mı merak ediyorsunuz? Güncellemeler için [haber bültenime katılın](#).

Haber bültenleri size göre değilse, ön sipariş ve yeni yayın uyarıları için [beni BookBub'da takip edin](#).

Özel hediyeler, yeni çıkacak kitapların önizlemeleri ve kitap sohbetleri için özel okuyucu grubum [Kate Canterbury's Tales](#)'i ziyaret edin.

Magnolia'nın en iyi arkadaşı Andy Asani'den DAHA FAZLASINI MI İSTİYORSUNUZ? [Aradaki Boşluk](#) şimdi satışta! Bir alıntı için sayfayı çevirin.

Zeki, alfa bir mimar. Zeki, ateşli bir çıracık. Ne yanlış gidebilir ki?

Patrick

Şu saç.

Şu lanet saç.

Her yerde, her zaman vardı ve parmaklarımı o koyu buklelere dolamak ve çekmek istiyordum.

Ve eğer benim çırağım olmasaydı bu iyi olurdu.

Andy

Şimdiye kadar karşılaştığım en etkileyici ela gözlere ve yatak odası içinde ve dışında tamamen fazla yeteneğe sahip inanılmaz derecede ateşli bir mimar orijinal planımın bir parçası değildi.

Patrick Walsh vücudumun her yerine ısırik izleri şeklinde aşk notları bırakırken, planım bazı tadilatlardan geçiyor gibi görünüyordu.

Riley Walsh'tan daha fazlasını dinlemeye hazırsanız, [Preservation](#) artık hazır!

İki yalnız kalp.

Alex Emmerling bir kez olsun birinin ilk tercihi olmak istiyor.

Güçlü iradeli ve cesurdur, ancak eski sevgilisinin yalanları ve manipölasyonlarının parçalarını toplamak zorunda kalır ve onun testislerine neşter atmayı hayal eder.

Radarın altında uçmak Riley Walsh'un en iyi yaptığı şeydir.

Rahat ve sadıktır ama dünyasındaki en yasak kadını istemektedir ve hiçbir şey bunu gerçeğe dönüştüremeyecektir.

Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma.

İki ay, dört randevu. İşler
yolunda giderse beş.
En fazla beş.

Ama
muhtemelen altı.

Kesinlikle altı randevudan fazla değil.

Sadece romantik bir ilişki görüntüsü gereklidir ve birlikte geçirdikleri zamandan daha fazlasını beklememektedirler. Bu faydaların hiçbirisi söz konusu olmayacaktır.

Çılgın bir hafta sonu.

Yatakta birlikte uyandıktan sonra -çok çıplak ve daha da akşamdan kalma- anlaşmalarının hüküm ve koşulları artık geçerli değildir. Şimdi sahte ilişkilerini ifşa etmekten daha riskli bir şeyle karşı karşıyadırlar. geçmişini bırakıp geleceği fermuarlamak.

Bazı şeylerin tekrar bir araya getirilebilmesi için parçalanması gerekir.

[KORUMA](#) ŞİMDİ MEVCUT. *Bir alıntı için sayfayı çevirin!*

MERAK EDİYORUZ HAKKINDA SAM WALSH?
Kontrol et dışarı onun hikaye [Gerekli](#)
[Restorasyonlar](#)'da.

Bana lakap takmayı severlerdi. Erkek fahişesi. Sürtük. Oyuncu. Ama ben yanlış doğru gösterdim.

O kusurlu bir mükemmeliyetçi.

Kadınları herhangi bir plandan daha iyi okuyabilirim. Düşüncelerini ve duygularını, gizli arzularını ve güvensizliklerini anlıyorum ve indiğimde onlardan nasıl kurtulacağımı biliyorum.

Ama Tiel Desai hayatıma girdiğinde tüm bahisler kapandı. Arkadaş olmanın ne demek olduğunu yeniden tanımlıyor ve bunu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç şeymiş gibi yapıyor.

Konservatuar eğitimi almış muhteşem kemancıyı okuyamıyorum, ama beni küçük derecelere parçalanmaktan koruyan tek kişi o ve gitmesine izin veremem.

O çılgınca bağımsız...

Geçmişim -ve New Jersey- çok geride kaldı ve şimdi hayatım mutlu bir şekilde müzikle dolu: çalmak, öğretmek, ders vermek ve sinir bozucu derecede güzel, sorunlu, dövmeli bir mimarla Boston'un yeraltı sahnesini araştırmak.

Onun çatıdaki öpücüklerine, neredeyse çıplak dans partilerimize, seks zamanlarına dönüşen sarılma zamanlarına ve derin, talepkâr sesine karşı savunmasızım. Sam Walsh tekrarlanan bir şarkı gibi aklımda ve tarih beni yakalamayacakmış gibi davranmaktan mutluyum.

Tek ortak noktaları kurallara karşı kaya gibi sağlam bir saygısızlık. Birbirlerinde eksik olduklarını fark ettiklerinden daha fazlasını bulurlar, ancak bir araya gelmeden önce ayrı düşmeleri gerekebilir.

Gerekli Restorasyonlar şimdi satışta! Bir alıntı için ileriye kaydırın.

ARADAKI BOŞLUKTAN BİR ALINTI

PATRICK

Bunu bilerek yapıyordu ve bundan emin olabilirdim. Beni öldürmeye çalışıyordu ve neredeyse başarıyordu.

Yoksa Andy neden ikinci bir deriyi andıran kot pantolon, uzun, ince siyah v yaka kazak ve Kedi Kadın'ın dolabından fırlamış diz üstü çizmeler giysin ki? Ve o saç. Tanrı yardımcım olsun, o saçlar. Her zaman aynı stildeydi, omuzlarından aşağıya ve sırtının ortasına kadar uzanan kalın kuzguni bukleler vardı ama bu bana karnıma inen bir yumruk gibi çarpıyordu. O saçla ilgili bir şey çekilip masallara yazılmak için yalvarıyordu.

"Tüm insanlarla ya da özellikle benimle iletişim kurmanı engelleyen bir şey mi var?" Sam sordu.

Ona bir göz attıktan sonra dikkatimi omzunun üzerinden Andy'nin Shannon'ın yemek masasının yanına yaslandığı yere yönelttim. Tom ile konuşuyordu, parlak gülümsemeler sunuyor ve hevesle başını sallıyordu ve Tom onun büyüleyici bulduğu bir şeyi anlatıyor gibiydi. Muhtemelen sakal bırakma ve müzik festivallerine gitme konusundaki istekliliği.

Shannon'ın dairesine vardığından beri geçen iki saat içinde, zamanının tamamını onu görebileceğim kadar yakın ama kulak misafiri olamayacağım kadar uzakta geçirdi. Ayrıca partideki tüm bekâr erkeklerle konuşarak zamanını geçirdi; bugünlerde ameliyathane dışında çok daha fazla zamanı varmış gibi görünen Nick'ten başlayarak, Shannon'ın birkaç avukat arkadaşı, Matt'in sıska bir maratoncu arkadaşı ve şimdi de Tom.

Çok acı vericiydi.

"Tüm insanlar," dedim elimdeki Newcastle'ı yutkunarak.

"Doğru," diye mırıldandı Sam. "Bu harika bir haber Patrick. İnsanlara pislik yapmanın uygun olduğu fikrine nereden kapıldığından emin değilim.

Ofiste kızgın bir ayı gibi dolaşmak hoş değil. Mümkünse bu hafta sonu kafanı kışından ayırmanı tavsiye ederim. Bu artık eskidi."

Sam uzaklaştı ve bahar antrenmanlarını izlemek için Arizona'ya yapılacak bir gezi hakkında bir sohbete katıldı, ben de Andy'yi gizli gizli incelemeye devam ettim.

Bir haftadır uykusuz geceler geçirdiğim için yorgundum, Wellesley'de sabahlamaktan bitap düşmüştüm ve Andy'ye asılan bir avuç erkeği izledikten sonra akıl sağlığım yerinde değildi ama o gidene kadar gitmeyecektim. Eğer onlardan biriyle gitmeye karar verirse, bunu görmek istiyordum.

Shannon pencere kenarındaki koltukta yanıma sokuldu ve sözsüz bir şekilde partiyi izledi. Bir ateşkes için elini uzattığını biliyordum ve ilk barış teklifini benim yapmamı bekliyordu.

İşler böyle yürüyordu: birimiz çuvallıyor, diğeri buna kızarak mantıksız bir süre geçiriyor, sonra da asıl çuvallamanın etrafında konuşuyorduk. Walsh'lar "özür dilerim" kelimesine pek aşina değildi.

"Wellesley iyi durumdaydı," diye başladım ve Shannon'dan hızlıca bir baş selamı aldım. "Köpek de yok ama gerçekçi olalım. Ben arka koltukta saklanırken Andy muhtemelen onları beş dakika içinde şekle sokardı. Evlenme teklifi üzerinde çalışıyor."

"Ondan çok hoşlanıyorum. Senin için iyi, gerçekten iyi. Bizim için de iyi," dedi Shannon, gözleri hâlâ misafirlerine odaklanmış bir halde. "Bir şey kaldı mı?"

Biramı arkaya yatırarak yavaş yudumlarla içtim. Cevabı zaten biliyordu; farklı bir şey duymayı umuyordu. "Hayır. Bazı mobilyalar. Dolabı. Geri kalan her şey..."

"Evet," diye iç geçirdi, yüksek sesle yutkundu. "Şimdilik bu konuyu başka kimseye açmayalım. Ya da belki hiçbir şey söylemeyiz ve onlar da anlarlar."

Angus için bir kurtuluş hikayesi istediğini biliyordum. Her ne kadar ben de istesem de, kefareti Angus'u hiç ilgilendirmiyordu ve evi temizlerken geçmişimizi yok etmiş olması onun için hiç önemli değildi. Sıkı sıkıya korunan birkaç fotoğraf dışında, çocukluğumuza dair hiçbir fotoğraf ve anneme dair hiçbir kanıt yoktu.

Shannon dönüp bana bakana kadar dakikalar geçti. "Tamam, şimdi ağır şeyleri aradan çıkardığımıza göre, sana ne oldu böyle?"

Hafta mı? Marisa? Ofis alanı? Pazartesi günkü toplantı? Yatırım stratejimden gerçekten şüphe mi duyuyorsun, yoksa koca bir sik kafalı mısın?"

"Kocaman bir sik kafalı." Tom'la konuşurken Andy'nin hareketlerini inceledim, hassas jestlerini ve onu konuşmaya devam etmeye teşvik eden hevesli baş sallamalarını takip ettim. Kesinlikle onun için sakal bırakıyordu ve Pazartesi gününe kadar Whole Foods'ta garip şekilli turpların fotoğraflarını Instragram'da paylaşma ihtimali yüksekti.

"Son beş asistanın TSSB iddiasıyla çekip gittiğini düşünürsek, başka bir asistan almamayı tercih ederim. Yani, cidden, dostum. Bu saçmalık için vaktim yok. Bütün gün oturup savaşa test edilmiş kişisel asistanlar aradığımı mı sanıyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçirdim. Andy karışık bir içki yudumluyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmek ve bu karara yol açan tüm faktörleri duymak arzusu beni etkiledi. "Belki de bir asistana ihtiyacım yoktur. Andy şu anda pek çok projeyi yürütüyor. Telefonlarımı ve takvimimi idare edecek birine ihtiyacım var. Ve harcamalarımı yönetecek."

"Belki Tom yapabilir-"

"Hayır," diye araya girdim. Saatime göre, Tom'un ben onu ve sakalını kovmadan önce beş dakikası vardı. "Ben... Bence Tom seninle yeterince meşgul. Belki Theresa yardım edebilir."

"Elbette," dedi Shannon. "Ne de olsa Angus'u o halletti ve Matt onun yanında papatya tarlası gibi kalır. Ama şunu bilmelisin ki, o hiçbir şeyi kabul etmez." "Evet, çünkü ne yaptığını biliyor. O fotokopi makinesinin dört gün boyunca sıkışmasına izin vermezdi ve benim onu almaya çalışmama da izin vermezdi.

ayrı. Angus'un evsiz bir serseri olmamasının tek sebebi o."

"Pekâlâ," dedi Shannon, konuşmanın bittiğini işaret ederek. "Pazartesi günü ben hallederim. Ama eğer bir başkası sen büyük bir pislik olduğun için çekip giderse, tepkilerimden sorumlu tutulamam ve tepkilerim ayakkabılarımı çıkarıp seni onlarla dövmek olur."

Başını salladı ve pencere kenarındaki koltuktan uzaklaşarak Andy'yi izlemeye devam etmem için beni yalnız bıraktı. Buzdolabından taze bir bira aldıktan sonra döndüğümde Tom'un daireden tek başına çıktığını gördüm. Andy'yi görmediğimi fark ettiğimde onu aradan çıkarmanın heyecanı kısa sürdü ve ne yapacağımı pek düşünmeden onu aramaya koyuldum. Shannon'ın ev ofisi ve misafir yatak odası karanlık ve boştu.

Koridorda Shannon'ın yatak odasının kapalı kapısına baktım. Çocukken onun alanına girmemden hoşlanmazdı, bundan sonra da hoşlanacağından şüpheliydim.

beni orada bulmaktan mutlu olacaktı. Andy'yi bulma arzumu Shannon'dan ve onun sivri topuklu ayakkabılarından duyduğum korkuyla tartarken, banyodan bir el fırladı, dirseğimi tuttu ve beni içeri sürükledi.

"İki saattir bana bakıp duruyorsun." Andy lavaboya yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Buzlu yeşil çay sipariş ederken kullandığı tonda bir gözlemdi bu. Limonlu, tatlandırıcısız.

Tanrım, onu istiyordum. Her şeyini istiyordum ve o anda Bermuda Şeytan Üçgeni'nden çıkıp ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebileceğimi biliyordum.

"Evet, merak ediyordum da... hafta sonunuzda kızarmış istiridye için yeriniz olup olmadığına karar verdiniz mi?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman öğreneceksin?" Ben sordum.

"Beni neden gözetim altında tuttuğunuzu söylediğinizde."

Kazağının yakasından çenesine kadar uzanan çıplak tenine baktım ve kulağındaki dişlerime vücudunun nasıl tepki verdiğini hatırladım. Bira şişemi yere bırakarak duvardan uzaklaştım ve aramızda bir nefeslik mesafe kalana kadar Andy'ye yaklaştım.

Omuz silktim. "Bakıyorum çünkü bana başka bir şey vermiyorsun." Parmak eklemlerim kolunun üst kısmını sıyırdı ve beni itmesini ya da durmamı söylemesini bekledim.

"Benden uzaklaştın," dedi ateşli bir şekilde, başını eğerek.

Böyle mi görüyordu? Muhteşemdi.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırdım ve onu öptüm, tüm hayal kırıklığımı, mutsuzluğumu ve arzumu dudaklarımızın birbirine dolanmasına döktüm. Andy'nin ekşi kiraz tadını aldım. Ellerim saçlarına gitti, daha fazla almak, daha fazla tatmak, daha fazla anlatmak için başını eğdi. Kelimelere dökemediğim her şeyi, kendime açıklayamadığım ya da anlayamadığım her şeyi bilmesine ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmak ve ağzını tüketmek yeterli değildi. Teninin ellerimde olmasını istiyordum. Parmaklarımın kazağının altında yoğurduğu beli ince ve ipeksiydi. O da aynı teması arzulamış olmalıydı çünkü parmakları kazağımla gömleğimin arasından kaydı. Gömleğimin düğmelerini açarken, dokunuşu geçen hafta neleri özlediğimin yakıcı bir hatırlatıcısıydı.

Bağlantımızı kopararak Andy'nin hararetli gözlerine baktım ve onu güzel ve telaşlı gördüğümde gülümsedim. Farklıydı, aynı anda hem karanlık hem de aydınlıktı ve yanaklarında sıcak bir kızarıklık vardı.

"İşte buradasın," diye fısıldadım, ellerim yüzünü çerçeveliyor, başparmaklarım narin elmacık kemiklerini okşuyordu.

"Bunca zamandır buradaydım."

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, seni görmeme izin vermiyorsun."

Andy'nin dudakları minik bir gülümsemeye dönüştü ve elini enseme dolayarak beni kendine çekti ve aç bir öpücükle ağzımı yakaladı. Dudakları tek bir öpücükle kelimelerin birleşiminden daha fazlasını anlatıyordu. O bunu istiyordu.

Beni istedi.

Kalçalarım onu lavaboya yapıştırdı ama bu yeterli değildi. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Kıçını avuçladım ve Andy onu yerden kaldırıp duvara yasladığımda kollarını boynuma doladı. Bacakları belime dolandı ve ereksiyonuma karşı esnedi ve aramızda kıvılcımlanan hisle inledik. Tırnakları boynumu ısırdı ve dudaklarımız tekrar buluştuğunda sinirlerim üzerinde ince bir zevk titremesi yarattı.

"Patrick," diye iç geçirdi, parmakları kafa derimin üzerinde geziniyordu.

"Seni becerirken bu sesi çıkarmanı istiyorum. Benim için boşalırken. Daha fazlası için yalvarırken, benim için."

Boğazından aşağı ve göğsünün üstünden öptüm, göğüslerinin arasındaki vadiyi yaladım ve konsantre lezzetinin tadını çıkardım. Yine de yeterli gelmedi ve tenini ısırıp emerek ardımda kızgın izler bıraktım. Ayaklarını yere koyup dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi bacaklarının arkasında gezdirdim. Sağlam, güçlü ve bir balerin gibi zayıftı.

Kazağını yukarı iterek, ulaşabildiğim her santim derisini öptüm. Dudaklarımı vücuduna bastırdım ve kokusunu içime çektim. Onu tüketmek istiyordum ve yoluma çıkan her şeyi dümdüz edecektim, ancak bunun onun kitabında hiçbir şeyi değiştirmedığının farkındaydım.

Andy'nin kot pantolonunu aşağı iterken, külotunu görmek için nefesimi tuttum. Onun kıçısı konusunda uzmandım. İş yerlerinde diz çökmüş haldeyken onu inceliyordum ve gömleği sırtına her yapıştığında iç çamaşırını görmeyi bekliyordum. Her seferinde hayal kırıklığına uğradım. İç çamaşırını giymediğine de yarı yarıya ikna olmuşum.

İpli bikinisi görüldüğünde nefesimi verdim ve aniden durup başımı eğerek sağ kalça kemiğinin üstündeki dövmeyi inceledim. Andy'yi keşfetmek için duyduğum acil arzu, dövmesine duyduğum hayranlıkla savaşıyordu.

Dövmeyi daha iyi görebilmek için parmağımı siyah bikini iplerinin etrafına doladım ve bir karenin çevrelediği ince daireye göz kırptım, dairenin içinde daha küçük şekiller vardı. Andy'nin vücuduna kazınmış olabileceği onca şey arasında, rasyonel geometriyi görmek beni şaşırtmamalıydı.

Andy beni izliyordu ve bakışlarına karşılık verdiğimde gülümsüyordu. "Bu Lauweriks'in kompozisyon teorisi mi?"

"Çok hızlısın."

"Tuhafsın," diye mırıldandım ve o da güldü. "Ve tam bir inek."

"Ben buna sahip olduğum için ineksem, sen de bunu bildiğin için ineksin."

Onun uyarılma kokusu duyularıma çarptı ve dikkatimi Andy'nin mürekkebinden Andy'nin külotuna yönlendirdi. Onları yırtıp gizli bir ödül gibi saklamak istiyordum ve bir psikoloğun bu dürtüleri ortaya çıkarmak için günlerce uğraşacağını biliyordum. Onun yerine dar üçgenine odaklandım, kumaş açılıp etini ortaya çıkarırken dilimi dişlerimin arasına aldım.

Zihninde dönen çarkları gördüm, gözleri belirsizlikle bulutlanıyordu. "Ne," diye başladı, sesi ihtiyaçtan titriyordu, "bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bugün Sevgililer Günü ve sen özel bir şeyi hak ediyorsun," diye cevap verdim, gözlerimiz kavurucu bir sıcaklıkla buluştu. "Ve çünkü bunu yapmamı istiyorsun. Bu yüzden beni buraya getirdin. Alacağın şey bu. Kabullen artık."

Kot pantolonu ve külotu nihayet dizlerine kadar indiğinde, Andy bana karşı çıplaktı ve hiç vakit kaybetmeden burnumu parıldayan yarığının üstündeki sıkı buklelerin arasından geçirdim. Ellerim kalçalarının etrafından dolandı ve kışını kavrayarak duruşunu bana açtı. Elleri havlu çubuğunu kavrarken sertçe nefes alıyordu, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Bekle," diye sırtarak emrettim ve dilimi onun üzerinde gezdirdim. yarık.

Dilim onun şişmiş memesinin etrafında döndüğünde yumuşak bir feryat benim ödülüm oldu,

Basıncı artırıp iki parmağımı içeri soktuğumda çığlıkları yoğunlaştı. Boştaki eli saçlarımda dolaşıyor, ben ona karşı inleyene kadar tırnakları kafa derimi tırmalıyor ve ısıırıyordu. Andy ağzıma doğru eğilerek inledi ve tereddütle kalçalarını oynattı.

"Aynen öyle, kedicik," dedim. Bileğimi büktüm, klitorisini emerken parmaklarım daha derine, daha sert soktu. Onun çözülüşünü görmek istiyordum. Bu değildi

Kızarmasını, nefes nefese kalmasını ve boşalmasına izin vermem için bana yalvarmasını istiyordum.

Saçlarımı sıkıca kavradı, kalçaları yüzüme karşı dalgalandı ve ben onun içinde boğuluyordum. Nefes nefese inlemeler arasında dudaklarından ricalar ve fısıltılar dökülüyordu. Yalvardı, küfretti ve onu serbest bırakacak ritmi bulmaya çalışırken adımı iç çekti. Bocaladı ve ben de kaygan merkezinde mekik dokuyan parmaklarımın temposunu artırdım. Kıvrımlarını dişlerimin arasına aldım, klitorisine baskı uygulamadan önce hafifçe ısırdım.

Yarının her anını hatırlamasını ve beni düşünmesini istiyordum. Umarım istifa etmeyi ya da yasaklama emri çıkarmayı da düşünmezdi. Ya da ikisini de.

"Hadi, kedicik. Al onu," diye homurdandım, klitorisine olan saldırımı yeniledim. Parmaklarım onu daha yükseğe iterken bileğimden aşağı damlayan yeni uyarılma dalgalarını hissederek yaladım ve yaladım.

"Siktir Patrick," diye inledi. Shannon'ın hoparlörlerinden gelen müzik Andy'nin sesini bastırdığı için şükreliyordum. Ama aynı zamanda onun çığlıklarını da duymak istiyordum. "Lütfen. Lütfen. Lütfen Patrick, lütfen."

O anda pantolonumu indirip içine girmeyi düşündüm, ikimizi de birkaç dakika içinde oraya götürebileceğimi biliyordum. Ama bu benimle ilgili değildi. Bu Andy'yi ham ve ilkel görmekle ve benim onun için yalvardığım kadar onun da benim ilgim için yalvarmasıyla ilgiliydi. Bu ona beni istediğini ve benim de ona istediğini verebileceğimi kanıtlamakla ilgiliydi.

"Neye ihtiyacınız var?"

Klitorisini dudaklarımın arasına aldım ve parmaklarım merkezini sallamaya devam ederken sertçe emdim. Hassas yumrusunu serbest bırakarak yukarı baktım ve bu kötü oyuna başlamadan önce onu soymadığıma pişman oldum. Onu ateşle kızarmış, göğüsleri kalçalarıyla birlikte sallanırken görmek istiyordum. Ondan daha fazlasını istiyordum. Elde edebileceğim her şeyi istiyordum, hiçbir şeyi değiştirmese bile. Bundan nefret etsem bile.

Başını kısık bir iniltiyle duvara yasladı. "Nasıl... nasıl bildin...?"

"Bunu istediğini nereden bilebilirdim?" Andy gözlerini kapatırken dudağını ısırdı ve başını salladı. Çok güzeldi ve tamamen benim merhametime kalmıştı. "Birincisi kazak. Göğüslerine bakmamı, onları tatmayı düşünmemi istedin."

Dilim onun üzerinde gezindi ve duvarlarının parmaklarımın etrafında kasıldığını hissettim.

"Flört etmek, iki. Beni yalnız yakalayana kadar bana işkence edeceğini bile bile seni tüm o erkeklerle izlememe izin verdin. Sen böyle şeytansın, kedicik."

Kıvrımlarını hafifçe ısırarak bileğimi büktüm ve ritmi artırdım. "İçki, üç kişilik. Ne olduğunu ve neden olduğunu bilmek isteyeceğimi biliyordun. Ve nihayet-"

Dilim klitorisini çevreledi ve bana karşı nabzının attığını hissettim.

"Benim bakmamı istedin. Bu küçük kirli sırrı onlardan saklamayı seviyorsun." Islak merkezine karşı gülümsedim. Dilim klitorisinin üzerinde tekrar döndü ve titreyen bir iniltiyle ödüllendirildim. "Ama asıl istediğin seni evime götürmem ve yatağa bağlamam. Gerçekten bütün gece seni becermemi istiyorsun."

"Siktir, siktir, siktir," diye inledi, eli saçlarımı çekiyordu. Andy'nin parmaklarına boşaldığını hissetmek için kel bir noktaya bile razıydım. "Durma Patrick."

Talebine karşılık vermek istedim ve binaya çarpan alevli bir asteroidin beni durduramayacağı konusunda ısrar ettim, ancak çekirdeğindeki sarsıntılar dalgalanırken eli beni yerimde tuttu. Klitorisine yapıştım, spazmlar vücudunda yuvarlandığında ve anlaşılmasız bir şekilde mırıldandığında açgözlülükle emdim, mırıldandı yalvarışlar ve küfürler ismime karıştı. Sonunda serbest kaldığında Andy'nin parmakları saçlarımda dolaştı, iç duvarları dakikalarca kabarıp kasılırken dilim klitorisini izledi ve adımı haykırdı.

Hayatımın geri kalanında adımı bu şekilde duymak istiyordum.

Andy'nin dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ve isteksizce parmaklarımı çektim. Onu duvara sabitleyerek ayağa kalktım. Andy'ye tapınarak geçen yarım saatin ardından kemerim sikimi sıkımaya başlamıştı ve beynime hücum eden kan duyularımı köreltmmişti. Gözlerimiz buluştuğunda yüzüne geniş, tembel bir sırıtma yayıldı, onunki biraz odaklanmamış ve yumuşaktı. Tam da onu istediğim gibi.

Andy'nin dolgun dudakları boynuma ve çeneme sürtündü, sonunda yavaş bir öpücük için ağızma ulaştı. Onun pis bir yanı olduğunu hep biliyordum. Sadece oynamak için onu davet etmem gerekiyordu.

"Bu... inanılmaz derecede titizdi," diye iç geçirdi ağızma karşı ve geceyi benim evimde geçirme teklifiyle karşılık vermeye hazırdım ki başını salladı, bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Ama yapmamalıyız. Bu çok kötü bir fikir. Artık buna bir son vermeliyiz. Buna bir son *vermeliyiz*."

Sesi kesildi ve onu tuttuğum yerden bıraktım. Kot pantolonunu düzeltirken ve saçlarını kabartırken fark ettim: beni kibarca reddediyordu.

Andy'ye son bir kez bakarken, boşluk beni kör etti. Onun reddi, ailemin saçmalıklarını tekrar yaşadığım gün, acı dolu haftam. Hepsi göğsüme çarptı ve o banyodan yeterince hızlı çıkamadım.

***The Space Between* şimdi satışa sunuldu!**

KORUMA KONUSUNDAN BİR ALINTI

ALEXANDRA

Aramızdaki tabağı işaret etti. "Bunlar şehirdeki en sevdiğim simit ısırıkları. Biraz deneyin."

Ona sert bir bakış attım. "Sadece beni iyi bir ruh haline sokmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum. "Bugün öğle yemeği yedim."

"Öyle mi?" diye sordu, yanındaki sosa iki çubuk kraker batırarak. "Sen ne aldın? Ayakkabılarını fark ettiğim için bana bağırdığına göre, buzlu venti skinny latte olduğunu söyleyebilirim."

"Badem," diye cevap verdim. Ve buzlu bir venti skinny latte ama henüz bunu kabul etmiyordum.

Riley gülmemek için kendini zor tuttu ama başaramadı. "Badem mi?" diye tekrarladı.

"Çikolata kaplı badem, evet." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Uygun miktarda kalori, yağ, protein ve karbonhidrat içeriyordu."

Başını salladı ve bir simit daha yedi. "Birkaç bademin -çikolata ya da başka bir şey- öğle yemeği olduğu bir dünyada yaşamak istemiyorum." Tabağı işaret etti ve birasını bana doğru itti. "Ye. İç. Lütfen."

Pilsner ve krakerlere ters ters baktım. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyordum. Sadece nefret ediyordum. Ama sonra midem guruldadı - lanet olası sindirim kasları - ve Riley bana sert bir bakış attı.

"İnsanlar guruldayan bir midenin açlık belirtisi olduğunu düşünür," dedim bardağına uzanarak. Birayı boşalttım ve batırmak için bir çubuk kraker seçtim. "Öyle değildir. Mide ve ince bağırsak kasları her zaman kasılır ve bu kasılmalar organlar boşken daha fazla ses çıkarır."

Riley bana baktı, ifadesi düzdü. Bu bana bir simit daha seçerken onu inceleme fırsatı verdi. Kot pantolon ve özel dikim bir gömlek giymişti.

Kol ağızları dirseklerine kadar kıvrılmış, ince çizgili bir yelek giymişti ve saçları darmadağınktı. Koyu renk saç tellerini akla gelebilecek her yöne doğru çekiştirmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin kenarları biraz kırmızıydı ve göz kapakları ağırlaşmıştı, sanki onları ovuşturmuş ya da fazla uyumamış gibiydi. Belki de ikisi birden. Telefonunun yanında küçük bir not defteri ve spiralli cildin içine sıkıştırılmış mekanik bir kalem vardı.

Ve hala nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha çekiciydi. Yorgun ve sinirli olsa da, bana simitlerini yememi ve birasını içmemi emretse de çok sekiydi. Bir simit daha ısırdım ve ona küçük bir gülümseme sundum.

"Omzundaki çipin büyük mü yoksa destansı mı olduğunu söylersin?" diye sordu. Ses tonunda hiçbir eğlence belirtisi yoktu ve bana, toplayabileceğine inandığımdan daha fazla buzla bakıyordu. Artık birbirimize laf sokuyormuşuz gibi hissetmiyordum. "Senin için anlamsız olabilir ama ben burada neyle uğraştığımı anlamaya çalışıyorum."

Ama sonra iri ellerinden biri masanın altında bacağımı buldu. Sıktı ve başparmağını dizimin çukuruna sürttü ve ben bu adam hakkında tamamen yanıldığıma inanmaya başladım. Bir oyuncu ve aşırı büyümüş bir çocuk vardı, ama bundan çok daha fazlası vardı.

Preservation şimdi kullanılabilir.

GEREKLİ RESTORASYONLARDAN ALINTI

TIEL

"Oh, lanet olsun," diye inledim. "Bu saçmalık için çok yaşıyım."

Güneş ışığına kırıldım -derin, kişisel olarak kırıldım. Evren bu sabah biraz sis ve buluta ihtiyacım olduğunu bilmeliydi. Ayrıca bir kova Gatorade ve ibuprofen tedarik etmeli ve her ikisini de kolumun ulaşabileceği bir yere bırakmalıydı.

"Tanrı yardımcım olsun, bir simit ve cappuccino içmeden davranışlarımdan sorumlu olamam." Güneşin memnuniyetsizliğini anladığını umarak tekrar inledim ve sonra çok önemli iki şeyi fark ettim.

Birincisi, yatağında
değildim. İkincisi, yalnız
değildim. "Merhaba," diye
mırıldandım.

"Neden yerde uyuduk ki?" Sam kollarıyla belimi kavrayıp başını karnıma yaslayarak sordu. Kafasını kaldırıp dairemi inceledi ve mesanem hemen sevindi. Sersemlemiş ve darmadağınktı, gözleri morluklardan gökkuşağına dönmüştü.

Ve gömleksizdi.

Gömleksiz ve
dövmeli.

Gömleksiz, dövmeli ve en iyi tatil çelenkleri gibi etrafıma sarılmış.

"Sanırım küçük bir parti verdik," diye mırıldandım, duvara yaslanmış mobilyaları ve mutfak tezgahının üzerindeki dört boş şarap şişesini göstererek. "Sonra da burada sızdık."

"Doğru," dedi. "Bizi o boktan bardan kovdular. Zaten kıyafetlerle dans etmek için çok sıcak olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

soyunmak için." Omzunun üzerinden siyah boxer'ına bir bakış attı. "Görünüşe göre, bu fikre katılıyorum."

"Sonra havanın yerden kalkamayacak kadar sıcak olduğuna karar verdik." Bir kolumu yüzüme kapatıp inledim, sonra tekrar dövmelemlerini inceledim. "Görünüşe göre sen de aynı fikirdeymişsin."

Dövme için fazla iyi yetiştirilmiş görünüyordu. Süslü cipleri, taşlı kol düğmeleri ve bir yılda kazandığımdan daha pahalı saatleri olan çocuklar dövme yaptırmazdı.

Kürek kemiğinin üzerinde iki güvercin, diğerinde tekrar eden şekillerle dolu bir daire vardı ve belinden karmaşık bir Kelt haçı yükseliyordu. Yanlarında daha küçük olanları vardı ve bir başkası da boxer'ından dışarı bakıyordu.

Bunlar bahar tatili hediyelik eşyaları ya da sahte kabile grupları değildi. Bunlar dokunulmak için yalvaran, sanatsal ve anlamlı tasarımlardı.

Açıklandı.

Beni bakarken yakalayınca gözümü kırptım.

"Seni bir daha asla dinlemeyeceğim," dedi. "Beni en başta o lanet asansöre sürükleyen sendin. Merdivenleri kullansaydım, adam gibi bir cin tonik içer, saygıdeğer bir oral seks yapar ve uygar bir insan gibi bir yatakta uyanırdım."

Bakışlarını göğsümde hissettim, sıcak bir ilgi yalaması ve bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım. Bu çocukta ne olduğunu bilmiyordum ama bana her böyle gülümsediğinde tek düşünebildiğim, "*Kahretsin*" oluyordu.

Bu gamze oyunu değildi. Bu gamze savaş stratejisiydi.

Uzun bir süre ona baktım, gülmek mi yoksa onu süpürgeyle dövmelemler mi istediğimden emin değildim. "İç çamaşırınla dans etmenin daha eğlenceli olduğunu kabul et."

"Öyle bir şey yapmayacağım... ama sen... um," diye kekeledi, çenesini göğsüme doğru eğerek. "Bunun içinde iyi görünüyorsun."

Ve evet, şehirdeki en iyi akşamdan kalma tren enkazları gibi, üzerimde onun atleti ve bir çift eski püskü mavi külottan başka bir şey yoktu. Bayat şarap gibi kokuyordum, sabah nefesim orman yaratıklarını öldürebilirdi ve kalçalarım tüm dolgun, tıraşsız ihtişamıyla Sam'in yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Bundan sonra daha fazla sokak öpücüğü ve dostça sarılma partilerini kabul etmeyecekti.

"Evet, o cappuccino'ya gerçekten ihtiyacım var. İnsanlarla iletişim kuracak durumda değilim," diye mırıldandım. Kendimi Sam'in elinden kurtardım ve

Kendime eki düzen vermek için banyoya gittim ve kahveyi düşündüğümde sihirli bir şekilde evimde belireceğ gün için dua ettim.

Duş alıp temiz kıyafetlerimi giydikten sonra kendimi biraz daha az l gibi hissettim.

Dün gece Sam'e neredeyse kendimi attığımı ve sonra da ona i çamaşırlarını çıkarıp salonumda dans etmesini emrettiğimi bilecek kadar.

Klasik travma sonrası tepki, değil mi?

Gerekli Restorasyonlar şimdi mevcut!

AYRICA KATE CANTERBARY TARAFINDAN

Bağımsız Romanlar

Coastal Elite

Taze

Yakalama

Kızdan Önce

Sıkıştırılmış

Walsh Serisi

Underneath It All - Matt ve Lauren

The Space Between - Patrick ve Andy

Necessary Restorations - Sam ve Tiel

The Cornerstone - Shannon ve Will

Restore Edildi - Sam ve Tiel

The Spire - Erin ve Nick

Koruma - Riley ve Alexandra

Eşikler - Walsh Ailesi

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap daha önce yazdığım hiçbir şeye benzemiyor ve onu her adımda seven insanlara teşekkür etmeliyim. *Gerekli Restorasyonlar*'a kadar Magnolia'yı seven herkese. Magnolia'nın hikayesini Book+Main Bites'ta tefrika halinde takip eden tüm ilk okuyuculara ve okumak için Magnolia'nın hikayesinin tamamlanmasını beklemeyi seçen tüm okuyuculara.

Karakterlerimi ve hikâyelerini sevdiğiniz için teşekkür ederim. Anlatılmaya hazır olana kadar beklediğiniz için teşekkür ederim. Onları hak ettikleri şekilde anlatacağım konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.

Ve fikirlerimi büyük, güzel hikayelere dönüştürmeme yardımcı olan insanlara teşekkür ederim. Amigoluğunuz ve desteğiniz -ve ara sıra "Ben demiştim"- olmasaydı bir kitabı bitirebilir miydim emin değilim. Kim olduğunuzu ve benim için ne kadar değerli olduğunuzu biliyorsunuz. Yaptığın her şey için teşekkür ederim.

KATE HAKKINDA

Kate Canterbury her şeyi çözmüş değil, ama kesin olarak bildiği şeyler şunlar: baharatlı salsa ve tekila çoğu sorunu çözer, okyanusta yaşamak - Pasifik ya da Atlantik- mükemmelliğe en yakın yerdir ve akıllı, müstehcen hikayeler yazmak her türlü çikolatadan daha iyidir. İnsanların hala gazete okuduğu zamanlarda bağımsız bir sanat ve eğlence gazetesinde muhabirlik yapmaya başladı ve o zamandan beri yazıyor ve gizlice insanlarla röportaj yapıyor - uçakta yanına otururken dikkatli olun -. Kate, Bay Canterbury ve Küçük Bebek Canterbury ile New England'da deniz kıyısında yaşıyor ve seksi mimarlar yazmadığı zamanlarda günlerini bölgenin en iyi yemek kamyonlarına göre planlıyor.

Kate'i www.katecanterbary.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.